

Barikat

Aylık Sosyalist Dergi
Haziran/Temmuz 2013
Sayı: 6 / 3 TL (KDV Dahil)

- Haziran İsyandır
- Haziran Halk Direnişi ve Görevlerimiz
- Yeni Mücadele Yılında Sorunlar ve Devrimci Çözüm
- Süreci Kazanmak ve Devrimci Partiyi İnşa Etmek İçin: Komiteler
- Yeni Bir Aşama: İmralı Görüşmeleri
- Newroz Mesajının Devrimci Eleştirisi

Merhaba,

Gezi Direnişi sürüyor. Devletin tüm sönmümlendirme çabalarına rağmen direniş, yeni biçimler de alsa sürüyor, sürecek. Faşizme karşı biriken öfkenin patlaması, bu kadar kolay durdurulamayacak. Bu patlama, faşizmin tüm hesaplarını bozacak güçteydi. Kolay kolay toparlayamayacaklar. Biz de buna izin vermeyeceğiz.

Bu defa "geciktik" demeyeceğiz. "Gezi'deydik" diyeceğiz. Tarihin sokakta yazıldığı günlerde görevimiz neyse onu yaptık. Yapmaya da devam ediyoruz. Tabi nasibimizi de alıyoruz. 11 Haziran günü Gezi Direnişine yapılan saldırıda SDP İstanbul İl Binası ile birlikte Barikat bürosu da basıldı ve tüm bilgisayar hard disklerimize el konulurken, büromuz tam anlamıyla talan edildi. Faşizme karşı savaşta bunlar olur; gelecekte de olacaktır. Aynı savaşta İzmir'deki Gezi operasyonlarında birçok devrimciyle birlikte dört okurumuz da gözaltına alındı; üçü tutuklandı. Oligarşinin bu, ve benzeri saldırıları, Devrimci Sosyalizmin yürüyüşünü durduramadı, durduramayacak.

Gezi'de tutuşan yangını büyütmek için varız. Bu yangının ateşi, buz tutmuş o kadar çok şeyi çözdü ki, hepimizi şaşırttı. Hala yanan bu ateşin sıcaklığıyla selamlıyoruz sizleri. Sizleri yazılarımızla baş başa bırakırken, direnişin, mücadelenin olduğu her yerde yeniden karşılaşmak üzere iyi okumalar diyoruz.

İÇİNDEKİLER

Haziran İsyandır.....	1
Haziran Halk Direnişi ve Görevlerimiz.....	5
Yeni Mücadele Yılında Sorunlar ve Devrimci Çözüm.....	19
Süreci Kazanmak ve Devrimci Partiyi İnşa Etmek İçin: Komiteler.....	28
Yeni Bir Aşama: İmralı Görüşmeleri	37
Newroz Mesajının Devrimci Eleştirisi....	55
Dünden Yarına Mektuplar.....	64

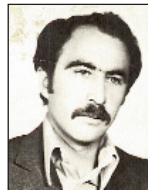
Emek ve Özgürlük Cephesi Ne İstiyor Broşürü Çıktı

YAŞIYORLAR, SAVAŞIYORLAR

Hüseyin Cevahir
1 Haziran 1971

Mithat Koçulu
19 Haziran 1980

M. Atilla Ermutlu
6 Haziran 1981

Doğan Özzürmüt
6 Haziran 1981

Tamer Arda
6 Haziran 1981

Ercan Yurtbilir
6 Haziran 1981

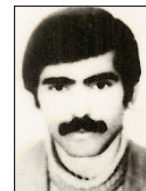
Gürkan Özdemir
10 Haziran 1991

Ahmet Saner
25 Haziran 1981

Kadir Tandoğan
25 Haziran 1981

Bedir Ali Akarsu
19 Temmuz 1979

Talip Karasansar
5 Haziran 2012

BARİKAT/Aylık Sosyalist Dergi / Sayı: 6 / Haziran-Temmuz 2013 Fiyatı: 3 TL (KDV Dahil)

Sahibi ve Sorumlu Yazışmaları Müdürü: Mehmet Sinan Dardimet Yönetim Yeri: Şehit Muhtar Mah. Yoğurtçu Faik Sk. No:12-14/4 Beyoğlu / İstanbul Basıldığı Yer: Özdemir Matbaacılık Davutpaşa Cad. Güven San. Sitesi C Blok No: 242 Topkapı/İSTANBUL Tel: 0212 577 54 92

Abonelik için: Hasan Yüksel, Garanti Bankası Hesap No: 459-6673507

Web: www.barikat-lar.de, e-mail: sbarikat07@gmail.com

Avrupa Web: www.eoc-avrupa.org, e-mail: avrupa.emekozgurluk@googlemail.com

G. Öncü

Haziran İsyanıdır

Tarih 31 Mayıs 1971'i gösterdiğinde, Nurhak dağlarında Sinan, Alpaslan, Kadir şehit düştü; üç devrimci, üç THKO gerillası şehit düştü...

Aynı gün Maltepe'de iki devrimci, iki gerilla, iki THKP-C savaşçısı çarpıştı; tarih 1 Haziran'a döndüğünde, Hüseyin Cevahir şehit oldu, Mahir yoldaş yaralı esir düştü....

O günler kapkara günlerdi. 12 Mart açık faşizmi, emperyalizm ve işbirlikçi tekelci sermayenin çıkarları temelinde halka karşı "Balyoz Harekati" düzenlemişti. 1965-70 devrimci gençlik hareketi içinden, Mahirler, Denizler, İbrahimler çıkmıştı; ellerinin tersiyle tüm eski ve geri anlayışı, legalist, reformist, Kemalizm'e soldan destek çıkan anlayışları bir kenara itmiş, düzene, düzenin özünü ifade eden, düzeni örgütleyen ve koruyan faşizme isyan etmiş, başkaldırmışlardı.

Sadece başkaldırma değil, kaba bir isyan hiç değil; mevcut düzeni nasıl yıkacaklarını, yerine neyi koyacaklarını bir dizi tartışmalar içinde, kendi yolunu bularak, bilimsel sosyalizmle güçlü bağlar kurarak formüle ettiler. Her şeyi tartıştılar, yoğun bir ideolojik mücadele içinde yeni anlayışlara ulaştılar, bu coğrafyada yeni fikirler ürettiler, tüm bunlardan yeni devrim stratejileri oluşturdular. Teoriyi öğrendiler, devrimin teorisini inşa ettiler; burada durmadılar,

hızla öğrendiklerini yaşam içinde örgütlediler, savaştılar. Denizler, Sinan ve Hüseyin'in ideolojik önderliğinde "yarı feodal yarı sömürge Türkiye" dediler, kırlarda başlayan halk savaşıyla, "foko" yani gerilla savaşı içinde partiyi kuracaklarını savundular; bunun ifadesi olarak THKO'nu kurdular. Mahir'in ideolojik önderliğinde, Hüseyin, Ulaş ve ilk öncülerimiz bir başka yol izledi, "yeni sömürge Türkiye'de kapitalizmin egemen olduğunu" söylediler, "oligarşi, sürekli faşizm, suni denge" gibi kavramlarla mevcut toplumsal ve politik yapıyı tanımladılar, buna karşı uzun süreli halk savaşını, şehir ve kırdaki gerilla savaşı temelinde politikleşmiş askeri savaşı stratejisini savundular; THKP-C'ni kurdular. İbrahim kısmen daha sonra, ama benzer bir yoldan, şimdiki Ergenekoncu D. Perinçek'e başkaldırdı, Kürt sorununda daha açık fikirler ileri sürdü, Kemalizm'e güçlü eleştiriler yaptı, "yarı feodal yarı sömürge Türkiye'de kırlarda başlayan, iktidarı parça parça alan halk savaşına ulaştı; TKP/ML de böyle kuruldu.

Bu üç devrimci akım ve örgüt, 71 devrimciliğine önderlik etti, silahlı isyanı başlattı ve daha sonraki tarihsel süreç için bir başlangıç yaptı; günümüze kadar uzanan sol ve devrimci hareketin asıl kaynağı bu mücadele oldu. Bu, yol ayrımıydı, yeni bir başlangıçtı.

Nurhak'ta üç gerilla, kır gerilla mücadele-

sinde 12 Mart açık faşizmi koşullarında bu politik iradenin sonucu şehit düştü; Maltepe'de iki gerilla ise, şehir gerilla savaşında kuşatmaya alındı, Hüseyin şehit düştü. İşte, 31 Mayıs ve 1 Haziran, Sinan, Alpaslan, Kadir ve Hüseyin ilk isyanı ateşleyenler oldu...

Nurhak ve Maltepe'de yanan bu isyan ateşi, 72 sonrası, yeni genç kuşaklar tarafından sahiplenildi. Bu kez, ilk öncülerimiz Mahirler gibi yeni yollar aramaktan çok, onların açmış olduğu yoldan ilerlediler, ilerledik. Mahir'in ideolojik önderliğinde inşa edilen bu yoldan Atilla, Tamer, Doğan, Ercan, Kadir, Ahmet ve diğer şehitlerimiz yürüdü. Bir yandan 71 devrimci hareketine yönelik saldırıları püskürttüler, diğer yandan onlar gibi yeni bir devrimci savaşı, politikleşmiş askeri savaşı örgütlediler. Onlar, halkı örgütleyen, anti-emperyalist anti-oligarşik kavgada faşizme kurşun atan, devrimci geleneği sürdürenler, politik ve askeri kadrolardı. Yeni isyanlar örgütlediler, Türkiye halklarına, tıpkı Mahirler gibi koca bir siyasal miras, yıkılmaz bir devrimci gelenek armağan ettiler.

Doğan ve Ercan yeni bir Maltepe kuşatması altındaydı, son kurşunlarına kadar "Ya Özgür Vatan Ya Ölüm" şiarını haykırdılar; Tamer Sefaköy sokaklarında dönemin İstanbul Emniyet Müdürü Şükrü Balcı'nın başını çektiği işkenceci-faşist sürüyle çatıştı; Atilla yine Sefaköy'de kurulan pusuya düştü. Bir ABD ajanını cezalandırma eyleminin sonrasında girdikleri çatışmada yakalanan Ahmet ve Kadir, 12 Eylül açık faşizmini örgütleyen ABD emperyalizminin elçisine yaranmak için 12 Eylül faşist cuntası tara-

findan özel talimatlarla hukuk safdışı edilerek idam sehпасına gönderildiler, 25 Haziran'da Denizler gibi ölümsüzleştiler. Onlar, ilk gençlik günlerinde isyan ettiler, devrimciliği sadece bir söz olmaktan çıkardılar, yaşam biçimine dönüştürdüler; devrimci yaşadılar, devrimci savaştılar, devrimci öldüler; ayakta ve dim dik...

Mahir de, Atilla da sadece isyan etmedi, sadece düzene başkaldırmadı, bu ülkede bilimsel sosyalizmi, devrimci ve sosyalist bir anlayışı ayakları üzerine diktiler; bu yıkılmaz, sarsılmaz miras bizi biz yapıyor, onların yolunda yürüyoruz, zafere kadar da yürüyeceğiz.

Ne zaman tarih Hazirana döner, yüreğimizdeki isyan ateşi harlanır, şehitlere bağlılık yeminleri ederiz, onların açmış olduğu yoldan yürümenin onurunu yaşarız. Ne zaman Atilla, Tamer, Doğan, Ercan, Kadir, Ahmet aklımıza gelse, kendimize çeki düzen veririz. Onlar orada yalnız değiller, Gürkan onlarla birlikte, Talip onlara yeni haberler götürdü. Birlikteler, Atilla sorular soruyor, Talip yeni yoldaşlarını anlatıyor.

Bekleyin biz de geleceğiz, her şeyi size anlatacağız; ateşi de, ihaneti de, isyanı da, çürüme-yi de direnişi de anlatacağız.

Haziran bizim için hep isyandır...

Tarih 31 Mayıs'tan 1 Haziran'a dönerken bunca yıl susan Türkiye halkı sanki Nurhak'dan Maltepe'den aldığı mesajın peşine takıldı. Belki de tarih sahnesine bugüne kadar olmadığı biçimde, yeni biçimde çıktı. Yıllardır susan, yanı başındaki Kürt halkının haklı isyanına biraz kayıtsız kalan Türkiye halkı sanki bugünü beklemiş, sessizce, daha önceki küçük itirazlarını büyüterek, bazı tuzu kuruların "bu halk adam olmaz" demesine inat, hatta işin doğrusu biraz da halka olan umutların sol ve devrimci saflarda zayıfladığı bir dönemde isyan etti. Şehitlerimizin isyan haykırışlarını sanki duymuşlar gibi, Türkiye halkı isyan etti, ayağa kalktı, sokakları, meydanları ele geçirdi. Yeni ve kentli isyandı bu; son yılların, hatta uzun yılların en kapsamlı, en renkli, en katmanlı, en uzun soluklu isyanıydı. Bu coğrafya az halk isyanına şahit olmadı. Şeyh Bedrettin'i, Pir Sultan'ı bu coğrafya yarattı, Kemalizm'in zulmüne direnen, Koçgiri'den, Şeyh Sait'ten, Dersim'e kadar uzanan yine bu isyandı, faşizmin zulmüne 15-16 Hazirandan Tarih'e işçiler, Çorum'dan Sivas'a bu halk isyan etmişti. Ama bu kez, Taksim ve Gezi Parkında başlayan ve tüm kentlere yayılan halk direnişi hiç birine benzemedi, özgündü, çok sesli ve renkliydi.

Emperyalizme bağımlı, kapitalist sömürünün derinlemesine ve genişlemesine her yana yayıldığı, yeni sömürge bir ülkede bu isyan tuşmuştu. Son 33 yılı neo-liberal sömürü altın-

da, sadece emeğin değil, kentlerin, suların, ormanların talan edildiği, neo-liberal sömürünün sınırlarının tükendiği; bunun üzerinden faşizmin yeniden, ideolojik, kültürel, askeri ve siyasi alanda kurumsallaştığı bir ülkede, susan ama her şeyi bir kenara not eden halk, Gezi Parkı direnişiyle patladı. Taksim ve Gezi Parkı, tüm direniş eğilimlerini, lokal direnişleri birleştirdi, faşizmin zulmüne inat, AKP ve T. Erdoğan'ın yalan ve küfürlerine inat halk ses verdi. Gaz bombalarının, tazyikli suların, sokaklara taşan işkencelerin, gözaltıların üstüne üstüne gitti. Kimsenin önden göremediği Haziran halk direnişi ortaya çıktı.

Politik kazanımları şimdiden ortaya çıkan bu direniş, ne eski direnişlere benziyor, ne de onların basit bir tekrarıdır. Yeni, kendine özgü dinamiklere sahiptir. AKP ve T. Erdoğan'ın ileri sürdüğü gibi, ne "dış güçlere, faiz lobisine" dayanır, ne de "Ergenekoncuların bir tertibi"dir. Bu halkın, neo-liberal sömürü ve sonuçlarına, emperyalizme bağımlı tüm ilişkilere, Ortadoğu'da emperyalizm işbirlikçiliğine, AKP'nin "devletleştirdiği" bir süreçte AKP'nin uzun yıllar yürüttüğü yeni bir toplum mühendisliğine, özelleştirmeye, "dindar gençlik istiyoruz" söylemiyle devreye sokulan 4+4+4 eğitim sistemine, "3 çocuk yapın", "içki içen ayyaşur" diyerek özel yaşama müdahaleye, halkı her gün azarlamasına, başta 1 Mayıs olmak üzere sistemli ve sürekli saldırılara, Alevilerin aşağılanması ve yeni oyunlarla kandırılma operasyonlarına, Roboski katliamına, Kürtlerin özgürlük taleplerini hasıraltı etmeye yüksek sesle itirazdır, direnişidir.

Bu bir devrim değildir, devrim sananlar olabilir, ama "devrimci durumun" sürekliliğini savunan bizler için devrim ve "devrim anı" değildir. Devrimci durumun sürekliliği içinde nitel bir sıçrama halidir, aşağı sınıfların, alt ve orta sınıfların önemli bir kesiminin düzene, AKP'ye, T. Erdoğan'a itirazdır, isyanıdır. Eşitlik, özgürlük, demokrasi talebinin ön plana çıkması, sokak ve meydanları dolduran yığınların özgürleşme eylemidir.

Geniş bir değerlendirme, bu sayımızda vardır; daha geniş değerlendirme ve tartışmalar sürecektir.

Şehitlerine sahip çıkan devrimci sosyalist hareket, Haziran isyanında yerini aldı; hem şehitlerimize sahip çıktı, hem de halk direnişinin bir parçası oldu. Tüm alanlarda örgütlü yoldaşlar sürecin aktif savaşçısı oldu. Şehitlere sahip çıkmak ile halk direnişinde önde kavga etmek iç içeydi; bu yapıldı. Tüm örgütlü güçlerimiz, hatta devrimci kurtuluş davasına gönül veren eski ve yeni kuşaktan insanlarımız yumruğuyla, sloganlarıyla Mahir'in, Atilla'nın yoldaşı ol-

dular. Tümüne selam olsun, tümünü kucaklıyoruz. Tümünü stratejik ve dönemsel hedeflerimiz ekseninde devrimin kurtuluş bayrağı altında yeni kavgalara davet ediyoruz.

Halk Direnişin Talepleri Kürt Halkının Talepleriyle Aynıdır

Haziran halk direnişi, sınıfları, tüm politik akım ve güçleri bir kez daha saflaştırdı. Bu süreçte, tarihsel ve güncel karakterini hep koruyan Kürt Ulusunun özgürlük sorunu, güncel mücadele içinde kısmen geri plana düştü. Bundan rahatsız olmak anlamsızdır. Tam tersine, Türkiye halkı Kürdistan halkından farklı olarak kendi sorun ve gündemleriyle yüz yüze geldi; demokrasi ve özgürlük taleplerine sahip çıktı. Yurtsever Kürt Hareketinin başlatmış olduğu "barış ve demokratikleşme süreci", özel olarak gerilla gücünün "sınır dışına" yani Güney'e çekilme süreci, 5-6 aylık süreçte kanın akması, oligarşinin halkın tüm sorunlarını "terör" demagojisi ve şovenizmi kışkırtma eylemiyle yok sayması imkanını ortadan kaldırdı. Gerilla gücünün geri çekilmesi ve başlatılan "barış ve demokratikleşme süreci" ile halk hareketinin patlaması ne kadar bağlantılı, bu tartışılır. Ancak iki sürecin birbirini etkilediği, daha doğrusu halkın sorunları ve tepkisini bloke etme imkanının zayıfladığı söylenebilir.

Ama bu kez, dün Türkiye halkı için söylenen, bugün Kürt halkı için söylendi: "direnişte Kürt halkı nerede?" Dün "Türk halkı nerede", bugün "Kürt halkı nerede" demek, her iki halkın mücadelesini küçümsemek, iki ülke ve iki halk gerçeğinden uzak olduğu gibi, her iki tarafta uç veren milliyetçi söylemin, her şeyi kendi merkezli görmenin dışı vurumudur ve biz tüm bunları reddederiz.

Kürt yurtsever hareket net bir tutum içinde olmadı, hem doğru hem de yanlış eğilimleri iç içe yaşadı. Ama bilinmelidir; enternasyonalizm, kendi ülkemizde devrim yapmakla birlikte dünya devrimi penceresinden tüm dünya halklarıyla aktif dayanışmaktır. Bu gerçek, iki komşu ülke ve iki halk için, tarihsel ve siyasal bir dizi unsurla iç içe geçmiş iki halk için bin kez doğrudur. Halk direnişi çok sesli, çok renkli, çok katmanlı olmuştur; Kürt halkının evlatları da vardır, ulusalcı sol da vardır, sol ve devrimci hareket de vardır, çevreci de anarşist de, AKP ve T. Erdoğan'a tepki gösteren sıradan insan da vardır, zulme karşı çıkan müslüman da vardır.

Bu arada, Kürt hareketi iki önemli konferans yaptı. Biri, kadın hareketinin örgütlediği, Ortadoğu'dan kadınların katılımını içeren konferans; diğeri ise, "Kuzey Kürdistan birlik ve çözümleri" konferansıdır. Bu iki konferans son derece önemlidir; Kürt halkının nasıl yaşayacağı,

süreci nasıl adımlayacağı üzerine ciddi fikirler vermektedir. Yayınlanan “çözüm ve birlik manifestosu” bu anlamda son derece değerlidir. Ciddi katılımları içeren, demokrasi adına birer kazanım içeren bu konferans, sonuç bildirgesine yansıyan maddelerde görüleceği gibi daha net, diri ve doğru bir yeri işaret etmektedir. Kürt halkı nasıl isterse öyle yürür. Bu yol haritası hem kazanımları koruyan hem de bu yürüyüşte bazı tehlikelere baştan baraj kuran bir yerdedir.

Biz biliyoruz; bu coğrafyada barış da, özgürlük de, demokrasi de, devrim de iki halkın birleşik kavgasından geçer. Biz yönümüzü, egemen sınıflara, oligarşiye, AKP'ye değil, halklara dönüyoruz. Taksim'de yükselen ve tüm kentlerde yankı bulan demokrasi ve özgürlük talepleri, aynı zamanda Kürt Ulusu'nun demokrasi ve özgürlük talepleriyle üst üste düşer, aynı mecrada anlam bulur. Bundan dolayı, halk direnişi, devrimci sonuçlarıyla Kürt Ulusu'nun demokrasi ve özgürlük kavgasına ters değil, “süreci zayıflatan, sabote eden” değil, tam tersine emek ekseninde halklara dayalı barış ve demokrasiyi güçlendiren bir yerde durmaktadır. Aslında halk direnişinde oluşan tablo özünde 1 Mayıs ve Newroz'lar da oluşan tablodan çok farklı değildir. Bu coğrafyada 1 Mayıs ile Newroz, Amed ile İstanbul arasında kavga ortaklığı ve halkların birliği ne kadar güçlü olursa, emperyalizm ve oligarşi o kadar korkuya kapılır.

Kürt halkının da Türkiye halkının da bu korkuyu emperyalizm ve oligarşiye yaşatması sevindiricidir, doğru ve enternasyonal olan budur.

Kavga Devam Ediyor

Bazı süreç ve toplumsal olaylar, bir tarihsel dönemi işaret eder. Hatta yaşanan tarihsel süreçleri az çok tahlil etsek de, özünde bunun yaşımdaki karşılığı toplumsal hareketlerde anlamını bulur. Bu yanlış değil, işin doğası gereğidir.

Sol ve devrimci harekette, en azından bazı kesimlerde, içinden geçtiğimiz tarihsel süreci “yeni dönem” olarak kavramlaştırdığı bilinmektedir. Hoş bu tip kavramın yanından bile geçmeyen, bir kalıbı, hatta çok doğru bir tespit ve kavramı yıllardır üzerine bir harf bile koymadan tekrarlayanlar da vardır. Kim olursa olsun, eğer yaşanan toplumsal halk hareketiyse, içinden geçtiği tarihsel sürecin yoğun izini taşıyacağı az çok bilmeliyiz. Bu açıdan baktığımızda, birçok yönden, yuvarlak kavramları bir kenara bırakırsak, Haziran halk direnişinin, bizim 4. bunalım dönemi olarak tanımladığımız ve içinden geçtiğimiz tarihsel dönemin izlerini taşıdığını ifade edebiliriz. Tartışacağız, tartışıyoruz, çok sesli, çok renkli, çok katmanlı bir direnişin ortaya çıkması önemli ölçüde buradan kaynaklanıyor. Haziran halk direnişi bu anlamda bir son değil başlangıçtır. Daha önce şu ya da bu biçimde ortaya çıkan olguların en açık dışı vurduğu, içinde yeni mücadele dinamiklerini taşıdığı bir direniştir.

“Tarihin sonu” aptallıkları, “bu halktan bir şey çıkmaz” ukalalıkları, örgütsüzlüğü erdem saymalar, “örgütlü örgütsüzlük” hastalıkları döndü dolaştı direnişin duvarına çarptı. Direniş en çok da, devrim ve sosyalizm için samimi devrimcilere uyarı oldu. Direniş, kitle hareketi öğretir; biz de, samimi devrimciler de öğrenecektir, öğreneceğiz. Öğrenmek için halk direnişini her boyutu ile kavramaya çalışıyoruz, tartışıyoruz, şablonculuktan uzak yeni mücadele biçimlerine, yeni formatlara kafa yoruyoruz.

Tarihin öznesi sınıf mücadelesidir. Kavga bitmedi. Tüm postmodern yalanlara rağmen kavga sürüyor. Şimdi, halk direnişinden güç alarak, bu coğrafyada stratejik ve dönemsel hedefler için yeni kavgalara çıkacağız.

Örgütlü halk yenilmez. Halk direnişi, örneğin Kürt halkıyla kıyaslanamaz düzeyde örgütsüzdür. Önce kendimizi örgütleyeceğiz, halk örgütlülükleri için yeni kanallar bulacağız; bir yandan “devrimciler örgütünü” diğer yandan “halk örgütlerini” inşa edeceğiz.

Haziran isyandır.

İşyani kafamızdan, yüreğimizden, kendimizden başlatıp tüm halka yaymak, eskiyi yıkmak yeniyi kurmak için daha çok emek, daha çok mücadele, daha çok yenilenme. Yeni adımlar yeni kavgalar için bir adım öne!

D. Arda

Haziran Halk Direnişisi ve Görevlerimiz

Giriş Ve Yöntem

Ülke ve halk Haziran'ı Taksim Gezi Parkı direnişisiyle karşıladı. Daha önce "yayalaştırma projesi" (bu projenin altında sadece AKP değil CHP'nin de imzası vardır) kapsamında başlayan bu rant operasyonuna tepkiler elbette vardı; başta Mimarlar Odası ve Taksim Dayanışması bu tepkiye ve halkın aydınlanmasına öncülük ediyordu. Ancak hiçbir hukuk tanımayan, pervasızlık ve saldırganlığı çizgi edinen AKP, Gezi Parkına dokununca tepkiler büyüdü. Lokal nitelikte olan bu direnişe saldırı, çadırların yakılması ve devlet terörünün sokağa taşınması büyük bir halk direnişisiyle karşılandı. Başta sol ve devrimci hareket olmak üzere, AKP'nin ekonomik ve siyasal saldırılarından rahatsız olan toplumsal kesimler bu direnişinin bir parçası oldu. Taksim Gezi Parkında yanan isyan ateşi tüm ülkeye yayıldı, binlerce gösteri ve kitle hareketiyle halk, sadece Taksim Gezi Parkıyla dayanışma içinde olmadı, sivri ucu AKP ve iktidarına yönelen, yaygın, çok sesli, çok katmanlı, çok renkli halk direnişine, halk isyanına dönüştü.

31 Mayıs'ta yanan ve 20 gün süren bu isyan ateşi, yeni bir kapıyı araladı. Yaygın ifade ile artık hiç bir şey eskisi gibi olmayacak, ne oligarşi ve AKP iktidarı, ne halk, ne de sol ve devrimci hareket eski biçimde değil, yeni dönemin yeni

özellikleriyle, bu halk direnişinin özgün ve genel dinamikleriyle birlikte kendine biçim verecektir. Hiçbir hareket, yoktan var olmaz, kendi özgün dinamikleriyle var olur; her büyük halk hareketi sayısız imkan ve olanaklar ortaya çıkarır, tüm bunları kavramak ve bilince çıkarmak ise birden, aniden değil, bir dizi süreç ve ortaya çıkan olgularla anlam bulur.

Bu anlamda, Haziran halk direnişisi, bir son değil başlangıçtır. Sadece birçok yeni direnişler için bir başlangıç değil, aynı zamanda yaratmış olduğu sonuç ve olanaklar için de yeni bir başlangıçtır.

Haziran direnişinin kendine özgü birçok yanı ve dinamiği vardır. Tüm bunları anlamak, özgün yanlar ile genel yanların birliğini kavramak, önemli ölçüde 4. bunalım döneminin temel özelliklerini anlamaktan geçmektedir. Haziran direnişisi, bu anlamda 4. bunalım döneminin bir dizi özelliği ve sonuçların toplumsal yaşamda, direnişte açığa çıkmasını ifade etmektedir.

Bununla birlikte, hiç şüphesiz, bu ülkede boy atan daha önceki direnişlerle ortak yanlar ifade etse de, daha önceki direnişlerden farklı ve onları aşan bir düzeyi yakalamasıyla, daha şimdiden bu alacakaranlık içinde yeni bir umut ışığı oldu.

Direniş durmadı, bu satırlar yazılırken yeni biçimler olarak, kısmen geri çekilirken, direni-

şin açmış olduğu yoldan yeni imkanlar yaratarak ilerliyor. Direniş kendini tartışıyor, tartışıyor. Sadece sol ve devrimci hareket için değil, oligarşinin tüm kesimleri için, çok daha önemlisi işçi, yoksul, halk ve tüm ezilenler için tartışmaların öznesi oluyor. Tüm politik akım ve güçler yeniden ve yeniden saflaştı, saflaşıyor. Hiç şüphesiz bu süreç kendine özgü dinamik ve eğilimlerle, yeni birçok tartışmalarla devam ediyor, edecektir.

Bu anlamda, bizim için, devrimci sosyalizm için, burada yapacağımız kısa ve özlü değerlendirmeler, bir "giriş" ya da "önsöz" niteliğindedir. Böylesi kapsamlı, çok sesli, çok katmanlı, tekil direniş dinamiklerini birleştiren ve giderek halk direnişine dönüşen bu süreci birçok kesim gibi biz de yeniden ve yeniden tartışacak, çıkarmış olduğumuz sonuçlar temelinde sınıf mücadelesi içinde yerimizi alacağız. Bu anlamda, Haziran direnişi üzerinden tartışmalar için, sadece ve sadece bir başlangıçtan söz edebiliriz. Birçok kesimin birçok açıdan yeniden ve yeniden tartıştığı, giderek bu tartışmaların derinleşeceği bir gerçektir. Bu gerçeği bilerek, süreçten, kendi içimizde ve kendi dışımızda yürütülen tartışmalardan öğreneceğiz.

Eleştirel yaklaşım bizim için içsel bir yönümdür. Dogmatik yaklaşımlarla, kalıpcılıkla işimiz yoktur. Hiçbir önyargı, şablon hem yöntem olamaz, hem de bu süreci açıklamaya yetmez. Olgulardan hareket etmek, olgulara bağlı süreci tanımlamak, çok daha önemlisi buradan hareketle devrimci siyaseti yeniden kurmak, yeni yol ve yöntemleri bulmak görevimizdir.

Kendimizi ve görevimizi ciddiye alarak ilerleyeceğiz!

Direnişin Kısa Bir Özeti

Burada Haziran direnişinin ana çizgilerini kabaca resmetmekte yarar vardır. Toplumsal süreçlerin, hele de böylesi bir halk direnişi ve halk hareketinin tam bir resmini çekmek mümkün değildir. Bu açıdan bu yöndeki her gözlem, her adım ve tartışma büyük resmi görmemize yardımcı olacaktır. Bu rezervleri bırakarak mevcut tabloya bakmakta yarar vardır.

Taksim ve Gezi Parkı, AKP eliyle yürüten neo-liberal saldırıların sadece bir parçasıdır, ancak önemli bir parçasıdır. 12 Eylül açık faşizmi, aynı zamanda, neo-liberal sömürü modeline geçişi ifade eder. Yeni sömürgecilik üzerinden biçim alan iç pazara yönelik "ithal ikameci" model 1970'li yıllarda tıkanmış, bir dizi arayışa rağmen 1980 başlarına kadar kapitalist sömürü modeli olarak varlığını sürdürmüştür. Ama öte yandan emperyalist-kapitalist sistem içinde 1970'li yıllarda baş gösteren yeni arayışlar hızlanmış ve neo-liberal sömürü modeline geçiş yaşanmıştır. 1980'li yıllarda artık emperyalist-kapitalist sistemde neo-liberal sömürü biçimi egemenlik kurmaktadır; başta Türkiye olmak üzere, G. Kore, Şili, Brezilya, Arjantin gibi ülkeler, neo-liberal sömürü modeli için birer deney alanıdır. 12 Eylül açık faşizmi bu sömürü modeli için yol açma, yolu düzleme işlevi görmüş, ANAP ve Özal, bu sömürü modelini oturtmuş, Demirel, Ecevit, Çiller bu sömürü modelini devam ettirmiş, en son AKP ve T. Erdoğan eliyle sadece sistem oturmakla kalmamış, aynı zamanda bu sömürü modelinin sınırlarına dayanmıştır. Özelleştirme, taşeronlaştırma gibi emeğe yönelik yoğun saldırılar, kentlerde "kentsel dönüşüm" adı altında, tarihsel-kültürel alanların talanı, yoksulların yaşam alanlarının elinden alınması söz konusudur. Kırsal alanda dere ve ormanların talanına kadar uzanan kapsamlı saldırılar neo-liberal sömürü modelinin birer ifadesidir. Taksim ve Gezi Parkı saldırısı, bu neo-liberal saldırının bir parçasıdır.

Taksim ve Gezi Parkı, Galata-port, Haydarpaşa-port, üçüncü köprü, üçüncü havaalanı, Kasımpaşa'nın restorasyonu gibi kapsamlı yeni rant alanı çalışmalarının bir parçasıdır. Bu kapsamlı bir talan projesidir; tarihsel ve kültürel değerler, orman ve sular talan edilmektedir. Bu projelerin anlamı, tüm rant oranı yüksek yerlerin yerli ve yabancı sermayeye peşkeş çekilmesidir. Yeni bir sermaye birikimi için, kent yaşamının vahşi sömürsünü ifade etmektedir.

İşte AKP, bundan dolayı, hiçbir tarihi ve kültürel değere sahip çıkmadan, tüm rant ve hırsızlık temelinde Taksim ve Gezi Parkına saldırıdır. Bu projeye karşı çıkan başta Mimarlar Odası ve çeşitli çevreci kurumların, daha sonra Taksim Dayanışması'nın haklı tüm taleplerini

görmezlikten gelmesinin asıl kaynağı bu rant ve hırsızlıktır.

Taksim aynı zamanda 1 Mayıs alanıdır. Devrimci ve sol güçler başta olmak üzere, işçi ve emekçiler, 1977 1 Mayıs katliamından bu yana Taksim için direnmiş ve nihayet Taksim yakın tarihte kazanılmıştır. Taksim ve 1 Mayıs direnişi tarihseldir. 12 Eylül açık faşizmi öncesi Taksim yasaklanmış, 12 Eylül açık faşizmi ise işçi ve emekçilerin hafızasından Taksim'i silmeye çalışmıştır. Ancak bu 1987- 88 yıllarında yeni bir direnişle yeniden güncelleşmiş, şehitler verilerek, özellikle son yıllarda gelenekleşen direniş çizgisiyle Taksim yeniden kazanılmıştır. Bu anlamda Taksim 1 Mayıs alanıdır; Taksim direniştir, direniş geleneği ve çizgisinin ta kendisidir.

Bir adım ileri iki adım geri; bu sadece Lenin'in ünlü eserinin ismi değildir. Oligarşi/ faşizm, tüm tarihsel mücadele ve kazanımlar üzerinden sık sık, hatta geleneksel bir çizgi olarak bu taktiği izler. Taksim direne direne kazanılmış, AKP, Taksim'i işçi ve emekçilere açmak zorunda kalmış, 1 Mayıs "Emek ve Dayanışma Günü" olarak yasallaştırılmıştır. Ama ne oligarşi ne de AKP bunu içine sindirememiştir. Bunun için her yolu denemiş, en son "yayalaştırma projesi" kapsamında, inşaat çalışmaları bahane edilerek, "insanlar çukura düşer" yalanlarıyla, tam bir psikolojik savaş yürüterek Taksim yeni den işçi ve emekçilere kapatılmıştır. Polis günü ve futbol şampiyonluk kutlamalarına açık olan Taksim emekçilere kapatılmıştır.

Sadece işçi ve emekçilere değil, sol ve devrimci güçlerin basın açıklaması dahil tüm yasal etkinliklerine kapatılmıştır. Bu yönde her adım yoğun polis saldırısıyla karşılaşmıştır.

Böylece, Taksim ve Gezi Parkı sadece AKP için sömürü ve talan alanı olmakla kalmamış, bu tarihsel direnişi silmek, işçi ve emekçileri en önemli meydandan söküp atmak için AKP eliyle faşist devlet terörünün yoğunlaştığı alan olmuştur. Hırsızlık ve kazanılmış haklarımızın gaspı iç içedir. AKP, faşizmin Kemalizm'den devraldığı tüm taktikleri güncelleştirmiş, Kürt sorununda "çözüm" arayışlarının hızlandığı, daha doğrusu yurtsever hareket ve Kürt halkının tek taraflı adımlar attığı günlerde, işçi ve emekçilere, sol ve devrimci güçlere kapsamlı, pervasız saldırılar örgütlemiştir.

Bu süreçte, bu rant saldırısı karşısında, Taksim Dayanışması çatısı altında toplanan demokratik kurum ve politik yapılar, bir yandan toplumu, halkı aydınlatma çabası verirken, diğer yandan basın açıklaması gibi yasal çerçeveyi aşmayan lokal tepkiler içindedir. 31 Mayıs'a kadar, Gezi Parkı direnişi lokaldır, hatta sol ve devrimci güçler için bile birincil dere-

ceden önemli bir alanı ifade etmemektedir. Kendi içinde dinamik bir süreci ifade eden direnişin ilk başlangıç günlerinde durum aşağı yukarı böyledir.

Ancak, AKP hiçbir hukuk tanımadan, "yol yapımı" gibi hamlelerle saldırıyı genişletince, bu lokal direniş, S. Süreyya Önder'in direnişe sahip çıkması ve hukuksuzluğu teşhir etmesiyle ivme kazandı. Hala lokal nitelikte olan bu direniş, üst üste iki gün, sabah saatlerinde polis saldırısı ve çadırların yakılmasıyla tüm lokal direnişleri mecrasında birleştirdi, Taksim ve Gezi Parkı tüm direnişlerin ana eksenini oldu. Bütün sol ve devrimci güçler, AKP ve T. Erdoğan'a tepki gösteren halk. direnişe sahip çıktı. 1 Mayıs'ta devrimci güçler Taksim'i yeniden kazanamamıştı, oligarşinin terörü Taksim'e yürüyüşü engellemişti; bu kez halk ve devrimciler, tüm sol güçler Taksim'i kazandı, polis saldırısını püskürttü, Taksim ve Gezi Parkı, 1 Haziran'da direniş merkezi oldu. Bu direnişte bir başka yeni adımdı.

AKP, direnişi yok saymak, hiçleştirmek istedi; "marjinal gruplar, çapulcular" dedi, halkı kışkırttı ve direnişin yayılmasına hizmet etti, direniş kitlesel boyut kazandı. Ulusalcılar dahil geniş bir kesim direnişin içinde yer aldı; CHP'nin Kadıköy mitingini iptal etmesi örneği bunun ifadesidir. Direniş yeni adımlarla ilerliyordu.

Böylece Hazirana tüm ülke, tüm halk bu direniş ruhuyla girdi...

Taksim ve Gezi Parkı sadece İstanbul'u değil, tüm Türkiye'yi içine aldı. Ankara, devrimci ve sol güçlerin önemli rolüyle adeta yeni bir direniş merkezi oldu. Bunu İzmir, Adana, Mersin, Antakya, Antalya, Muğla, Dersim, Balıkesir gibi önemli kentler, kasabalar, hatta köyler izledi. "Her Yer Taksim Her Yer Direniş"; 1 Mayıs direnişlerinin ortaya çıkardığı bu şiar dalga tüm ülkeye yayıldı, somut bir direniş sloganı oldu.

Bu süreçte AKP tüm iç dengelerini kaybetti, "gündemi biz belirleriz" diyerek övünen AKP ve T. Erdoğan, bu kez direniş gündeminin arkasından sürüklendi. Fas, Tunus gezisine çıktı, AKP içten çözümlene eğilimi içine girdi, Cumhurbaşkanı A. Gül ve büyük takiyeci B. Arınç "yumuşak geçişle" süreci kurtarmaya çalıştı, özür diledi, "mesaj alındı" denildi, direnişe hak verdi, Taksim Dayanışması'nı muhatap aldı. Bu aynı zamanda AKP içi çatlağı açığa çıkardı.

Öte yandan, direniş hem Taksim ve Gezi Parkında, hem de tüm ülkede sürdü. Gezi Parkı, demokratik ilişki ve kolektif yaşamın filiz verdiği bir alan oldu; paranın değil, dayanışmanın ön plana çıktığı, barış içinde birlikte yaşam için insanların yan yana olduğu bir odak olarak

öne çıktı. Direniş ve şölen iç içe geçti, bir başka dünyanın mümkün olduğu daha somut uç verdi.

Bu oligarşi ve AKP için kabul edilemezdi. T. Erdoğan Tunus dönüşü, tüm halka savaş açtı. Kürt ulusuna yönelik saldırılarda olduğu gibi, MİT raporlarına dayanarak, yalan ve çarpıtma üzerinden tüm psikolojik savaş taktiklerini devreye soktu. Bir yandan AKP ve devlete yeni bir “ayar” verdi, öte yandan “dış güçler”, “faiz lobisi”, “türbanlılara saldırılar”, “camide içki tilitler”, “Gezi Parkı pislik kokuyor” gibi yalanlarla, faşist devlet terörünü savunan ve teşvik eden, en pespaye dille direnişe saldırdı. Tüm bunlara, yalan ve pervasızlığa halk sokakta yanıt verdi; milyonlar sokaklarda direnişi büyüttü.

Bunlar bilindik kontr-gerilla savaş taktikleriydi. Ulus devlet olarak, “çok uluslu” değil “Türk ulusu” adına kurulan burjuva devletin, TC'nin kuruluşunda bu yana bu taktikler vardır. Kemalistler işçi ve komünist harekete olduğu gibi, Kürt ulusuna, hatta Müslümanlara karşı sık sık, süreklileşen ve geleneksel bir çizgide yalan, demagoji, oyun, aldatmaca, şiddet taktiklerini içeren kontra taktiklere başvurdu. Yeni sömürgecilik üzerinde biçim alan faşizm, özellikle ABD emperyalizmden güç ve destek alarak bunları geliştirdi. Tüm bu klasik devlet refleksini, Kemalizm ve faşizm taktiklerini, AKP yapıyordu. AKP için bunlar yeni değil, örneğin müzakere öncesi Kürt halkına, onun önder güçlerine her gün bu küfür ve kontra taktiklerini bizzat kendisi, yani T. Erdoğan yapmıştı. Şimdi de direnişin karşısında, tüm halkın gözleri önünde bu yapıyordu. Bu anlamda, AKP, artık “mağdur” değil, zalimdi; AKP için “demokrasi ve özgürlük” oligarşi içinde egemenliğini sağlayana kadar sadece bir söylemdi ve onu unutulmaz çok olmuştu. AKP 2010 yılından bu yana “demokrasi ve özgürlük” söylemini bir yana atmıştı ve bu gerçek, direniş karşısında en çıplak biçimiyle açığa çıktı. Burada demokrasi ve özgürlük yok, faşizmin AKP elinde yeniden örgütlenmesi vardı. Burada AKP'nin Kemalizm'e sözde saldırısı değil, Kemalistler karşısında demokrasi ve özgürlüğü savunma değil, onunla aynılaştırma, özünde bazı aydın ve kesimlerin ifade ettiği gibi neo-Kemalizm vardı. Devlet aynı devlet, söylem aynı söylemdi. Halk direnişi bu gerçeği tüm halkın gözü önüne serdi.

AKP ve T. Erdoğan'ın bu psikolojik savaş taktiklerini en pervasız biçimde güncelleştirme, sadece T. Erdoğan'ın akli dengesini kaybetmesiyle açıklamaz; bu var, alt yapısı lümpen kültür olan, korkunç şişmiş bir ego ile, sarsılan iktidar ve kişiliğinde herhalde en saçma, en pervasız hali bu süreç olarak hatırlanacak. Ama bununla birlikte, bir yandan tek kişiye bağlı

diktatörlük eğilimleri, demokrasi değil, faşizmin kurumsallaşması, tüm muhalif hareketlere korkunç bir tahammülsüzlük söz konusudur. Ayrıca öte yandan, seçim sürecini de düşünerek yeni bir milliyetçi cephe hamlesi vardır. Seçim sürecinde kurulan ve sağ-muhafazakar kesimi çatısı altına alan, BBP ve diğer milliyetçi-muhafazakar kesimleri AKP etrafında toplayan bu cepheleşme yeni değildir. Ancak halk direnişi karşısında yeniden kurgulandığı açıktır.

Bununla birlikte siyasal yaşamı boyunca hiçbir zaman demokrat olmayan, burjuva demokrasisinin yanından bile geçmeyen T. Erdoğan ve AKP, Kürt hareketinin başlatmış olduğu, şu ana kadar tek taraflı süren “barış ve demokratikleşme” sürecini, bu beklentileri kırmak için, halk direnişini bahane de etmiş olabilir. Halk direnişini “dış güçler” ve “büyük provokasyon” olarak ele alıp müzakere sürecini bozmak da isteyebilir. Hiç şüphesiz bu olasılık hiç de az değil, ama oldukça da tehlikelidir. Çünkü karşısında örgütlü bir güç, örgütlü Kürt halkı vardır. Yaşanacak ve görülecek, Gezi Parkı direnişinde açık faşizmi en pervasız biçimde halka dayatan AKP, barış ve demokrasi adına ciddi adım atmayacaktır. İşçiye, emekçiye ekmek ve özgürlük tanımayan sistem, neo-liberal sömürü modeli, AKP, Kürt ulusuna özgürlük tanımaz; bunun tersi de doğrudur, Kürt Ulusu özgür olmadan Türkiye halkı özgür olamaz. Ne burjuvazinin niteliği ve demokratik olmayan 200 yıllık geleneği, ne de tekeli sermayenin partisi olan, emperyalizme dayanan AKP'nin kendisi ve siyasal-toplumsal pratiği demokratik değildir. Bundan dolayı, yakın süreçlerde sık sık görüldüğü üzere, Kürt hareketinin tek yanlı atmış olduğu adımlar karşılık bulmayacak, devasa bir sorun olan Kürt Ulusunun özgürlük sorunu yeni direniş dinamikleri üretecektir.

Ama bunlar bir yana, halk direnişi karşısında, AKP ve T. Erdoğan kontra taktiklerini en açık, en pervasız devreye soktuğu bir gerçektir. Lümpen kültürle, şişen ego ve ruhsal dağılmayla birlikte dini en pervasız kullanma, halkın en geri yanlarına hitap etme var; dün Kürt halkı karşısında aldığı pozisyonun benzerini, bu kez direniş karşısında alma, buradan cepheleşme siyaseti vardır.

Tam bu noktada, burjuva medyanın yürütülen kontra taktiklerinin de önemli bir unsur olduğunu söylemek lazımdır. Burjuva medya, daha doğrusu tekeli medya, tekeli sermayenin içinde yer aldığı bir alandan öte, aynı zamanda burjuva düzenin “selameti” için ideolojik-kültürel saldırı kıtasıdır. Her dönem bu özelliği vardır. Dün, Kürt ulusuna yönelik kirli ve özel savaşın en önemli unsuydu, hala da öyledir. Daha önceleri sol ve devrimci harekete karşı ko-

numlanmıştı. Bugün de, halk direnişi karşısında konumu ve görevi aynıdır. Direnişin başlangıcında direnişi görmeyen burjuva medya, daha sonra, T. Erdoğan'ın önderlik ettiği saldırıların en önemli parçası olmuştur. Önce direnişi görmemiş, penguen programında ifadesini bulan tavrı sürdürmüş, daha sonra da direnişi çarpıtmak, T. Erdoğan ve AKP'nin yalan ve ikiyüzlülüğünün propagandasını yapmakla kendini yükümlü saymıştır. Halka, direnişe saldırı, yer yer Kürtleri de içine alacak biçimde, "barış sürecine zarar verme, provokasyon" söylemiyle devam ediyor. Dün, Kürt halkının yürütmüş olduğu haklı savaş karşısında "askeri uzman"dan geçilmeyen programlar bu kez "psikolog ve sosyolog"dan geçilmez oldu. Bu ara parantezi kapatarak devam edelim.

Nitekim, T. Erdoğan, AKP, oligarşi kontra taktikleriyle direnişe saldırdı. Önce direnişi bölmek için "çevreci" ve "marjinal" ayrımı yaptı, en iyi çevrecinin kendisi olduğunu, kaç ağaç diktiği söylemini geliştirdi. Bunun için sadece yalan söylemekle kalmadı, direnişe, demokrat ve aydınlara saldırmakla kalmadı, AKP yanlısı sözde "aydın" ve "sanatçıları" (N. Saşmaz ve H. Avşar gibi) kabul etti. Bu kabul tam bir komedidir ve haklı olarak alay konusu olmuştur. Esti gurledi, Taksim Dayanışması üyeleriyle görüşmek zorunda kaldı. En basit nezaket kurallarını bile bir kenara bırakıp tüm kabalığıyla Dayanışma'nın temsilcilerini ezmeye çalıştığı bu görüşmede de istediğini elde edemedi. Öte yandan iki aşamalı saldırıyı devreye koydu. Önce Taksim Meydanı'na saldırdı, burayı işgal etti; Gezi Parkına saldırı sınırlı kaldı. Daha sonra ise, Kazlıçeşme mitingine zaferle başlamak için Gezi Parkına saldırdı, işgal etti, bu satırlar yazılırken işgal hala devam ediyordu. Bu saldırılara yanıt direniş oldu, tıpkı 31 Mayıs-1 Haziran direnişlerinde olduğu gibi, bu iki aşamalı saldırılara da halk ve devrimciler sokak sokak direndi. Heryer direniş oldu; Kadıköy'den Gazî'ye, Beylikdüzü-Avcılar'dan Tuzla ve Ümraniye'ye kadar her alanda direniş yükseldi. Sadece İstanbul değil, İzmir, Ankara, Antakya, Adana, Mersin, Dersim tüm ülkede direniş yankı buldu, milyonlar direndi, milyonlar evinden sokağa çıktı, tencere tava ile direnişin parçası oldu.

20 günlük direniş birçok dersleriyle geride kaldı; şimdi direniş yeni bir aşamada, tartışma ve yeniden örgütlenme temelinde devam ediyor.

Halk Direnişinin Niteliği

Haziran direnişi, halk direnişi, halk hareketidir. Sanırız, en doğru tanım budur. Bu tanım sadece gerçeği yansıtmıyor, tüm abartılı, gerçeği aşan ve ona başka anlamlar yükleyen tanımlamaları da bir yana atıyor. Sorunun, olgunun

adını koymak açısından buna ihtiyaç vardır.

İkinci olarak, bu örgütlü bir direniş, örgütlü halk hareketi midir?

Hayır, örgütlü halk hareketi değil, spontane bir harekettir.

Elbette, başta sol ve devrimci güçler olmak üzere, ulusalcı güçler ve kısmen Kürt hareketi direnişin bir parçası oldu; ama böyle de olsa, Haziran direnişi, Haziran isyanı örgütlü değil, kendiliğinden karaktere sahiptir. Kendiliğinden var kendiliğinden var; örneğin 15-16 Haziran işçi direnişi de kendiliğinden karaktere sahiptir, 2013 Haziran direnişi de. Her iki direnişte de sol ve devrimci güçler vardır, ama böyle de olsa, bu direnişlere önderlik eden güç sol ve devrimciler değil, AKP yalanlarında olduğu gibi "dış güçler, faiz lobisi" değil, CHP değil, halkın kendisidir. Halkın mücadelesi ve katılımı, devrimci ve sol güçleri aşmış, devrimci ve sol güçler önder değil, artçı, katılımcı düzeyde kalmıştır.

Üçüncü olarak, Taksim Gezi Parkı direnişi, lokal, yerel bir direniş olarak başladı, ancak tüm ülkeye, tüm halka yansıdı ve yayıldı. "Her Yer Taksim Her Yer direniş" ya da "Direniş Taksim", "Direniş Gezi", "Direniş Ankara" gibi şiarlarda karşılığını bulduğu gibi tüm direniş odakları adeta birleşti. Bu anlamda Haziran direnişi, lokal, yerel değil, genel, çok sesli, çok katmanlı, çok renkli halk direnişidir.

Dördüncü olarak, bu coğrafyada ortaya çıkan, ayakları bu toprağa basan tüm direnişlerden (15-16 Haziran işçi direnişi, Tarih, Çorum gibi 12 Eylül öncesi halk direnişleri, devrimci tutsakların cezaevleri direnişleri gibi tüm direnişlerden) farklı, özgün, kapsamlı bir direniştir. Bu anlamda sonuçları da tüm sınıflara, tüm politik akım ve güçlere yansiyacak, üzerinde yeni ve birçok tartışma yapılacaktır. Bugün uç veren sonuçlar sadece bir başlangıçtır ve çok daha derin sonuçlarını yaşayarak göreceğiz.

Beşinci olarak, bu halk direnişi, halk hareketi eski direnişlerle kıyaslanabilir mi?

Hayır, kıyaslanamaz. Elbette, daha önceki direnişlerle ortak paydaları vardır, ama asıl görülmesi gereken içinden geçtiğimiz 4. bunalım döneminde, yeni sömürge Türkiye'de, yeni ve özgün yanları içinde barındırmasıdır. Çevrecilerin, Çarşı gibi sosyal oluşumların direnişin önemli parçası olması, yeni bir gençlik ve kadın hareketinin uç vermesi, kent kültürünün direnişte bir yer bulması, kentlerin direnişte öne çıkması gibi olgular önemlidir ve bunların 4. bunalım dönemin ana özellikleriyle bire bir bağları vardır. Üzerinde daha yoğun düşünmemiz gerekli olgulardır bunlar.

Altıncı olarak, bu direniş, lokal, Gezi Parkı

direnışıyle başladı ama tüm çelişkileri bünyesinde topladı. Adeta toplumda biriken çelişkilerin, neo-liberal sömürü ve saldırılara, emperyalizmin bölgede, Ortadoğu'da işbirlikçisi olma pratiklerine, laik ve modern tarzı benimseyenlere yönelik saldırılara, yaşam biçimine müdahalelere, sosyal ve kültürel alanda AKP'nin muhafazakarlaştırma operasyonlarına, AKP'nin yeni bir toplum mühendisliği yapmasına, kışkırtan, ötekileştiren, aşağılayan ideolojik-kültürel saldırılara başkaldırının adı oldu. Haziran direnişi, bu anlamda, Ortadoğu'da görülen ve haklı taleplerle başlamalarına rağmen emperyalist kışkırtmalarla neo-liberal İslamcıların öne çıkarılıp, önemli bir güç olduğu başkaldırılardan farklı olarak, eşitlik, özgürlük, demokrasi eksenli bir başkaldırıdır.

Yedinci olarak, bu direniş ve başkaldırı, çok sesli, çok katmanlı, çok renklidir. AKP'nin önderliğinde oluşan neo-liberal sömürden pay alan orta sınıf hariç, laik ve kent yaşamına sahip çıkan orta sınıfların ağır bastığı, ama tüm halkın içinde olduğu bir direniştir. Bu direnişte, işçi sınıfı öncü değil, artçıdır, katılımcıdır. Kent yoksulları önemli ölçüde sol ve devrimci hareket üzerinden direnişin bir parçası olmuştur. Zaten direnişin "halk direnişi" olmasında bu laik orta sınıfın olması önemli rol oynamıştır.

Sekizinci olarak, bu haliyle direniş, "devrim" ya da "sosyalizm" hedefli değil, bu anlamda anti-kapitalist değil, politik ve kültürel karakteri ön planda olan, demokrasi ve özgürlüğü ana eksen yapan, vicdan ve adaleti öne alan bir direniştir. Direnişte asıl ana hedef T. Erdoğan ve AKP olmuştur. T. Erdoğan ve AKP neo-liberal

sömürünün, bu temelde ideolojik, politik, kültürel saldırıların temsilcisidir. Halkın direnişinin görünen yanı, hedefi T. Erdoğan ve AKP olsa da, arka planında neo-liberal sömürüye ve kuşatmaya karşı eşitlik ve özgürlük talebi vardır.

Dokuzuncu olarak, Haziran halk hareketi, kent hareketidir. Burada, 200 yıllık kapitalistleşme sürecinin, yeni sömürgecilik üzerinden kapitalizmin yukardan aşağı gelişmesinin, kırsal alanda yaşanan büyük çözüme ve neo-liberal sömürünün sonuçları vardır. Türkiye'de kapitalizm kırsal alanda da egemenlik kurmuş, bu kapitalistleşme süreci, kitleleri kentlere yığmıştır. Ülke nüfusunun % 80-90'lara varan oranda kentlerde yoğunlaşması bir olgudur; bundan dolayı kentler ve kent merkezli sınıfsal çelişkiler eskiyle kıyaslanamaz ölçüde ön plana çıkmıştır.

Bazı Sonuçlar Ve Kazanımlar

İlk aşaması 20 gün süren halk direnişinde yüzlerce gösteri, çatışma yaşandı. İçişleri bakanlığının resmi açıklamasına göre 2,5 milyon kişi (bu tür tüm resmi açıklamalarda sayı az gösterilir), gerçek sayı ise 4,5 milyon kişi sokak gösterilerine katıldı. Milyonlarca kişi evinde tencere-tava çalarak direnişin bir parçası oldu. Direniş süresinde bir polis halka saldırı sırasında köprüden düştü, yaşamını yitirdi; devlet tam kıta sahip çıktı. Direnişin ilk şehidi, Ümraniye'de Mehmet Ayvalıtış oldu, Abdullah Cömert Antakya'da şehit düştü, Ankara'da Ethem Sarıgülük polis kurşunuyla şehit düştü. Eskişehir'de polis ve sivil faşistler tarafından komaya sokulan Ali İsmail Korkmaz, yaşamını yitiren son direnişçi oldu. Ankara'da bir dersanede temizlik işçisi olarak çalışan İrfan Tuna, polisin yoğun olarak gaz bombası atması sonucunda kalp krizi geçirdi ve yine polis saldırıları nedeniyle ambulansın ulaşamaması sonucu yaşamını yitirdi. Direniş dört devrimci şehide sahip çıktığı gibi Lice'de karakol inşaatını protesto gösterileri sırasında katledilen Medeni Yıldırım'ı da sahiplendi, alanlarda, sokaklarda isimlerini haykırdı. TTB açıklamalarına göre, 11 kişi gözünü kaybetti, 59 kişi ağır yaralıdır ve bunların 6'sı hala hayati tehlike altındadır. 100 kişide kafa travması olmak üzere 7822 yaralı vardır. Binlerce gözaltı yaşanmıştır (bu rakamlar 20 günlük süreci içermektedir ve devam eden süreçte bu rakamlar daha da büyümektedir). Devlet terörü sol ve devrimci çevrelere yönelik yeni saldırı ve tutuklamalarla devam etmektedir.

Burada, kısa bir özet yaparsak şunları söylemek mümkündür:

1- Meşru çizgide süren, kendini yasallıkla

sınırlamayan, kendi yasallığını oluşturan Hazi-
ran halk direniş, 1 Mayıs ve Taksim direnişleri-
ni saymazsak (ki bu halk direnişi kapsam ve
sonuçlar açısından Taksim direnişlerini kat be
kat aşmaktadır) ilk kez, 12 Eylül açık faşizm-
den bu yana, oligarşinin dengesini bozan, gün-
demi belirleyen, AKP'nin iç güvenini sarsan bir
nitelik kazanmıştır. Kendi içinde meşru çizgide
kalmaya büyük özen gösteren, oligarşi ve
AKP'nin "vandalizm", "pencere-cam kırdılar"
yalanlarını bir yana bırakırsak, milyonların so-
kaklara indiği bir süreçte son derece "temiz" bir
yerde durduğu açıktır.

2- Direniş, sadece bir direniş olmakla kal-
madı, başta Gezi Parkı olmak üzere, Ankara ve
diğer direniş merkezlerinde, neo-liberal kapita-
list yaşam ve ilişkilere karşı, demokratik, daya-
nışma ve paylaşımı öne alan, eşit ve özgür iliş-
kilerin uç verdiği küçük adacıklar da örgütledi,
bu demokratik oluşumları ortaya çıkardı. Kapi-
talizmin, yeni sömürgecilik üzerinden biçim al-
an faşizmin tüm suni ayrımları, Alevi- Sünni,
Kürt-Türk, kadın-erkek gibi, direniş içinde an-
lamını yitirdi. Elbette bu sosyalizm değildi; an-
cak halkın bir başka dünya ve yaşam özlemine
yansıttı. Bu direnişin önemli bir kazanımdır.

3- Ortaya çıkan halk direnişi, sadece sınıfsal
çelişkilerle değil, aynı zamanda doğanın talanı
ve bu temelli sorunlardan kaynaklanmış, tüm
halkı için almıştır. Sosyal meyanın yeni ve et-
kin bir iletişim aracı olması, kadınların ve 90
gençliğinin ağırlıklı yerini alması, örgütsüz kit-
lelerin sürecin öznesi olması, Çarşı gibi sosyal
grupların güçlü katılımı, cinsel kimliğinden do-
layı ötekileştirilen LGBT'lerin alanlara çıkması,
üniversitelerin mezuniyet törenlerindeki kitle-
sel protestolar ve destekler... hem üzerinde dü-
şünmemiz gereken alanlardır, hem de tüm
bunlar 4. bunalım döneminin sonuçlarıyla iç içe-
cedir. Bununla birlikte, mizah, hem direnişin
meşrulaşmasında işlev görürken hem de oligar-
şiye ve AKP'ye karşı bir silaha dönüşmüştür.

4- AKP'nin direniş karşısında politikası ve
tavrı, devletçi, yalan ve çarpıtmaya dayalı, oli-
garşinin şiddet aygıtlarını devreye sokan ve bu-
nu etkin kullanan bir yeredir. Burada burjuva
medyaya özel bir bölüm ayırmak zorunludur.
Direnişi görmeyen, tam tersine onu karalamak
için seferber olan burjuva medya, dün Kürt
halkına karşı yürütülen kirli savaşın bir parçası
hem de önemli bir parçasıyken, bu "tutarlı"
konumunu halk direnişi karşısında da sürdür-
müştür. Daha önce çeşitli yazılarımızda "AKP
devlet partisidir" demiştik; direniş süreci bu-
nun defalarca ispatlamıştır. AKP direniş karşı-
sında yeni bir "milliyetçi cephe" projesini devre-
ye sokmuştur; AKP, demokrasi ve özgürlükleri
değil, faşizmin tüm eski taktiklerine başvuran,

faşizmin 4. bunalım döneminde kurumsallaş-
masına öncülük eden partidir.

5- Direnişte ulusalcıların sonradan yer al-
ması, Türk bayrağı ve Atatürk'ün direnişte sim-
ge olarak kullanılması, bu direnişi ulusalcı
yapmıyor. Elbette CHP ve İP "hükümet istifa"
sloganyla AKP karşıtı bir yerde duruyor; ancak
bu direnişte CHP başta olmak üzere ulusalcıla-
rın rolü, S. S. Önderin sözleriyle "ambulansa
takılan kurnaz taksici" konumunu aşmamıştır.
CHP direnişin arkasından sürüklenmiş, dire-
nişte sol ve devrimci güçlerin yer almasından
ciddi kaygı duymuş, direnişin ilk 3-4 günü A.
Gül ile görüşerek, kurumsal olarak direniş dışı-
na çıkmıştır. Buna rağmen CHP tabanı direni-
şe katılmaya devam etmiştir. Ancak eski cum-
huriyet mitinglerinde olduğu gibi bu kitle "ordu
göreve" çağrılarına hizmet eden bir yerde değil,
"Her Yer Taksim Her Yer Direniş" sloganı ile
yan yanadır. Ulusalcıların direnişte yer alması
bir ayrıntıdır; asıl olan halkın direnişidir. Milli-
yetçi-faşist-devletçi bir parti olarak MHP ise,
kurumsal olarak direnişin karşısında yer almış,
direnişten uzak olmuş, AKP'nin yeni "milliyetçi
cephe" projesine mesafe koymuş ve tabanını
AKP'ye karşı korumaya çalışmıştır.

6- Direniş birleştirir ve ayrıştırır. AKP'ye, o-
nun kurduğu sömürü ve zulüm düzenine karşı
daha önce yan yana olmaktan uzak kesimleri
direniş kendi çatısı altına toplamıştır. Sadece
ulusalcıların değil, liberal aydınların, örneğin
"yetmez ama evet" diyen sol kesimlerin, sol ve
devrimci hareketin tüm bileşenlerinin, Kürt ha-
reketinin en azından bir kısmının direnişin iç-
inde yer alması budur.

7- Direnişin en önemli politik kazanımı, hal-
kın korku duvarını aşmış olmasıdır. Uzun yılar-
dır bir biçimde susturulan, geri çekilen halk,
direnişi ve kendini sokakta ifade etmesini öğ-
renmiş, her polis saldırısına direnmiş, tomala-
rın, suların, gaz bombalarının üzerine üzerine
yürümüştür. Bu büyük bir kazanımdır.

8- Direniş halkı politikleştirmiştir. Kürt hal-
kının uzun süreli halk savaşı içinde direnişi,
Kürt halkını politikleştirmiştir; Kürt halkı artık
örgütlü bir güçtür. Türkiye halkları ise, sömür-
ge savaşında adeta milliyetçilikle zehirlendi, po-
litikleşme düzeyi daha geri bir konumdadır.
Ancak direniş sadece kendi gündemini yarat-
madı, aynı zamanda, sömürge savaşının bloke
ettiği, hasıraltı yaptığı tüm sorunları açığa çı-
kardı, çok daha önemlisi halkın politikleşme-
sinde bir sıçrama işlevi gördü. Sadece "apolitik"
olarak tanımlanan 90 gençliği değil, umudunu
yitirmiş ya da yitirme eğilimi içinde olan daha
eski kuşakları da politikleştirdi, yeni bir umut
kaynağı oldu. Bu politikleşme sürecinde T. Er-
doğan'ın tersten etkisinin olduğunun da altını

çizmek gerekir. Hatta, ironi yaparak ifade edelim, sol ve devrimci güçlerin on yıllardır yapmadığını T. Erdoğan yalan söyleyerek, saldıracak, küfür ederek, ötekileştirerek direniş sürecinde, bu 20 gün içinde yapmıştır. Bu süreç benzer biçimde devam etmektedir.

Direnişte Yeni Aşama

Artık direniş yeni bir aşamada sürmektedir.

Bu aşama, direnişin zirve yaptığı son saldırıyla başlar ve devam etmektedir. Oligarşi ve AKP için direniş ve direnişin ortaya çıkardığı “demokratik adacıklar” kabul edilemezdir ve mutlaka ortadan kalkmalıdır. Bunun için tüm bilindik kontra taktikleri devrededir; yalan, demagoji, kırıntılardan medet umma, olmayan bir şeyi oldu gösterip din ve milliyetçiliği kullanma ve en önemli halka olarak devlet şiddeti, faşist şiddet. Nitekim Taksim ve Gezi Parkı, tüm İstanbul ve meydanları, sokakları, saldırının zirve yaptığı cumartesi ve pazar gününde, yani 15-16 Haziran’da hem faşist saldırı ve şiddete hem de halkın direnişine şahit olmuştur.

Bu aşama, bu günler kritiktir. Ya direniş geriye düşecek ya yeni bir boyut kazanacaktır. Oligarşi ve MİT raporlarıyla yönetilen AKP de bunun bilincindedir. 20 günlük direniş halkı yormuştur. Büyük halk kitlelerini her gün Taksim ve Gezi Parkında tutmak mümkün değildir. Sadece yorgunluk değil, yaşama ve insana dair her şey bu düzeyi koruma imkanlarını azaltmaktadır. Bununla birlikte, “çapulculara mı papuç bırakacağız”, “ayyaşlar”, “camide içki içtiler” diyen, inadına inadına önce “AVM yapacağız” sonra “topçu kışlası yapacağız, AKM’yi de yıkacağız” diyen, mahkeme kararını elinin tersiyle iten, kendini sadece Başbakan değil, İstanbul Belediye başkanı, hatta park ve bahçeler müdürü gören T. Erdoğan sık sık olduğu gibi yine bir geri dönüş yaptı; “mahkeme kararına uyacağız, mahkeme lehimize de karar verse, referandum yapacağız” dedi.

Bu bir geri adımdı, “dik durmayı” slogan yapan T. Erdoğan için zaten çizilen karizmanın yerle bir olmasıydı. Direnişin gücü bunu sağlamıştı. Ancak Taksim Dayanışmasının ana talepleri (halka saldıran vali ve emniyet müdürlerinin görevden alınması, Taksim Meydanı’nın tüm toplumsal gösterilere açılması gibi) önemli ölçüde duruyordu, AKP buna yanaşmamıştı. Bu görüşme ve geri adım, sol ve devrimci güçler için de, Taksim Dayanışması ve bileşkesi için de kritik bir aşamadır.

Nitekim bu aşamada iki ana eğilim ortaya çıktı. Birincisi; AKP’nin kontra taktiklerini de düşünen ve buna zemin sunmamak için özen gösteren, bu geri adım üzerinden direnişe devam diyen ama başka formatla bunun sürmesi-

ni isteyen eğilimdir. Devrimci sosyalizmin de içinde olduğu bu eğilim, direnişi tek ve ana çarıda sürdürmeyi, direnişin meşruluğuna gölge düşürme çabalarına karşı hassasiyeti dikkate alan, AKP’nin geri adımını direnişi korumayı ve süreklileştirmeyi gözeten bir yerde durmuştur. Buna karşılık, ikinci eğilim ise, direnişi bu biçimiyle sürdürmeyi savunmuş, esneme eğilimlerine karşı çıkmıştır. Hiç şüphesiz bununla birlikte, bu iki eğilim arasında kalan bir başka eğilim de vardır.

Bununla birlikte, direnişin nasıl süreceğine ilişkin kararda sadece Taksim Dayanışması bileşkesi değil, Gezi Parkı direnişçileri ve halk da söz sahibidir. Bunun için halk demokrasisinin somutlanması olarak örnek bir tartışma örgütlenmiş, Gezi Parkında yapılan tartışma ve karar sürecinde direnişçi kitlenin direnişin aynı biçimde sürmesi eğilimi ortaya çıkmıştır. Nitekim tüm bu gelişme ve tartışma içinde, Ankara mitinginde “24 saat müsaade, çıktılar çıktılar, çıkmadılar polis çıkarmasını bilir” tehdidini savuran T. Erdoğan, daha bu sözlerin üzerinden bir saat geçmeden Gezi Parkına saldırı emrini vermiştir. İki gün, Taksim, Tarlabası, Harbiye, Sıraselviler ve ara sokaklar, Kadıköy’den Avcılara, Gazi’den Ümraniye’ye tüm İstanbul direnişe şahit olmuştur.

Daha tartışmaların son biçimini almadan, hatta Taksim Dayanışması’nın tartışma yaptığı anda yapılan bu saldırı, sadece ikiyüzlülüğün bir ifadesi değil, Kazlıçeşme’ye “zafer”le gitmek isteyen, direniş karşısında sözde “devlet otoritesini” gösteren kaba, açık faşizm anlayışının bir ifadesi olmuştur.

Bu aşama, aynı zamanda direnişin ikinci aşamaya geçişini ifade etmektedir.

Bu yeni aşama, direnişe ve direnişin taleplerine sahip çıkma, nefes alma, tartışma ve yeni arayışların yolunu açma olarak tanımlanabilir. Direniş bitmedi, ama ilk 20 günlük kitlesel ve sokak sokak direniş bir gerileme eğilimi içine girdi. Ama direnişin meşruluğuna sıkı sıkı bağlı kalarak kitlesel sahiplenme devam ediyor. Taksim Dayanışmasının önderliğinde cumartesi eylemleri, Ankara’da barikat savaşları hala sürüyor. DİSK’in Ethem Sarısülük için bir günlük iş bırakma eylemi, nerede bir haksızlık varsa, nerede oligarşinin halka saldırısı varsa orayla dayanışma eylemleri (Lice ile dayanışma gibi) devam ediyor. Bununla birlikte, uzun yılların ölü toprağını üzerinden atan halk, kendi yolunu arıyor, tartışıyor, nefes alıyor, politikleşme ve bilinçte daha derinlere yol alıyor, direnişi içselleştirme süreci yaşıyor.

Bugün İstanbul’da, başta Abbasağa ve Yorgurtçu Parkları olmak üzere yaklaşık 30 parkta süren tartışma, sokakta, kahvede, demokratik

kurumlarda, kısaca yaşamın her alanında süren tartışmalarda bu içselleştirme, bilince çıkarma, yeni yol arayışları vardır. Bu tartışma ve arayışlar son derece önemlidir.

Direnış daha geri düşebilir mi?

Düşebilir ama yeni sıçramalar da yaşayabilir. Şimdiden bunu kestirmek mümkün değil. Ama nasıl olursa olsun, direniş kendi gündemini ve sonuçlarını ortaya çıkardı, bunun bir kısmını kavradık, bir kısmını süreçle kavrayacağız. Bugün ortaya çıkan, çok daha güçlü imkanların önünü açan mevcut tablo ve dinamikler, bir çok olumlulukları içermektedir. Önemli olan bunları kavramak, bilince çıkarmak ve yeni bir sıçrama için zemin hazırlamaktır.

Devrimci sosyalizm başta olmak üzere, tüm sol ve devrimci güçlerin önünde duran, anın, bugünün görevi budur.

Bazı Yanlış Eğilimler

Direnış çok sesli, çok katmalıdır; bununla birlikte direniş ayrıştırma ve saflaştırma işlevi de gördü. Çizgiler çok netti, AKP ve devletçi kesimler ile sivri ucu AKP'ye yönelen geniş bir kesim saflaştı. Direniş burjuva muhalefeti sildi, ortadan kaldırdı, ünlü "salı toplantıları" ile politikayı sınırlı görenlere, politikanın asıl sokakta, meydana yapıldığını gösterdi. Bugün hala tek toplumsal muhalefetin direniş olduğu gerçeği orta yerdedir. T. Erdoğan ve AKP'nin bin bir oyunla, her gün direnişe küfür etmesi de bundandır; korku bacayı sardı, AKP ve T. Erdoğan'ın tüm iç dengeleri bozuldu.

Direnış, öyle bir süreçte ortaya çıktı ki, sadece AKP ve oligarşinin değil, bu coğrafyada en çok acı çeken, en güçlü direniş geleneğine sahip olan güçleri de az çok şaşkına uğrattı. Şaşkınlık, kuşkuyla bakmak, hatta kendi içinde birden fazla eğilimi içermek en çok Kürt hareketinde yaşandı.

Kürt Ulusunun özgürlük sorunu, bu coğrafyada demokratik sorunların en başında gelir. Kürt ulusu özgürleşmeden Türkiye halkları özgürleşemez. Kürt sorunu yeni bir aşamaya sıçramıştı; TC tarihinde ilk kez bu kadar ciddi bir müzakere süreci yaşanmıyordu. "Barış ve demokratikleşme süreci" için yeni adımlar atılmıştı. Bu müzakereler sonunda Yurtsever hareket tek yanlı adımlar atmış, "silah değil, ideoloji, silahsız siyaset dönemi başladı" demiş, ortaya konan ve üç aşamadan oluşan planın ilk aşamasında gerilla güçleri Güney Kürdistan'a çekilme süreci yaşanmıyordu. 5 ayda ciddi bir çatışma yaşanmamıştı; oligarşi ve AKP ile yurtsever hareketin çözümden anladığı farklı olsa da, ilk kez diğer sorunları, kışkırtılan şovenizm üzerinden bloke etme imkanı ortadan kalkmıştı. Haziran halk direnişinin "barış ve demokrasi süreci" i-

çin gerilla güçlerinin geri çekilmesiyle ne kadar bağı vardır, bu bağın kapsadığı alan tartışılır, ama şu ya da bu biçimde bir ilişkinin olduğu açıktır. Bire bir değil, ama dolaylı biçimde, başta neo-liberal saldırıların sonuçları olmak üzere tüm sorunların, bu süreçte daha yakıcı bir biçimde gündemdeki yerini aldığı açıktır. Bu anlaşılır bir şeydir.

Hiç şüphesiz, devasa bir sorunu "çözme" (AKP'nin çözümden anladığı gerillanın dışarı çıkması ve silahların bırakılmasıdır, Kürt halkının silahsızlanmasıdır), en önemli direniş gücünü "devre dışı" bırakma eğilimi içindeki AKP, sol ve devrimci hareketi ciddiye almıyordu, şımarıklık ve pervasızlık birazda bundandı.

Nihayet direniş ortaya çıkınca, bazı liberal aydınlar ve Kürt hareketinde ilk akla gelen soru, bu direniş "barış sürecini bozar mı?" biçiminde olmuştur. Bir yandan HDK somutunda direnişin hemen başında yer alma, diğer yanda ise kuşkuyla bakma, "ulusalcılarla yan yana olamayız", "bu bir provokasyon olabilir, AKP ile kavga ederiz, ama onun sandıkla gitmesini savunuruz" deme, "biz çok gaz yedik" diyerek halkın gaz yemesini tersten meşrulaştırma, direnişi küçümseme eğilimi ortaya çıkmıştı. Dün, sömürge savaşında, direnen Kürt halkı, doğal olarak Türkiye halkının da direnmesini istiyordu, bu beklenti vardı. Bu beklentinin yer yer sol ve devrimci hareketi küçük görme, yok saymaya kadar gittiği de bilinmektedir. Bu eğilim ve tutum o gün de bugün de yanlıştır. Ama bu kez, direniş sürecinde, Kürt halkının şaşkın ve kuşkulu yaklaşımı üzerinden "Kürtler nerede" diyenler oldu. Kuşkulu yaklaşım anlaşılır ve eleştirilir, ama Kürt halkının direnişi Türkiye halklarının direnişi üzerinden asla küçümsenemez. Bu küçümseme eğilimleri her iki tarafın ulusalcı damarlarından beslenmektedir, doğru da değildir.

Peki, direniş "barış ve demokratikleşme sürecine" zarar verir mi, verdi mi? Hayır. Eğer siz barış ve demokrasi mücadelesini asıl olarak halklar üzerinden kurarsanız, bu sorunun yanıtına "hayır" yanıtı verirsiniz. Yok, eğer siz yönünüzü oligarşiye, AKP'ye dönerseniz, halkların yeri ve önemini kavramazsanız, her şeyi kendi merkezli ele alır ve enternasyonalizme sırtınızı dönerseniz, bu sorunun yanıtı "evet veririr" olur. Direniş sürecinde görüldü ki, yurtsever harekette her iki eğim de vardır. İroni yaparak "çapulcularla teröristler birleşin" diyen enternasyonal anlayış da vardı; "biz gazı biliriz, direnişte ulusalcılar var, yan yana olmayız" diyen anlayış da. Bir yandan direnişin bir parçası olan yurtsever güçler vardı, diğer yandan sembolik destek söylemiyle yetinenler de.

Yurtsever hareket direniş karşısında "sınav-

da” kalmadı, ama “sınavı” da geçmedi, ara bir yerde durdu...

Lenin’in sözüdür: “çok verileden çok istenir”. Yurtsever hareket Türkiye devrimci hareketi içinde uç verdi, kendi bağımsız yolunu buldu ve yürüdü, ağır bedeller ödedi, bir halkı ayağa kaldırdı. Kürdistan halkı için, Türkiye ve dünya halkları için bu kazanımdır. Bu savaşta, başta devrimci sosyalizm olmak üzere, sol ve devrimci hareket şu ya da bu biçimde yurtsever hareketin yanında oldu, bugün çok güçlü olmasa da az çok enternasyonal köprü varsa bu ilişkiden beslendi. Biz sadece işkence ve hapisanelerde değil, birçok alanda faşizme birlikte direndik. Bu direnişlerde Kemal Pir de, şimdiki PKK önderleri de vardı. Asli olan budur; asli olan bu direniş geleneğini birlikte sürdürmektir.

Yurtsever hareket, Kürt halkı örgütlü güçtür. 1970’lerde Türkiye devrimci hareketi öndeydi, 1980’lerde iki taraf da ayrı ayrı olsa da birlikte faşizme kurşun atıyordu. Sonradan işler biraz ters gitti. Şimdi, uzun yıllar yurtsever hareket öndedir, Türkiye devrimci hareketi geride kaldı. Elbette bunun bir dizi nesnel ve öznel nedeni vardır; ama eşit bir gelişim maalesef siyasal-toplumsal yaşamda yoktur. Enternasyonalizm daha güçlü birlikler gerektirir. Şimdi, sen, yani Kürt halkı ve onun önder gücü daha örgütlü olduğun için daha çok Türkiye halkının yanında olacaksın; şimdi sen vereceksin. Ama maalesef yurtsever hareket bu beklentiye güçlü yanıt olamadı.

Bununla birlikte, aslolarak şablonculuk ve ayaklanmacı mantıktan kaynaklı, direnişi devrim gibi gören, en son T. Erdoğan ile müzakere

örneğinde olduğu gibi kendini direnişin büyüklüğüne atmosferine “kaptıran” ve geri çekilmeyi bilmeyen, siyaseti halkla birlikte değil, sadece ve sadece kendinden hareketle kurmaya çalışan bir sol ve devrimci kesim de vardı. Sol ve devrimci hareket Haziran direnişini beklemiyordu, buna yönelikte hiçbir hazırlığı yoktu. Seçimde hazırlıksız yakalanmak, Kürt sorunu ekseninde savaşta da barışta da hazırlıksız yakalanmak, önümüze çıkan sorunlarda hazırlıksız yakalanmak solun, bizim adeta kaderimiz oldu. Bu direnişte de hazırlıksızdık. Ama direniş büyük bir sıçrama gösterince, sol ve devrimci hareket de yerini aldı, olumlu bir sınav da verdi. Direniş son derece önemlidir; ama bu bir devrim değildir. Buna böylesi abartılı bir anlam yüklemek, halk direnişinden hareketle “Ekim Devrimi” rüyası görmek direnişi anlamamaktır.

Ayrıca sol ve devrimci hareket asıl olarak direnişin gücünü görmelidir; sol çocukluk hastalığından arınıp, devrimci çalışma ile basit reklamcılığı bir birbirinden ayırmalıdır. Direnişin meşruluğuna gözümüz gibi sahip çıkmalıyız, bunu zedeleyen tavır ve davranışlardan da uzak olmalıyız.

Ne Yapmalı?

Haziran halk direnişi, her açıdan yeni bir dönemin kapısını aralamıştır. Ortada bir devrim anı yoktur, halk direnişi de düzeni yıkmaya hedefini içermemiştir. Bu direniş “Tek Yol Devrim”, “Yaşasın Sosyalizm” şiarlarıyla değil (hiç şüphesiz bu şiarlar da alanlarda yankı bulmuştur); asıl olarak, T. Erdoğan’ı ve AKP’yi hedef alan, demokrasi ve özgürlüğü öne alan, bu anlamda “Her yer Taksim Her Yer Direniş”, “Faşizme Karşı Omuz Omuz” gibi şiarlar üzerinden yürümüştür.

Haziran halk direnişi, sadece AKP’ye karşı bir itiraz, onun yeni bir toplum mühendisliğine karşı başkaldırı mıdır? Hayır, elbette bu var, ama bununla birlikte, Haziran halk direnişi, sola, devrimci harekete, devrimci sosyalizme karşı bir uyarıdır, onu silkeleme eylemidir, onun kendisiyle yüzleşmesiye çağrıdır. Bunu görmeden, bunu samimi biçimde yapamayan sol ve devrimci hareket, belki direnişe güzellemeler yaparak, hatta bazılarında direnişe bakıp kendini şabloncu anlayışlarına örnekler bularak kendini avutabilir. Ama bu sol ve devrimci harekete en büyük kötülüktür.

Bizim için, devrimci kurtuluşun savaşımına ve geleneğine sahip devrimci sosyalizm için, Haziran halk direnişinin bir başka anlamı ve önemi de buradadır. Haziran halk direnişi, sadece 4. bunalım döneminin ana çizgilerini, bu coğrafyanın özgünlüklerini içermekle kalmadı; Ortaya çıkan bu tabloyu anlayacağız; ama bu-

radan kendimize bakacağız, aynayı kendimize tutacağız, tek tek örgütlü bireyler ve devrimci parti için bir dizi sonuç çıkarıp, devrimci siyaseti, devrimci tarz ve kültürü yeniden ve yeniden inşa edeceğiz. Çuvaldızı kendimize batıracağız, iğneyi başkasına; büyük bir özgüvenle direnişten öğreneceğiz, direnişe öğreteceğiz.

Devrimci kurtuluşun anlayışı, geleneği ve geleceği budur!

Direnişin Zayıf Halkası: Devrimci Parti

Direnişin en önemli dersi ve sonuçlarından biri devrimci bir partinin eksikliğidir.

Haziran Halk Direnişi, spontane, kendiliğinden halk hareketidir. Sol ve devrimci güçler direnişin bir parçasıdır, bu halk hareketinde öncü değil artçıdır. Sol ve devrimci hareketin zayıflığına karşın sokakta geniş halk kitlesiyle birlikte yerini alması, bu geniş kesimle solun buluşması açısından bir olumluluktur. Yine bu çok katmanlı, çok renkli ve çok sesli kitle, kendi duruşuyla sol ve devrimci hareketin ufkunu genişletmiştir. Ancak bizim için son derece önemli bir yerde duran devrimci seçenek ve önderliğin önemidir; burası direnişin zayıf halkasıdır.

Sol ve devrimci hareket dağınıktır, kendi dar gündemi içinde boğuşmaktadır. Elbette bu darlıktan, gerileme ve dağınıklık eğilimlerinden çıkış yolu aramaktır, başta devrimci sosyalizm olmak üzere samimi devrimci yapıların bu yönde çabası da vardır. Ama hala dar gündemler aşılmış, kapsamlı ve çok yönlü saldırılara karşı güçlü bir devrimci hareket örgütlenmiş, politik gündemi belirleyen, yaşanan kriz sarmalını aşan bir düzeye sıçranamamıştır. Halk direnişi gösterdi ki, sol ve devrimci hareket ile halk arasındaki mesafe sandığımızdan çok daha derindir ve bunun yakıcı sonuçları çok çarpıcıdır. Samimi ve açık bir soru sorarak bu gerçeği hatırlayalım: sol ve devrimci hareketin 29-30 Mayıs'ta gündemi nedir, nelerle uğraşmaktadır? Halk direnişine katılan ve sokakta kendini ifade eden 4,5 milyon insanın ne kadarı devrimci ve sol hareket içinde örgütlüdür? Bu ve bu temelde soracağımız onlarca soruya verilen samimi yanıt ile halk direnişin ortaya çıkardığı tabloyu kabaca karşılaştırsak kendi gerçeğimizi ve bu temelde görevlerimizi çok daha iyi kavramış oluruz.

Tek tek sol ve devrimci güçlerin direnişte yer aldığı, en önde savaştığı bir gerçektir. Halk direnişinin boyutlarıyla ölçülemeyecek biçimde Taksim Dayanışması bileşkesinin direnişe az çok yön verdiği de bir gerçektir. Ama ne bu bileşke bir devrimci partidir, ne bu bileşke direnişe önderlik etmiştir, halk direnişi bu bileşkeyi

çok ama çok aşmıştır. Taksim Dayanışması, Gezi Parkı somutunda yan yana gelen güçlerden oluşan bir platformdur, bir ihtiyaçtan doğmuştur, ihtiyaca kısmen yanıt olmuştur; ama halk direnişine önderlik edememiştir, zaten böyle de bir rolü olmamıştır.

Kuzey Kürdistan'ı dışta tutarsak Türkiye'nin hemen hemen tüm kentlerinde yankı bulan, tüm önemli meydanları birer direniş odağı yapan Haziran halk direnişinde, dinamik devrimci siyaset üreten, hızla halka önderlik yapan, ipleri atılmasını bildiği gibi, 15-16 Haziran saldırısında olduğu gibi, geri çekilme ve güç toplamasını da bilen devrimci bir önderlik somut bir ihtiyaçtır.

Önümüzde duran ana devrimci görev de budur. Bu siyasal ihtiyaç en başa yazılması gereken sonuçtur, görevlerin ana halkasıdır.

Devrimci sosyalizmin, "yeniden inşa süreci" olarak tanımladığı partileşme süreci Haziran halk direnişiyle bir kez daha önem kazanmıştır.

Direnişin Zayıf Halkası: Devrimci Halk Hareketi

Her halk hareketi devrimci değildir; Haziran halk direnişi sadece devrimci partinin önemini değil, devrimci halk hareketinin önemini de altını çizmiştir.

Devrimci parti ile devrimci halk hareketi birbirinden kopuk bir yerde durmaz, ama ikisi aynı kavramı, aynı örgüt formunu ifade etmez. Birbiriyle sıkı ilişki içindedir, ama iki farklı kavram ve örgüt biçimidir. Devrimci parti devrimci halk hareketine öncülük eder, ama devrimci halk hareketi, çok daha geniş, katmanlı bir gücü, daha esnek ve açık örgüt biçimlerini ifade eder.

Haziran halk direnişi halk hareketidir, ama bunun içinde devrimci halk hareketi oldukça zayıf bir yeri kapsar. Ulusalçılardan liberallere, örgütsüz halktan tencere-tava çalan sıradan kadına kadar geniş bir kesim içinde devrimci halk hareketi oldukça zayıftır. Bu zayıflık sol ve devrimci güçlerin hem ortak bir kanalda yürümesindeki zayıflıkla hem de halkla arasındaki mesafe ile iç içedir. Halktan uzak olmak ve dağınık, parçalı bir sol-devrimci hareketin olması devrimci halk hareketini zayıflatan iki önemli kaynaktır.

O halde, halka önderlik edecek, en azından halkın direnişi ve eğilimlerinde bir eksen olacak bir kanal inşa etmeliyiz. Oligarşi içi kamplaşmada bir taraf olmayan, üçüncü ve devrimci bir yolu inşa eden, düzeni yıkma hedefiyle hareket eden yeni bir devrimci halk hareketine ihtiyaç vardır. Halk direnişi bu gerçeği bir kez daha açığa çıkarmıştır.

Bunun için ne yapmalıyız? Asıl ve somut so-

ru budur.

Bunun birinci yolu, bizim için, yeniden inşa sürecinde, devrimci partinin inşasıyla halka açılan kanalların somut biçimde örgütlenmesinin birlikte ele alınmasıdır. Soyut bir yerde ve söylemle devrimci parti inşa edilemez; sınıf mücadelesi içinde, işçi ve emekçiler içinde, halk içinde, halk ile şimdiden küçük köprüler kurarak, tüm halkı olmasa da halkın öncülerini kendi çatımız altında toplayarak bu yönde ciddi başlangıçlar yapmalıyız, bu bir yoldur. Bu yol herhangi bir yol ya da seçenek değil, olmazsa olmaz bir yoldur, zorunludur. Bu yolu atlayarak tek bir adım atılamaz. Devrimci parti kadro demektir, kadroların devrimci bir hukuk içinde örgütlü davranışı demektir, devrimciler örgütünü inşa etmek demektir; ama bununla birlikte halk örgütlülüğü inşa etmek, halkın en ileri kesimlerini devrimciler örgütü etrafında birleştirmek ve giderek örgütlü güce dönüştürmek demektir. Bu soyut değil somut, yaşamın içinde, halkın sorunlarına sahip çıkarak, stratejik bir yerden güncel süreçleri kazanarak, sabır ve emekle yapılacak bir iştir. Devrimci sosyalizm bu yolda ısrar etmektedir, edecektir.

Ama devrimci halk hareketini inşa etmek için bu tek yol değildir. İhtiyaç icadın ebesidir. Bugün tek başımıza biz devrimci halk hareketi inşa edecek durumda değilsek, (ki değiliz, bugün ancak küçük başlangıçlar yapmaktan söz edebiliriz) Haziran halk direnişi de böyle bir ihtiyacın altını kalın çizgilerle çizmişse, ki çizdi, o halde kendimizle sınırlı olmayan yeni arayışlara açık olmalıyız. Bu ülkede tek devrimci güç biz değiliz, hatta tek devrimci sosyalist güç de değiliz. O halde böylesi direnişlerde “artçı” ve “sürece takılan” olmak istemiyorsak, devrim ve sosyalizm diye bir hedefimiz varsa, yeni bir devrimci halk hareketi için başka devrimci güçlerle, sürecin ihtiyaçlarına uygun yeni adımlar atmak mümkündür. Ayrıca da bu, bugün, birçok açıdan bir ihtiyaçtır.

Yeni bir devrimci halk hareketini inşa etmek için, sadece bize değil, sadece devrimci kurtuluşçulara değil, devrim ve kurtuluş için samimi tüm devrimci çevrelere, bireylere görev düşmektedir.

Devrimci halk hareketi için bu ikili görev, özgücümüzle halka açılma ve küçük başlangıçlarla halk örgütlülüğü inşa etme ve diğer devrimci güçlerle ortak bir mecrada halk örgütlülükleri inşa etme iç içedir. Bu bugünün somut bir ihtiyacıdır; bunun nasıl kurgulanacağı ve nasıl örgütleneceği de başlı başına bir tartışmadır.

Bu somut ihtiyacın, sol ve devrimci hareketle yeni bir birlik siyaseti kurmakla doğrudan bağı da vardır.

Yeni Bir Birlik Siyasetine İhtiyaç Vardır

Bir süredir, hatta son yıllarda, sol ve devrimci hareketin son 10 yılda çeşitli biçimlerde kurduğu ittifak siyaseti tümünden işlevsizdir ve artık sürecin gerisindedir. Tarihsel kökleri olan, giderek az çok sol içi bir hukuk için köşe taşları da oluşturan ittifak biçimleri asıl olarak, bir ya da birkaç gündem üzerinden, birden fazla sol ve devrimci parti ya da örgütün platform biçiminde yan yana gelmesidir. Sol içi hukuk platformu, Devrimci 1 Mayıs Platformu, çeşitli anti-emperyalist platformlar bunlardır. Bir dönem oldukça iyi işlev görev bu platformlar bir süredir (hukuk platformu dışında), son yıllarda hem sol ve devrimci hareketin gerilemesinin yakıcı sonuçları, hem sol ve devrimci hareketin iç zayıflıkları hem de başkaca nedenlerle eski işlevlerini önemli ölçüde yitirmiştir.

Bir süredir, yeni, somut koşullara uygun ittifak biçimleri bir ihtiyaç olarak ortaya çıkmıştı. Devrimci sosyalizm, bunu gördü ve sol ve devrimci harekete bu yönde uyarı ve öneriler de yaptı. Ama Haziran halk direnişi, bu açıdan daha ciddi ittifaklarla karşılaşamadı.

Sol ve devrimci hareketin toplum ve halk içinde daha meşru ve somut biçimde yerini alması, solun kimi bileşenleri açısından oligarşi içi çatlakta bir tarafı değil iki tarafı da karşısına alması, devrimci hareketin halka daha güçlü umut vermesi için yeni bir adım atmak, yeni bir birlik siyaseti kurmak zorunludur. Her şey birlik değil, ama birlik az şey de değil. Devrimci güçlerin tek tek değil, tek tek devrimci çalışmasıyla çelişmeyen biçimde, tek gündeme bağlı değil, ana gündemlere bağlı, sadece yan yana durması değil, birlikte iş yapması ve birlikte halk örgütlülükleri inşa etmesi mümkündür. İlke ve kurallarının baştan belirlendiği, sadece ana gündemlerle sınırlı değil, araçlarının da birlikte inşa edilebildiği yeni bir ittifak siyasetine ihtiyaç vardır. Haziran halk direnişi, halk hareketi bu ihtiyacı tümünden açığa çıkarmıştır.

Devrimci sosyalizm, nasıl bir ittifaka ihtiyacın olduğu, hangi kural ve ilkelerle bunun inşa edilebileceği fikrine sahiptir. Sadece kendi fikir ve anlayışımızı değil, devrimci güçlerin bu konuda fikir ve anlayışlarına da önem veriyoruz, bunları tartışmaya, tartışarak ortak bir sonuca ulaşmaya açığız.

Yenilenmeyen Yenilir

İşçi ve emekçi sınıflarla, halkla mesafesi açılan sol ve devrimci hareket kendini yenileyemez; daha doğrusu sol ve devrimci hareketin işçi, emekçi sınıflardan, halktan uzak hali yaşadığımız krizin hem nedeni hem de sonucudur. Bu durum tespiti gerçeği yansıtıyor, bu tablo

devrimci yenilenme eyleminin önündeki en önemli toplumsal barikattır. Milyonların sokaklara döküldüğü bir süreçte sol ve devrimci hareket ön saflarda yerini almış, bu anlamda olumlu bir sınav da vermiştir. Ancak tüm bunlar, uzun yıllar ilk kez kendi gündemini oluşturmuş bir olgu karşısında, direniş karşısında sol ve devrimci hareketi özel bir yere taşımıyor. Tam tersine hızla kendiyi yüzleşmeye çağıyor, buradan arkasına aldığı bu direnişle, siyasal moral destekle, rüzgarın soldan esmesiyle daha güçlü bir yere sıçramasını zorunlu kılıyor.

Sol ve devrimci hareket, bu anlamda bir kez daha bir yol ayrımındadır. Ya uzun yıllara yayılan kriz içinde, dar, tutucu, kendi iç gündemiyle boğuşan, halktan kopan bir yerde duracak, en ilerisinden direnişe övgüler düzecek, belki biraz nefes alacak; ya da şapkasını önüne alacak, bu direnişten sağlam ve doğru sonuçlar çıkaracak, kendini yenileyecek ve yeni arayışlara yanıt olacaktır.

Devrimci yenilenme, bugüne ait değil, yakın tarihte bir dönemi işaret edersek 12 Eylül yenilgisinden bu yana sol ve devrimci hareket için bir ihtiyaçtır. Bu koca tarihsel süreçte sol ve devrimci hareket bu açıdan ne kadar mesafe aldı; bu bir hayli tartışmalıdır.

Biliniyor, bir tasnif yapmak gerekirse, dogmatik bir sol ve devrimci kesimler vardır; buna karşılık, yenilenme çabası içinde olan, buna açık bir başka kesim vardır. Bu iki ana eğilim arasında kalan melez bir kesimden söz edilebilir. Yenilenme eğilimi, tarihin garip cilvesidir, daha çok reformist kesimlerde görülüyor, devrimci kesimde bunun, yani yenilenme eğiliminin kapsadığı alan daha dardır. Hiç şüphesiz reformist kesimlerin yenilenme arayışı devrim için değil, devrimci temelde değil, düzen içi ve reformlar temelidir.

Bu kaba tablo ne kadar değişecek? Bunu yaşayarak göreceğiz. Ama şu gerçek, değişmeyen, toplumu, sınıfları, insanı, sorunları doğru okumayan ve buna yönelik sağlam sonuçlar çıkarmayan sol ve devrimci hareket, bir adım atamaz. Bu gerçek Haziran halk direnişiyle bir kez daha somut biçim kazanmıştır.

Yenilenmeyen yenilir; yenilenmeyen en ilerisinden, Haziran halk direnişiyle politize olma eğilimi içinde olan halkın en ilerisinden “peşine” takılır. Bu da övünülecek bir şeyi değil, devasa bir eksikliği ifade eder.

Burada devrimci sosyalizm özel bir umutsuzluk içinde değildir. Birincisi, yenilenme eğilimi bir ihtiyaçtır ve uzun yıllar sol ve devrimci hareketi az çok içine almıştır. Devrimci sosyalizm başta olmak üzere, sol ve devrimci çevrelerde bu yönü tartışma ve adımlar az çok vardır. İkincisi, Haziran halk direnişi bu ihtiyacın

altını kalın çizgilerle çizmiştir. Üçüncüsü, Haziran halk direnişi üzerine yapılan sınırlı tartışmalarda da bu yönde bir eğilim ve ışık vardır. Bu açıdan umutsuzluk bizde yok; ama bu eğilimin sık sık sol ve devrimci hareketin geri, tutucu, dogmatik yanlarına çarpacağı da açıktır. Çatışma gelişmenin yolunu açar. Bu gerilim içinde yenilenme ama devrimci temelde yenilenme eğiliminin giderek güç kazanabileceğini ön görmek mümkündür. Devrimci sosyalizmin görevi bu eğilimi daha güçlü kılmaktır.

Öyle ya da böyle; biz kendimize bakarız, kendi yolumuzda yürürüz.

Devrimci yenilenmeyi şiar edinmiş bir hareketiz, duruşumuz ve çabamız çok nettir ve bu ciddi bir kazanımdır. Bunu sürekli kılacağız. Ama bu yetmez. Hiçbir şablona takılmadan olgular bakacağız, süreci ve olguları anlayacağız, bilince çıkaracağız. Sadece dünyayı, süreci, olguyu yorumlamayacağız; sağlam, bu coğrafyada 1970 yılından bu yana M-L çizgimizde yürüyoruz ve güçlü birikime sahibiz, bunu da arkamıza alarak değişeceğiz, değiştireceğiz. Dört alanda devrimci yenilenme eylemini, iç içe, birbirinin karşısına koymadan ve bütünlüktü ele alacağız, yenilenme eylemini sürekli kılacağız. İdeolojik yenilenme eylemimiz devam ediyor, durmak, ideoloji ve teoriyi “dondurmak” yok. Başta halk devrimi programımız olmak üzere, tüm stratejik-programatik yazılarımız büyük kazanımdır; bunlara dayanarak yeni adımlar atacağız. Politik ve örgütsel alan en çok zorluk çektiğimiz, zorlandığımız alandır. Bu iki alanda, hem stratejik bir bakış ile dönemsel ve güncel politikalar üreteceğiz, hem de bu politikaların politik ve örgütsel karşılığını inşa edeceğiz. Haziran halk direnişinin çağrısına yanıt olmak, devrimci parti ve devrimci halk hareketini inşa etmek hedefiyle yürümek, dönemin ve günün ihtiyaçlarına uygun örgüt modelleriyle mümkündür. Devrimci sosyalizmin sol ve devrimci hareket içinde politik bir eksen olması, politik bir harekete dönüşmesi buradan geçer. Kültür başlığı altında toplayacağımız, tarz, üslup, yaklaşım, direnme geleneği, dost ve düşman karşısında net olma gibi bir dizi davranış biçimleri de devrimci yenilenme eylemimizin birer parçasıdır. “Devrimci yenilenme” sözünü lafta dilinde düşürmemek ama özde tutucu, kalıpcı, eskiye takılı kalmak, sıradan insan davranışlarıyla devrimci parti örgütlemeye soyunmak sadece bir çelişki yaratmaz, sürecimizin de altını boşaltır. Burnu havada, “askersiz komutan” havalarında kadro, devrimci kurtuluşçu olamaz. Milyonlar ayaktaiken iki kişi örgütlemeyen devrimci kurtuluşçu olmaz. Kendini dünyanın merkezine taşıyan, parti ve devrimin çıkarlarını bir yana atan devrimci kurtuluşçu olmaz. Dev-

rimci kurtuluşçu, direnen, en önde savaşan, gaz bombaları yiyen, yumruğunu silah yapan, direnişin çıkarlarına sorumlu yaklaşan, direnişin çıkarları ile devrimci sosyalizmin çıkarlarını birlikte ele alan, birleştiren, örgütleyen, savaşan ve savaştrın, doğru politikasını her şeye rağmen eğilip bükülmeden her yerde savunan, emeğini son damlasına kadar parti ve devrim için harcayan kişidir. Yenilenme eylemini sürekli kılacağız, değişeceğiz, değiştireceğiz, tüm bunları örgütlü ele alacağız.

Biz bu çizgide yürüyeceğiz; sol ve devrimci hareketi etkileyeceğiz, onlardaki her ileri adımdan mutlu olacağız, sol ve devrimci harekette bu eğilimin güçlenmesi için çaba göstereceğiz. Bireysel ve kolektif/örgütsel biçimde direnişten öğreneceğiz, oradan besleneceğiz, her yeni adıma açık olacağız ve daha büyük hedefler için yürüyeceğiz.

Dağınık, bireysel değil, tüm bunları örgütlü yapacağız!

Direnişin İmkanları Ve Görevler

Haziran halk direnişi büyük bir kazanımdır; her şeyden önce kazanımın özü politiktir. Uzun yıllar yenilgi sarmalı içinde yıkılan, örselenen moral değerlerin yeniden ayağa kalmasıdır. Bu somut ve pratik birçok şeyden çok daha önemlidir.

20 günlük birinci aşama, yeni bir aşamaya dönüştü ve bu süreçte ne direniş bitti, ne de direnişin ortaya çıkardığı imkan ve olanaklar. Direniş her yerde, hem de halka açık her yerde tartışılıyor. Parklar, evler, kahveler, kurumlar birer tartışma alanları olmuştur.

Bu direnişin sol ve demokratik damarındır, bu politikleşme sürecidir, politikanın kitleselleşmesidir. Bu sadece direnişi tartışma değil, aynı zamanda geleceğimiz tartışma, geleceğimiz için söz alma, söz sahibi olmadır. Tek başına bu bile büyük bir kazanımdır.

O halde, direnişi, süreci, süreçte AKP başta olmak üzere tüm burjuva partilerin yerini ve konumunu, direnişin kazanım ve zaafalarını her yerde, parklarda kurulan platformlarda, halk içinde tartışmak, halktan, sol ve devrimci güçler ve bireylerden öğrenmek, onlara katkı sunmak zorundayız. Direnişi her yerde, herkese anlatmalıyız. Direnişi herkes duydu, zaten halk direnişin öznesi oldu; ama buradan durmak, beklemek, seyirci olmak sonucu çıkmaz, tam tersine bıkıp usanmadan halka direnişi ve politik sonuçlarını anlatmak bir görevdir.

Halka anlatacağız, halktan öğreneceğiz. Devrimci politika az sayıda devrimciye değil, milyonlara karşı yapılır. Tartışma, yeni çözüm yolları arama sadece devrimci politikanın somut biçim alması için değil, halk için demokra-

sinin toplumsal karakter kazanması için de önemli araçtır. Halka her platformda anlatmak ve halktan öğrenmek, hem devrimci politikamızın yeniden ve yeniden kurgulanmasına, hem de halk için demokrasinin kurumsallaşma eğiliminde önemlidir.

Örgütlü, açık politik kimliklerimizle bu tartışmalara katılım, yeni tartışmalar örgütleyelim!

Daha şimdiden, yapılan tartışmalarda iki biçim ön plana çıktı. Birincisi ve yaygın olanı, tartışmaların forumlar biçiminde yapılması, bir diğeri de meclis tipi örgütlenmelerinin önemidir. Hem yaşanan direniş ve süreç nedir, hem de bu sürecin öne çıkardığı araçlar, yeni çözüm yolları nedir, tüm tartışmaların bu iki ana eksen üzerinden biçim alacağı açıktır. Devrimci parti örgütleri ile halk örgütleri iki ayrı örgüt biçimleridir; bu ayrımı yaparak, sürecin ortaya çıkardığı her örgüt biçimine açık olmalıyız. Bu açıdan forumlar ve meclis tipi örgütlerin öne çıkması kazanımdır, bu coğrafyaya da bu iki biçim yabancı değildir.

Hiçbir önyargı ve dayatma içinde olmadan, tek tek her devrimci kurtuluşçu direnişi, çözüm yollarını örgütlü biçimde her yerde anlatmalıdır, her yeni örgüt biçimini bir yere yazmalı, giderek yeniden inşa sürecimizde daha örgütlü biçimde örgütlemelidir. Hem iç yaşamda hem de dışa dönük bu süreci en canlı kılmak için çalışmalıyız, çalışacağız.

Devrim Şehitleri Ölümsüzdür; Dövüşenlere Selam Olsun

Devrimci kurtuluş için dövüşenler, tüm örgütlü güçler halk direnişinin bir parçası oldu, dövüştüler. Sadece örgütlü güçler değil, eski ve yeni kuşaktan yüreği devrimci kurtuluş davası için atanlar dövüştüler. Tümüne selam olsun.

Sol ve devrimci güçler dövüştü, tümüne selam olsun. Halk dövüştü, halka selam olsun.

Mehmet Ayvalıtaş, Abdullah Cömert, Ali İsmail Korkmaz ve Ethem Sarısülük şehit düştü; şehitlere, onların uğruna savaşığı değerlere selam olsun. Direnişin binleri bulan gazilerine selam olsun.

Bu bir son değil başlangıçtır...

Görevlere sahip çıkarak saldırılara barikat, yeni direnişlere öncü olalım!

20 Haziran 2013

Yeni Mücadele Yılında Sorunlar ve Devrimci Çözüm

Yeni bir mücadele yılına girdik. 2013 yılı, 2012 yılının ağır sorun ve gündemlerini arkasına alarak başladı. Çözülmeyen tarihsel ve güncel sorunlar var. Bu sorunlar katlanarak büyüdü, yeni sorunlarla ağırlaştı. Siyasal gündem hem yoğun hem de ağırdır. Bir yandan AKP, emperyalizmin tam desteğini arkasına aldı ve AKP öncülüğünde neo-liberal sömürü düzeni her alanda, ekonomik, siyasal, kültürel her alanda yeniden biçim aldı. Bu süreç şu ya da bu biçimde devam ediyor. Hatta Türkiye ekonomisine yön veren neo-liberal sömürü modelinin önemli ölçüde oturduğunu; AKP'nin de siyasal, ekonomik, kültürel alanlarda toplum ve devlet yapısını yeniden biçimlendirdiğini söyleyebiliriz. Öte yandan, bizzat bu tablonun kendisi sorunludur, sorunların derinliğini, ağırlığını ifade etmektedir. Bu tablo, emperyalizme her alanda bağımlılığın derinleşmesini, ağırlaşmış bir sömürüyü, sosyal ve siyasal hakların inkarını, bu zulüm ve sömürünün devamı için sürekli faşizmin kurumlaşmasını ifade ediyor. Dünyanın hiçbir ülkesinde neo-liberal sömürü ile siyasal özgürlükler yana olmamıştır, bu eşyanın tabiatına aykırıdır. Biri varsa diğeri yoktur, neo-liberal sömürü ile siyasal özgürlüklerin kurumsallaşması ters orantılıdır. Bu gerçek, hem dünyada hem de ülkemizde, özellikle 1980 ve sonrasında çok nettir. Buna rağmen, burjuvazinin ideolojik saldırısının bir unsuru olarak neo-liberal söylemde

“özgürlük ve demokrasi” dilden düşmez; bu koca bir yalandır. Neo-liberalizm için “özgürlük”, işçi ve emekçi sınıfların sömürülmesi, “demokrasi” ise yine işçi ve emekçi sınıfların baskı altına alınmasıdır; emperyalizm ve oligarşi için burada sömürü ve baskıyı kurumsallaştırma “özgürlüğü” söz konusudur. Sadece bu değil, bununla birlikte, bu neo-liberal sömürü modeli, bunun üzerinden kurulan düzen tarihsel ve dönemsel sorunlar üzerinden biçim almıştır. Yani, bugün, hem tarihsel boyutları olan sorunlar, hem de neo-liberal düzenin biriktirmiş olduğu sorunlar üst üste düşüyor, işçi sınıfı ve ezilenler için hiçbir sorun çözülüyor, ciddi bir adım atılmıyor.

Yeni bir yıla bu sorunların ağır basıncı altında girdik ve önümüzdeki süreçte bunlar kalın çizgilerle yeniden ve yeniden güncellik kazanacaktır, kazanıyor.

Ana başlıklarla ele almakta yarar vardır.

Kürt Ulusu Özgür Olmadan Türkiye Halkları Özgür Olamaz

Bu sorunların en başında Kürt ulusunun özgürlüğü sorunu yerini alıyor.

Kürt ulusunun özgürlük sorunu, tarihsel ve güncel bir sorundur; bu sorunun siyasal bir sorundur, özü Kürt ulusunun kendi kaderini kendi tayin etmesidir. Kürt ülkesinin dört parçaya bölünmesi, her bir parçasının sömürgeleştirilmesi, Kürt ulusunun tüm demokratik hak-

larının inkar edilip, özgürlük taleplerinin şiddetle bastırılması, sorunun özünü, zeminini oluşturuyor. Bu sorun ancak Kürt ulusunun tüm ulusal ve demokratik haklarını kendi kullarırsa çözüme kavuşur.

Bu anlamda bu sorun, ne "Kürt sorunu"dur (Bu tanımlama sık ve yaygın yapılmaktadır, ancak bu tanım Kürt ulusunun özgürlüğünü, bu özgürlük ile ülke gerçeği arasındaki bağı zayıflatan bir tanımdır.) ne "bölgesel kalkınma", ne "demokrasi standartının yükselmesi", ne "terör sorun" ne de "dış kışkırtma" sorunudur. Bu sorun demokratik bir sorundur, siyasaldır. Kürt ulusunun, kendi ülkesinde kendini dilediği gibi yönetme sorunudur.

Yüz yıllık bu ağır sorun, artık bu biçimde, sömürgecilik zinciriyle süremez. Ne bölgesel dinamikler ve gelişmeler, ne de özgürlük mücadelesinin geldiği aşama, mevcut statükonun, yani devletler arası sömürge statükosunun bu biçimde devamına onay vermiyor; mevcut statü her yerinden deliniyor, her adım yeni gelişmelere kaynaklık ediyor, yeni imkan ve olanaklar ortaya çıkıyor. Bir yandan Kürt ulusunun özgürlük mücadelesi büyüyor, hız kazanıyor, öte yandan dün Irak işgali, bugün Suriye'ye yönelik emperyalist saldırı politikaları, Kürt ulusu için yeni sorun ve imkanları ortaya çıkarıyor. Böylece, Irak işgali, güneyde emperyalizme dayanarak "bölgesel Kürt yönetim" ile sonuçlanıyor; Suriye'de devam eden süreç, Batı'da Kürtler için özyönetim organlarını ortaya çıkarıyor, bir tür demokratik devrim sürecini açığa çıkarıyor; kuzeyde ise yenilmeyen bir halk gerçeği var. Tüm bu gelişme ve tablo, birinci paylaşım savaşı sonrası oluşan devletlerarası sömürge statükosunu her yerinden deliyor, Kürt ulusunun özgürlük sorunu, sadece sömürge altındaki tek tek parçalarda değil, tüm parçalarda, Ortadoğu'da, hatta dünyada en önemli sorunlar-

dan biri oluyor.

Ortadoğu büyük bir değişim içinde; tarihsel, siyasal, ekonomik, kültürel olarak Kürt coğrafyası ise bu değişimin tam ortasında bulunuyor. Kürt coğrafyası, bir yandan Türkiye ve halklarına, başka bir yandan İran halklarına, diğer yandan Irak ve Suriye üzerinden Arap halklarına açılıyor. Kürt coğrafyası, Ortadoğu'da stratejik bir yerde duruyor, süreçten doğrudan etkileniyor, süreci doğrudan etkiliyor.

Kürt ulusunun özgürlük sorunu dinamik bir sorundur, her gün, her adımda yeniden biçim alıyor. Emperyalistler ve sömürgeci güçlerin kendi arasında anlaşması, Kürt ulusunu parçalaması, her bir parçanın da kendi içine kapanması dönemi, yukarıdaki ifadelerimizden de anlaşılacağı üzere, önemli ölçüde geride kalmıştır. Bu anlamda Kürt ulusunun özgürlük sorunu, tek tek parçalarla, o sömürgeci devletin "iç sorunu" olmaktan da çıkmıştır. Hiç şüphesiz her bir parçada özgün dinamikler söz konusudur, özgün süreçleri içermektedir, ama sorunun nihai ve asil çözümü, tek tek parçaları aşan bir yerde durmaktadır.

Böylesi karmaşık dinamiklerle ortaya çıkan bu sorun üzerine her sınıf ve politik gücün politika belirlemesi, bu temelde politik bir tutum sahibi olması da zorunludur. Tüm güçler, emperyalistler, sömürgeciler, çeşitli sınıftan kesimler, burada, Kürt ulusunun özgürlük sorununda, büyük bir irade savaşı içindedir; yakıcı ve ağır karakteri olan bu sorun karşısında şu ya da bu biçimde politika üretmekle karşı karşıyadır. Bundan dolayı, bölgede, Kürt coğrafyasında, şu ya da bu biçimde söz sahibi olan güçler, mevcut politikalarına yeniden ve yeniden biçim veriyor. Böylesi bir süreçte, belki de en az sesi çıkan, politikaları bir dizi gürültü içinde kaybolan, hak ettiği politik karşılığı bulamayan ise bugüne kadar en doğru politik tutumu takınanlar oluyor. Bu büyük karmaşa ve gürültü içinde devrimcilerin, devrimci sosyalistlerin sesi az duyuluyor. Sesimiz az duyulsa, doğru politikalarımızın karşılığı dar bir alanda kalsa da doğruyu söylemeye devam edeceğiz.

AKP'nin Saldırılarına Karşı Direniş Meşrudur, Haktr

Neo-liberal saldırı politikaları AKP önderliğinde üç alanda yoğunlaşıyor.

Birincisi, açık ve çıplak sömürünün yeni alanları kapsamaları ve devam eden hak gaslarıdır. Bu aynı zamanda derinleşen yeni sömürgeciliğin geldiği aşamadır.

Yeni sömürgeci kapitalizm iki aşamadan geçmiştir. Birincisi, "ithal ikameci model" ekseninde iç pazarın genişletilmesi için, yukarıdan aşağı, emperyalizm ve oligarşinin çıkarları te-

melinde kapitalizmin gelişmesidir. İkincisi ise, 24 Ocak kararları ve 12 Eylül açık faşizmi ile başlayan, bir dönem "ihracata yönelik kalkınma modeli" olarak da tanımlanan neo-liberal sömürü modelidir. Her iki aşamada, Türkiye kapitalizmi, iç dinamikleri çarpıtılmış, dışa, yani emperyalizme tam bağımlıdır; birinci aşamada yeni sömürgecilik egemen sömürü biçimi olmuştur, ikinci aşamada ise, bu sömürü adım adım derinleşmiştir. Biz buna "emperyalist üretim biçimi" de diyebiliriz. AKP ile son 10 yılda bu sömürü modeli tümünden oturmuş, adeta kendi sınırlarına dayanmıştır. Bu anlamda emperyalizme bağımlı bu kapitalist sömürü modeli, yani neo-liberalizm artık gelip geçici değil, kalıcı bir modeldir. Sadece ülkemizde değil, kapitalist dünyada, neo-liberal sömürü modeli tek sömürü modeli olarak artık kurumsallaşmıştır.

Özetle ifade edersek:

AKP ile özelleştirme hızından hiç bir şey kaybetmemiş ve bu alanda son hamleler de yapılmaktadır, yani artık özelleştirmede adeta "denizin kuruduğu" bir yere ulaşılmıştır. Neo-liberal saldırı politikaları artık günlük yaşamın bir parçasıdır; bu saldırılar "yasal ve hukuksal" kimliğe kavuşmuştur. İşçi ve emekçi sınıfların kazanılmış hakları tek tek elinden alınmıştır, alınmaktadır. Sendikal örgütlenme tümünden güçsüz kılınmıştır, çeşitli yasal ve yasa dışı saldırılarla işçi sınıfı ve emekçiler örgütsüzleştirilmiştir. Devlet sendikacılığı geliştirilmiş, işçi aristokrasisi işçi hareketini kontrol etmekte önemli yollar almıştır. Emeklilik, tazminat, sosyal güvenlik, sigorta hakkı gibi tüm haklar eritilmiş, şu ya da bu biçimde varlığını koruyan kazanılmış haklar ise yeni saldırıların hedefi olmuştur. Çocuk ve kadın emeği ucuz üretimin ve işgücünün bir parçası olmuş, "esnek üretim" yaygınlaşmış, emek esnetilmiş, parçalanmış ve güvensiz işçilik yaygınlaşmıştır. İş kazaları dünya sıralamasında en öndedir, sağlıklı çalışma koşulları kimi zaman daha iyi ücret ve sosyal kazanımların önüne geçmektedir. Tarım tümünden çökertilmiş, bir yandan emperyalist sermaye kapitalist toprak sahipleriyle birlikte tarımsal alanda hakimiyet kurarken, öte yandan her şey kapitalist pazarın bir parçası olmuştur. Yerli tarım ve hayvancılık yok olmuş, tohumdan, ne kadar üretim yapılacağına kadar herşey emperyalist tekelere bağımlı olmuş, ürünler yok pahasına tekelere peşkeş çekilmektedir. Gençlik için gelecek güvencesi yoktur; yaşlılık artık bir yüküdür. Her şey paradır; AKP iktidarıyla neo-liberal politikalar İslami çevreler için bile sorundur, "abdestli kapitalizm" kavramı bunun ürünüdür. Bu neo-liberal sömürü için sınırların zorlandığı bir aşamadır.

Bugün, mevcut burjuva partilerin, sadece

AKP değil, diğer burjuva partilerin, CHP, MHP ve diğerlerinin neo-liberal sömürü modeli dışında, buna karşı ve buna alternatif bir programı var mıdır? Hayır yoktur. Hiçbir burjuva partisinin bunun, neo-liberalizmin dışında bir model önermesi yoktur, tüm burjuva partilerin programının ortak noktası neo-liberalizmdir.

AKP eliyle uygulanan bu sömürü modeli, bugün, diğer alanlarda sömürüyü derinleştirirken, daha çok iki ana alanda talanı dayatıyor. Birincisi, şehirlerde, az önce yukarıda ifade ettiğimiz gibi, işçi ve emekçi sınıflar bir yandan vahşi sömürü altında yaşamını sürdürmeye çalışırken, öte yandan, işçi ve emekçi sınıfların yaşam alanları, "kentsel dönüşüm" ile talan ediliyor. Daha önce tekil, bölgesel olan bu saldırı, artık genelleşmiş durumdadır. Sadece İstanbul değil, tüm önemli kentler bu saldırının kapsamı içindedir. İkincisi ise, kırlarda akarsuların, ormanların, doğal kaynakların talanıdır. Karadeniz'den Dersim'e, Antalya'dan Mersin'e kadar tüm alanlarda süren bu saldırılar, sadece doğal kaynakları talan etmekle kalmıyor, aynı zamanda insan ve çevre sağlığı için devasa sorunlara kaynaklık ediyor. Sadece bu değil. Köylü ve tarım emekçilerin yıllardır ekip biçtiği araziler "2-B yasaları" gibi yasalarla satışa çıkarılıyor, yeni bir kâr ve talan kaynağı oluyor.

Bu süreç, dikkat edilirse, aynı zamanda yeni bir sermaye birikimi sürecidir; emperyalist tekel ve tekeli sermaye için yeni bir sermaye birikimi sürecidir.

Tüm bu saldırıların, sınıfsal temelde, çok geniş bir alana yayıldığı açıktır. Neo-liberal saldırı politikaları, işçi ve emekçi sınıfların güncel taleplerini yakıcı, üzerinden atlanamaz bir konuma yükseltiyor. Dün, bu temelde talepler belki daha az önemli konumdaydı, ancak artık bunlar işçi ve emekçilerin günlük yaşamında yakıcı hal almıştır. Bundan dolayı, bu acil ve güncel talepleri yok sayamayız; bu talepleri atlayarak güncel süreç ve dönemler kazanılamaz. Sadece bu değil, bu saldırılar, oligarşinin, hadi biraz daha geniş tutalım neo-liberal sömürüden pay alan bir avuç zengininin dışında kalan geniş bir halk kesimine yöneliyor; şehirlerde ve kırdaki yoksulluk hızlanıyor, derinleşiyor, örneğin özelleştirilme saldırısının hedefi olan işçi ile arazisi talan edilen, doğal kaynakları yok edilen, insanca yaşam alanı daralan kır emekçilerinin, küçük üreticilerin aynı mecrada sorunları ortaklaşıyor, çözüm yolları birleşiyor. Bununla birlikte, ekonomik, sosyal, siyasal talepler iç içe geçiyor, hak arama mücadelesinin yolu açılıyor. Hiç şüphesiz burada işçi ve emekçi sınıfların örgütlülüğü ve mücadelesi bir değil, birkaç adım öne çıkıyor. Örgütlü işçi sınıfı ve halk politik rolünü oynayabilir; örgütsüz işçi sınıfı

ve halk ise kölelikten kurtulamaz. İşçi sınıfı ya örgütlüdür ve her şeydir, ya da örgütsüz ve hiç bir şeydir.

İkincisi, bununla kopmaz ilişki içinde siyasal alanda, siyasal saldırılar artıyor ve siyasal demokrasinin sorunları öne çıkıyor. AKP ile süren bu saldırılar, bir yandan açık baskı ve zorla sürüyor; diğer yandan ideolojik ve kültürel aygıtlar çok daha seri, güncel olarak devreye sokuluyor, bu saldırılara meşruluk kazandırılmak isteniyor. Hiç şüphesiz bu saldırılar iki ana hedefte yoğunlaşıyor. Birincisi, örgütlü bir güç olan, Kürt ulusunun özgürlük sorununda bir taraf ve politik özne olan yurtsever hareketler. İkincisi ise, dağınmış, politik gündeme en fazlasından tutunan ve bu anlamda zayıf konumda olan sol ve devrimci harekettir.

Bununla birlikte kısmen örgütlü güçler başta olmak üzere, sol ve devrimci harekete saldırılar devam etmektedir. Bu saldırılar iki alanı kapsıyor; Kürt yurtsever hareketle birlik ve ortak çabaların olduğu alanlar ve kısmen örgütlü devrimci güçlerdir. Bu saldırılarda, son örneklerde olduğu gibi, demokratik kurumları yönelik baskı ve terörize etme pratikleri sık yaşanan, süreklilik gösteren politiklardır. Burada, bir yandan ideolojik ve kültürel aygıtlar devreye sokuluyor, “dış düşman”, “taşeron” “Ergenekon ile ilişkili” gibi yalanlar halkın üstüne püskürtülüyor, öte yandan demokratik kurum ve alanlar kriminal hale dönüştürülmek isteniyor, bu kurumların meşruluğunun altındaki zemin kirletilmek isteniyor ve devrimciler açık hedef haline getirilmeye çalışılıyor. Sol ve devrimci güçleri teslim alarak, ehlileştirme çabaları, işçi sınıfı ve halkı teslim alma politikaları hızından bir şey kaybetmiyor.

Ayrıca bin bir aldatmacaya rağmen, sahte “demokrasi açılımlarına” rağmen, siyasal demokrasinin hiç bir sorunu çözülüyor, tam tersine bu sorunlar ağırlaşıyor, derinleşiyor. “Demokratik açılım” sadece bir söylem ve aldatmacadır. Hak ve özgürlüklerden tutalım din ve vicdan özgürlüğüne kadar tüm sorunlar devam ediyor. AKP, kim ne derse desin, hiçbir zaman “ileri demokrasi”, burjuva demokrasisi için ciddi bir adım atmadı. AKP ve çeşitli boydan liberallerin dilinde “demokrasi ve özgürlük” koca bir yalandır. Yaşanan ise özünde emperyalizm ve oligarşi için, neo-liberal düzenin siyasal alanda yeniden düzenlenmesi, yani sömürge tipi faşizmin yeni dönemde yeni biçimler almasıdır. Neo-liberal sömürü kendi sınırlarına dayanmış, başta özelleştirme olmak üzere neo-liberal saldırılarda son hamleler yapılmış, yeni talan alanları açılmıştır. Tüm bu saldırılar, burjuva demokrasisi ile birlikte olamaz. Burjuva demokrasisi çoktan, yüz yılı aşkın bir dönemden

bu yana geride kaldı. Neo-liberalizmin ile “demokrasi ve özgürlük” yan yana olamaz. Devlet ve toplum yapısı emperyalizm ve oligarşinin çıkarlarına bağlı yeniden yapılanıyor. Bu “yeni-den yapılanmada” oligarşi içi çelişki ve çatışma kaçınılmaz oluyor; AKP’nin sahte “demokrasi ve özgürlük” söylemi bundandır. Ancak AKP’nin gelinen bu aşamada eli daha güçlüdür, bu çelişkide birkaç adım öne çıkmış, iktidar odaklarını tek tek eline almıştır. Oligarşi içi çelişki ve çatışmada birkaç adım öne çıkan AKP, artık önünü daha iyi görmekte, siyasal saldırılarını bu temelde daha da yoğunlaştırmaktadır. Bugün yaşanan süreç, AKP elinde, sömürünün giderek derinleşmesi, işçi sınıfı ve halka yönelik saldırılarda sınır tanımama, “demokrasi ve özgürlük” söylemi altında “düşük yoğunluklu savaş” stratejisini devam ettirmektir. Bunun adı, sürekli faşizmdir. Bu “demokrasi ve özgürlük” aldatmacası altında sürüyor.

Bu saldırılara karşı direnmek haktır, meşrudur. Sokak, sokak, mahalle mahalle direnmek haktır, meşrudur. Bu direnişin hedefi, bu saldırıların kaynağıdır, yani direnişin yöneleceği hedef oligarşi, faşizm ve AKP’dir. AKP ve oligarşiyi, faşizmi hedefleyen, bununla birlikte siyasal demokrasinin tüm sorunlarına sahip çıkan, bunlar için mücadeleyi programlaştıran bir hatta direnmek, bu saldırıları püskürtmek için tek doğru yoldur. Parçalı değil, bütünlüklü bir direniş; “AKP karşıtlığı” üzerinden değil, AKP ile faşizm arasında kopmaz bağı açıklayan bir direniş programı doğrudur ve başarı şansı vardır.

Üçüncüsü ise, neo-liberalizm, ideolojik ve kültürel alanda saldırılarını devam ettiriyor, buna uygun yeni bir toplumsal ilişkiler düzlemi yapılandırıyor. AKP’nin dilinde bu temelde söylem, biraz liberalizm, biraz din ve İslam, biraz milliyetçilik, biraz “demokrasi ve özgürlük”tür, tümünün karışımı ile toplumsal ilişkilere ve kültürel iklime yeniden biçim verilmesidir. neo-liberal sömürü ve burjuva değerler sistemi ile İslam’ın yan yana olması, eğitimden tutalım sağlığa, hukuk siteminden tutalım kadınların doğumuna kadar her alanda topluma yeniden biçim verilmek istenmektedir. Bu temelde saldırılar giderek hızlanmakta, yeni bir post modern söylem öne çıkmaktadır.

Hiç şüphesiz bu alanda saldırılar, yukarıda ifade ettiğimiz ekonomik ve siyasal alanda hızlanan saldırılardan kopuk değil, tam tersine iç içedir. Kadına yönelik cinsiyetçi saldırı ve aşağılama gösterileri, dinin neo-liberalizmi tamamlayan bir unsura dönüşmesi, faşizmin tüm iktidar odaklarına önce sözde “karşı” olma, sonra ele geçirip bunları kullanma (hukuk-HSYK, eğitim-YÖK gibi), bir yandan vahşi sömürü diğer

yandan çeşitli rüşvetle kendine bağlama kültürü sadece AKP'nin "oportünizmi" ile açıklanamaz. Bu yeni bir yapılanmadır; politikayı pragmatizm ve takkiye ile sürdüren AKP'nin bu süreç yön vermesidir.

Anlaşılacağı üzere, ekonomik, siyasal ve kültürel sorunlar üst üste düşmekte, sınıfsal çelişkileri büyütme, "ara çözüm" yollarını ortadan kaldırmakta, siyaset, ekonomi, kültür gibi alanlar arasındaki ilişkiyi daha sıkı birbirine bağlamaktadır. Bu saldırıların püskürtülmesi, yeni bir hak alma mücadelesi ile tüm alanlar arasında doğru ilişki kurma, buradan bütünlüklü bir direniş; direniş devrim programı ile birbirine bağlama tek doğru yoldur.

Devrimci sosyalizm böylesi bir anlayış ve programa sahiptir.

Suriye: Yol Ayrımı

Ayrıca Ortadoğu başta olmak üzere bölgesel sorunlar yeni biçimler alıyor, sorunlara yeni sorunlar ekleniyor.

İçte gerici ve halk düşmanı bir yerden halka saldıran AKP ve oligarşi, faşizm, dışta buna uygun biçimde, emperyalizm ile kol kola halklara saldırılarını sürdürüyor. AKP ile oligarşi, emperyalizmin bölgesel hesapları içinde aktif bir rol oynuyor. Bir yandan "Arap baharı" ile oluşan hak ve özgürlük talepleri "ılımlı İslam" projesi içinde, neo-liberal söylemle düzen içine çekiliyor, öte yandan, Suriye'de olduğu gibi, açık emperyalist bir saldırı siyaseti izleniyor, işgal ve emperyalist savaş dayatılıyor. Hiç şüphesiz burada AKP ve oligarşi emperyalizm ile işbirliği içinde, yan yana önemli bir rol oynuyor. İsrail ile sözde gerginlik, öte yandan "ılımlı İslam" için yeni bir kapıyı aralıyor; hatta belki de bu sözde "gerginlik" buna hizmet için tezgahlanıyor. Kapitalist pazarın Ortadoğu'ya yayılması, bazı dışa kapalı kapitalist ekonomilerin (daha çok devlet kapitalizmi biçiminde oluyorlar) "dışa", emperyalizme açılmaları son 20 yılın, 4. bunalım döneminin bölgedeki sorunlarından biridir. "Arap baharı" ile demokrasi ve özgürlük arayışlarının kapitalist sistem içi çözümlere kanalizasyonu edilmesi, bunun için, İslam'ın düzen içileşmesi yeni bir stratejik yönelimin yollarını açıyor. Böylece, kapitalist pazara açılan yerlerde neo-liberal sömürü ile "ılımlı İslam" yan yana duruyor, bu model halklara dayatılıyor. Libya, Tunus bu yola girdi ve ilerliyor, Mısır bu yola giriyor, ama bitmeyen devrim bu yola yeni barikatlar oluşturuyor.

Büyük Ortadoğu projesi içinde, adım adım Ortadoğu yeniden dizayn edilirken, bugün, bu aşamada Suriye en önemli halka konumundadır. Kapitalist pazara kendini çoktan açan Suriye, hiç şüphesiz bu saldırılarda önemli bir he-

deftir. Bugün Suriye yarın daha önemli hedef konumunda olan İran. Hem emperyalist güçler hem de bunlara bağlı olarak bölgesel güçler bu temelde yeniden biçim almaktadır. Bir yandan tüm emperyalist güçlerin Ortadoğu'ya yönelik hegemonya mücadelesi çeşitli biçimde dışa vururken, öte yandan, Suriye somutunda saflar yeniden belirlenmekte, yeni ittifak ve inisiyatif savaşları güncellenmektedir. Bir yandan ABD emperyalizmi öncülüğünde, TC, Katar, S. Arabistan'ın başını çektiği gerici güçler; öte yandan Rusya, Çin, İran ve Suriye ittifakı.

Hegemonya savaşı yeni boyutlar kazanarak devam ediyor...

Bu gerginlik ve emperyalist saldırıda TC oligarşisi adeta koçbaşı rolü oynuyor. AKP ve oligarşi için Suriye artık "dış" değil "iç meseledir". AKP ve oligarşi emperyalizm adına Suriye ve Esat rejimine savaş açıyor, sahte "özgürlük" söylemini kullanıyor, İslamcı gerici güçleri eğitiyor, donatıyor ve iç savaşın bir parçası yapıyor. Hatta sık sık, oligarşi ve AKP'nin bu gerici emperyalist ittifak içinde, bu ittifakın çizmiş olduğu sınırları aştığı söylenebilir. ABD emperyalizmi kendi sınırlarını kontrol ediyor, bazı dengeleri gözetiyor, son süreçte "barışçıl çözüm" diyor, oligarşi ve AKP ise Esat'ı düşman ilan ediyor, "Hür Suriye Ordusu" denilen çeteleri himaye ediyor, silahlandırıyor, sınırları açıyor, iç savaşın doğrudan bir parçası oluyor, "barışçıl çözümlü" sabote ediyor.

Bununla birlikte, önce yabancı basında çıkan "sınır patroit yerleştirme" hamlesi (ki bu haber önce T. Erdoğan tarafından yalanlanmış, aynı günlerde Davutoğlu "ihtiyaç olursa olur" biçiminde onaylamış, ama çok geçmeden bu gerçek olmuştur), NATO'nun işin içinde olması bu hegemonya mücadelesine yeni bir yön vermektedir. Bu hazırlanan emperyalist savaşta önemli bir hamledir ve TC oligarşisi bu emperyalist savaşta safını çoktan belirlemiştir.

Dün "sıfır sorun"; bugün, sadece Suriye ile emperyalist savaşın eşliğinde olmak, Rusya, İran ve Irak yönetimiyle çatışmalı bir süreç.

Bu hesap Şam'dan döner mi?

Suriye'nin Libya olmadığı bir gerçektir. Hesap Şam'dan döner mi, bilinmez ama Şam'ın bu saldırılara karşı direnişi, emperyalist hesapları yeniden ve yeniden güncelleştirdiği açıktır.

Suriye ve Ortadoğu'daki gelişmeler bize uzak değil, tam tersine yakın, bizi doğrudan etkileyen bir yerde durmaktadır.

Ortadoğu ve Suriye'de emperyalizmi hedef olarak tanımlamayan bir siyaset devrimci bir siyaset olamaz. Sadece emperyalizm değil, tüm gerici güç ve iktidarları hedefe koymayan bir siyaset de devrimci değildir. Bundan dolayı, devrimci sosyalizm, emperyalizm ve oligarşiyi he-

define almaktadır.

Bununla birlikte, bugün, Suriye’de mevcut Esat ve BASS iktidarı Ortadoğu halklarının dostu olamaz. Bu bonapartist diktatörlük, gericici ve halk düşmanıdır. Halkların önünde “ya emperyalizm ya diktatörlük” ikilemi yoktur. Halklar, kendi kaderini eline alıp kendi yolunda yürür. Halklar, emperyalizme ne kadar karşıysa, bugün şu ya da bu biçimde emperyalizmin bölgesel hesapları içinde olmayan diktatörlere de o kadar karşıdır.

Biz, Ortadoğu halklarının yanındayız, onların özgürlük ve sosyalizm kavgasını destekleriz. İçte, AKP ve oligarşiyi de hedefleyen, tüm anti-emperyalist güçlerin kapsayan anti-emperyalist cephe; dışta Ortadoğu halklarının emperyalizme karşı anti-emperyalist cephesi bizim siyasetimizdir.

Sorunların Kaynağı: Emperyalizm ve Oligarşi

Tüm bunlar irili ufaklı sorunları üst üste biriktiriyor, sorunlar ağırlaşıyor, çözümsüzlük derinleşiyor. İçte, siyasal gericilik koyulaşıyor, sömürge tipi faşizm kendini yeni koşul ve dengelere göre yeniden tahkim ediyor, sömürü ve talan derinleşiyor, sınıfsal çelişkiler büyüyor; dışta ise, işgal ve yayılmacılık eğilimi hızlanıyor, emperyalizme bağımlılık derinleşiyor.

Ne AKP eliyle süren neo-liberal saldırı ve bu temelde ekonomik, sosyal, siyasal sorunlar, ne kaynayan bir kazan olan Ortadoğu ve bölgesel sorunlar, ne de yakıcı ve güncel olan Kürt ulusunun özgürlüğü sorunu için emperyalizm ve oligarşi çözüm gücü değildir. Hem emperyalizm ve çeşitli emperyalist güçler hem de oligarşinin çeşitli kesimleri ve burjuva partiler tüm bu sorunlardan elbette haberdardır, hatta şu ya da bu biçimde tüm bunlara yönelik birer politikası vardır. Ancak, zaman zaman bunlar üzerinden ayrışma, kavga yaşasalar da, bu politikalar işçi sınıfı ve halklardan yana değil, onlara karşı ve bu anlamda çözüm gücünden yoksundur.

Daha somut ifade edelim...

Emperyalizm Hiçbir Sorunu Çözemez

Bu ülkede, ekonomik, sosyal, siyasal her sorunda emperyalizm doğrudan sorumludur. Emperyalizm hem sorunların kaynağı hem de bu sorunların devamından çıkarı vardır. Emperyalizmin 200 yıldır bu ülkede varlığı sürüyor. Sadece yeni sömürgecilikle değil, daha önceden de bu ülkeyi işgal etti, ekonomik kaynaklarını sömürdü, işbirlikçi iktidarlar oluşturdu, kölelik anlaşmaları yaptı. Yeni sömürgecilikle bu yeni boyut kazandı; emperyalizm içsel olgu

oldu, ekonomik, sosyal, siyasal her alanda varlığını sürdürdü. Demiryolları, karayolları, limanlarla yetinmedi, işbirlikçi tekeli sermaye ile birlikte üretime el attı, sömürden doğrudan pay aldı. İncirlik’ten Pirinçlik’e kadar birçok üs, tesis kurdu, komşu halkları izledi, halkları bu üs ve tesislerden kalkan uçaklarla bombaladı. Burjuva partileri kurdu, kurdurttu, kont-gerillayı örgütledi, orduyu kendine bağladı, rüşvette kendi çıkarları için yasalar çıkardı, iktidarları değiştirdi, yeni iktidarlar kurdu. neo-liberal sömürüye karşı olmadığı gibi, bu kapitalist sömürü modelini bizzat örgütledi ve bu sömürünün devamı için her yola başvurdu. 24 Ocak başta olmak üzere çeşitli ekonomik kararları, IMF ve Dünya Bankası dayatmalarını, çeşitli reçeteleri, işçi ücretinden tarımın çözülmesine kadar her şeyi o dayattı, örgütledi. Sömürden pay aldı, siyasal alanı yönetti, toplumsal kültürü kendine benzetti.

Neo-liberal sömürü emperyalizmden bağımsız değildir. Bundan dolayı, emperyalizmin bu konuda, bu temelde sorunların çözümü için işçi sınıfı ve halktan yana tek bir sözü yoktur. Neo-liberal kapitalist sömürü ile emperyalizm ilişkisi doğrudandır. Neo-liberal kapitalist sömürüye karşı mücadele aynı zamanda emperyalizme karşı mücadeledir.

Ortadoğu emperyalizm için stratejik bir coğrafyadır, 200 yılı aşkın bu coğrafyada emperyalizm varlığını sürdürmektedir ve her sorunun altında emperyalizm vardır. Bu coğrafyada tek bir emperyalist güç değil, tüm emperyalist güçler varlığını sürdürür, kendi aralarında nüfuz alanı kapma savaşı sürdürürler. Emperyalizm kendi çıkarları korumak için tek başına varlığı yeterli değildir. Bundan dolayı, gericici-faşist iktidarlara işbirliği yaptıkları gibi, Ortadoğu’da kendine daha yakın bölgesel güçler (İsrail, Türkiye, Mısır, S. Arabistan gibi) oluştururlar. Hegemonya savaşı tüm bu güçleri kapsar. Emperyalizm halklara, halkların özgürlüğüne düşmandır. Bundan dolayı, Filistin sorununda İsrail, Kürdistan sorununda Türkiye ve bölgesel gericici güçlerle işbirliği içinde olurlar. İlerici, demokratik, devrimci hareketlere karşı savaş yürütürler.

Kısaca, Ortadoğu’da emperyalizm her alanda sökülüp atılmadan, ekonomik, sosyal, kültürel, askeri tüm kaynakları kurutulmadan özgür bir ülke kurulamaz, Ortadoğu özgürleşemez.

Kürt ulusunun özgürlüğü sorununu emperyalizm çözebilir mi?

Hayır, çözemez, çözmez. Kürt coğrafyasının dört parçaya bölünmesi, Kürt ulusunun ulusal ve demokratik haklarının inkar edilmesi, kendi iradesi dışında suni sınırlarla birbirinden ayrılması, Kürt ulusunun kendi ülkesinde sürgün-

leri yaşaması ve bunun üzerinden bir statükonun oluşmasında iki güç sorumludur. Bu güçler, emperyalistler ve sömürgeci egemen güçlerdir. Birinci paylaşım savaşı sonrası, Ortadoğu ve Kürt coğrafyası emperyalistlerin yeni paylaşımına şahit oldu. Bu paylaşım ve buna bağlı bölgede oluşan yeni dengelere göre yeni bir statüko oluştu. Kürt coğrafyası buna bağlı emperyalizm ve sömürgeci güçler tarafından devletlerarası sömürge statükosuna hapsedildi. Böylece yüz yıllık bir hakimiyet kuruldu.

Bu statünün kaynağı ve baş sorumlusu emperyalizmdir.

Emperyalizm savaş, işgal, hegemonya, siyasal gericilik eğilimidir. "Demokratik emperyalizm", "emperyalizmin demokrasi ihraç ettiği" gibi söylemler koca bir yalandır, safsatadır. Emperyalizmden Kürtlere dost olmaz; emperyalizm Kürtler dahil tüm halklara düşmandır. Kürt ulusu ve Ortadoğu halklarının baş düşmanı da emperyalizmdir. Emperyalizm, bölgesel çıkarları için bazı dengelere oynar, Ortadoğu'yu yeniden paylaşmak için, Irak işgalinde olduğu gibi, Kürt burjuvaları da yanına almaya çalışır, hatta alır da. Ama ne emperyalistler ne de Kürt burjuvalar, özgür ve sosyalist bir Kürt ülkesini hiç bir zaman istemezler; emperyalistler sömürgeciliğin devamından yanadır, en fazlasından, çeşitli dengelerle yeni sömürgeciliği dayatırlar.

Oligarşi De Çözemez

Bu sorunları oligarşi ve çeşitli partileri de çözemez.

Çünkü her şeyden önce, burjuvazi, bu ülkede hiçbir zaman "milli" ve "demokratik" bir yerde, böylesi ön açıcı bir eğilim içinde olmamıştır. Burjuvazi, ilk başta, ta doğuşunda, emperyalizmin kucağında, onun bir uzantısı ve işbirlikçisi olarak doğmuştur. Emperyalizm ile çatışma değil uzlaşma eğilimi burjuvazinin karakteridir. Burjuvazi, kendini hep emperyalizmin çıkarlarına göre konumlandırmış, hep bu dengeyi gözetmiştir. Bu burjuvazi, bir burjuva demokratik bir süreç yaşamamıştır, işçi sınıfı ve halka karşı, başka ulus ve ulusal topluluklara karşı gericici, şovenist, baskıcı niteliktedir. Yani ne kendi ulusal pazarına sahip çıkan, bu anlamda emperyalizme tavır alan (1919 burjuva hareket sınırlı bir anti-emperyalist tavrı, yani açık işgale karşı olmaktan çok anti-Yunan tavrı içerir, bunu dışta bırakarak ifade ediyoruz); ne de işçi sınıfı, halk ve tüm ezilenler karşısında demokratik bir yerde duran, böylesi bir geleneğe sahip olan bir burjuva sınıf vardır. Bundan dolayı, burjuvazinin 200 yıllık tarihinde, daha yakın tarihsel süreçte, örneğin yeni sömürgecilik sürecinde; "demokrasi" söylemi hep bir örtü, bas-

ku ve zulmü gizlemede, "millilik" söylemi ise ırkçı, şoven ve faşist politikaların devamında işlev görmüştür. Bugün, oligarşinin çeşitli akım ve partilerinde ifadesini bulan bu anlayış, biçim değiştirse de, tüm burjuva partileri için genel bir eğilimdir. Hiç biri, AKP, CHP, MHP ve diğerleri ne emperyalizme karşı "milli-ulusal" ne de işçi sınıfı ve halka, Kürt ulusu ve diğer ulusal topluluklara, Aleviler ve ezilenlere karşı "demokratik"tir.

Bugün, AKP, emperyalizm ve yerli tekelci sermayenin desteğini arkasına almış; burjuva muhalefetin ise son derece kısır ve geri konumda olmasından da yararlanarak iktidarını devam ettirmektedir. AKP ve burjuva muhalefetin iki temsilcisi, CHP ve MHP birer devlet partisidir. AKP süreci emperyalizm ve tekelci sermaye lehine az çok okuyan ve buna göre politikalar belirleyen; CHP ve MHP ise, yaşanan süreçleri okuyamayan, hem halkın sorunlarına hem de emperyalist ve yerli tekelci sermayenin sorunlarına yanıt veremeyen konumdadır. MHP, en gericici konumda, Türklük temelinde siyasetin dışına çıkmıyor, buradan besleniyor; bu temelde bir savunma hattı kuruyor, tüm demokratik sorunlara kapalıdır, Kürt sorunda ise, eski, artık sürecin gerisinde kalmış tez ve argümanlara sarılmaktadır. CHP, özünde MHP den çok farklı değildir. Belki de, Kemalizm'e daha sıkı sarılmasıyla farkını göstermektedir. CHP, burjuva muhalefeti, "Cumhuriyeti koruma" ve bu temelde 29 Ekim'den 10 Kasım'a "Cumhuriyete ve Atatürk'e bağlılık" ile sınırlamaktadır. CHP'nin, başta Kürt sorunu olmak üzere, tüm demokratik sorunlara, işçi ve emekçilerin, halkın taleplerine kapalı olduğu, bunlara yönelik burjuva düzlemde ciddi bir program ve projeye sahip olmadığı açıktır. CHP'nin "Cumhuriyet" dediği, burjuva diktatörlüğü (ki bu diktatörlük bugün faşizme dönüşmüştür) ve onun halk düşmanı yapısıdır; Atatürk ve Kemalizm'de simgelenen ise bu diktatörlüğün ideolojik yapısıdır. Cumhuriyete ve Atatürk'e sahip çıkmak, halkın tüm sorunlarına kapalı olmak, onun karşısında olmak, devleti ve tel tel dökülen Kemalizm'i kutsamaktır. Hiç şüphesiz, CHP'nin bu savunma hattı tesadüf değildir. CHP, artık dikiş tutmayan Kemalizm'i, örneğin 28 Şubatın devamı olarak, yeniden canlandırma işlevi görüyor; kendini bununla sınırlıyor.

Anlaşılabacağı üzere, oligarşi ve onun partileri, AKP, CHP, MHP neo-liberal sömürünün yol açtığı hiçbir sorunu çözümüyor, çözemez de. Bunlar bu kapitalist sömürü modelinden çıkarılan sınıfın, tekelci sermayenin partileridir; bunlar çözüm değil, sorun kaynağıdır. Oligarşiyi, tüm bu burjuva partileri karşıya almadan, bunu devrimci bir mücadele hattında tüm ezilen

sınıf ve kesimleri seferber etmeden bu sömür modelini kırmak mümkün değildir.

Türk burjuvazisi ve oligarşi Kürt ulusunun özgürlük sorununu, bu devasa sorununu çözer mi?

Hayır, çözemez. Türk burjuvazisi ve sömürgeci oligarşi, bu sorunun hem kaynağı hem de baş sorumlusudur. Yüz yıllık sömürgecilik politikaları ve statüsü orta yerde durmaktadır; bu statü ve politikalarda ısrar, inkar ve imha siyaseti devam etmektedir. Kürt coğrafyasının yer altı ve yer üstü zenginliklerine sömürgeci oligarşi tarafından el konmakta, açık askeri işgal devam etmekte, Kürt ulusunun ulusal ve demokratik tüm hakları inkar edilmektedir. Yüz yıllık bu sömürgecilik tarihinde, demokratik bir çözüm için, halkların yararına tek bir adım atmamıştır. Son yıllarda emperyalizm ve sömürgeci oligarşi “çözüm” gibi sözler etse de bu tüm den mücadelenin zorlaması ve geldiği aşamadan kaynaklıdır. Bugün, artık mızrak çuvala sığmıyor, devletlerarası sömürgeci statü tel tel dökülüyor. Sömürgeci oligarşi için “Kürt yok, dili yok, hakkı yok” söylem ve tezleri gelinen aşamada anlam ifade etmiyor. Şimdi “Kürt var ama hakları yok” noktasına gelindi; özgürlük mücadelesinin ulaşılmış olduğu aşamaya bağlı olarak da “müzakere-süreçe yayma-yayarak çürütme” stratejisi izliyor.

Kürt ulusunun özgürlüğünde asıl çözüm gücü Kürt halkıdır, Kürt ve Türk halklarının eşit ve özgür ilişkileridir. Demokratik, emekten yana bir çözüm, eşit ve özgür bir çözüm, halkların ortak mücadelesi ve kardeşliğinden geçiyor. Ezilen ulus özgür olmadan ezen ulus özgür olamaz; Kürt ulusu özgür olmadan Türkiye halkı özgür olamaz. Kürt ve Türk halkı ortak bir mücadele hattında emperyalizm ve sömürgeciliğe karşı özgürlük kavgasını büyütmeden gerçek bir özgürlük kazanılamaz. Emperyalizme açık tavır alınmadan, Ortadoğu, Türkiye ve Kürt

coğrafyasında tüm demokratik sorunların kaynağı olan emperyalizmin kökü kurutulmadan gerçek ve tam çözüm mümkün değildir. Sadece emperyalizm değil, aynı zamanda sömürgeci güçlere karşı, Kürt ulusunun tüm ulusal ve demokratik hakları garanti altına alınmadan, Türkiye halkı ile Kürt halkı eşit ve özgür koşullarda bir arada olmadan, sömürgeciliğin açmış olduğu yaralar kardeşçe, dayanışma içinde sarılmadan tam ve gerçek çözüm hayaldir.

Bunun dışında tüm çözüm arayışları en ilerisinden “ara çözüm” arayışlarıdır.

Devrimci Çözüm İçin Devrimci Sosyalizm

Devrimci sosyalizm, bu ülkede tüm sorunların farkındadır, bilincindedir. Süreklilik gösteren, tarihsel boyutları olan, güncel süreçlerle birlikte ağırlaşan bu sorunların asıl çözüm gücü, işçi sınıfı ve halklardır.

Devrimci sosyalizm, işçi sınıfı ve halka doğru ve devrimci politikalar sunan tek devrimci akımdır, politik harekettir.

Neo-liberal düzen, ekonomik, politik, kültürel, askeri alanları kapsayan, yeni sömürgeciliğin, kapitalist sömürünün derinleştiği bir aşamayı ifade etmektedir. Bu zulüm ve sömürü düzeni, irili-ufaklı birçok sorunu bünyesinde barındırıyor, tüm sorunlar bir zincir gibi birbirine bağlanmıştır. Bu düzen yıkılmadan hiç bir sorun tam ve gerçek çözüme kavuşmaz. Bu düzeni işçi sınıfı önderliğinde halk yıkacaktır. Devrimci mücadelenin merkezine bunu koymayan, bunu bir devrim programı ile işçi sınıfı ve halka ilan etmeyen bir politik akım ya da hareket işçi sınıfı ve halkı örgütlü güce dönüştüremez.

Ayrıca, bu düzen, siyasal, ekonomik ve sosyal talepleri yakıcı biçimde güncelleştiriyor. Bu sorun ve bu temelde talepler işçi sınıfı ve halkların önünde durmaktadır; bunu atlayarak hiç bir süreç kazanılamaz. Bu taleplerin bir kısmı devrim öncesi, bir kısmı devrim anında, bir kısmı da devrim sonrası somut olarak kazanılır. Devrim programının yanında, reform niteliğindeki olan bu taleplerin bir kısmı hiç şüphesiz kapitalizm koşullarında çözüme kavuşabilir. Bu teorik olarak mümkündür. Ama tüm bu güncel siyasal, ekonomik ve sosyal talepler, tam ve gerçek anlamda çözüme kavuşması, bu taleplerin garanti altına alınması ancak devrimci halk iktidarıyla mümkündür. Bu anlamda, güncel ekonomik, siyasal, sosyal talepleri için mücadele zorunludur, ama bu devrim programına bağlandığı ölçüde doğru ve devrimci bir işlev kazanır.

Ülkemizde neo-liberalizmin aldığı biçim yeni sömürge kapitalist düzenin kendisidir. Neo-li-

beralizme karşı mücadele yeni sömürge kapitalizme karşı mücadeledir. Tek tek sorunlara, bu temelde tek tek çözümlere değil, zincirin tüm halkalarını kırmaya yoğunlaşmalıyız. Yeni sömürge kapitalizmi onarmak değil, yıkmak, yeni bir toplum kurmak asıl olandır. Yeni bir toplum hedefimizdir; yeni, demokratik ve sosyalist toplum hedefimizdir. Başta temel hak ve özgürlükler olmak üzere tüm siyasal özgürlükler için, din ve vicdan özgürlüğü için, kadınların kurtuluşu için, eğitim, sağlık, barınma, sosyal güvenlik gibi haklar için, bu ülkede emperyalizm ve oligarşinin ekonomik, siyasal, kültürel, askeri tüm kaynakları kurutulmalıdır. Bu kaynak kurutulmadan eşit ve özgür bir toplum hayaldir.

Kürt ulusunun özgürlüğü, yukarıda da ifade ettiğimiz gibi, her şeyden önce Kürt ulusunun tüm demokratik haklarını güvence altına alınmasıyla mümkündür. Kürt ulusu kendi kendini yönetecektir; ayrılma hakkı dahil her konuda söz ve yetki Kürt ulusuna aittir. Türkiye işçi sınıfı ve Türkiye halkı, Kürt ulusunun bu demokratik haklarına saygılıdır. Kürt ve Türk halkları eşit ve özgür ilişkiler kuracak, bugünü ve geleceği bu temelde inşa edecektir.

Ancak bu koşulda bu coğrafyada, Ortadoğu'da kalıcı bir barış mümkün olur; iki ülke devrimleri birbirini besleyerek Ortadoğu'da halkların konfederasyonu kurulabilir.

Sadece Türk ve Kürt halkları değil, Ortadoğu halklarının özgürlüğü emperyalizmin bu coğrafyadan sökülüp atılmasıyla mümkündür. Emperyalizm ve gerici diktatörlükler, oligarşiler halkların düşmanıdır. Özgür bir Ortadoğu, tüm halkların kendini özgür biçimde ifade ettiği, eşitlik ve özgürlüğün halkların ortak kazanıma dönüşmesiyle mümkündür.

Halk devrimi, tüm bu sorunlara devrimci yarıttır.

Halk devrimi dışında, devrimi her şeyin merkezine koymayan tüm çözüm arayışları kapitalizmin ufkunu aşamaz, olsa olsa reform niteliğinde birer "ara çözüm" olmaktan kurtulamaz.

Bizim için "ara yol" yoktur. Halk devrimi programımız, işçi sınıfı öncülüğünde tüm sorunların halkla, halkın örgütlü gücüyle çözmeye iradesidir. Sorun varsa çözüm de vardır; dost ve düşmana ilan ediyoruz, tüm sorunları çözmeye talibiz, halk devrimi programımız bunun ilanidir. Programımız, yeni bir toplumun, demokratik ve sosyalist Türkiye'nin inşasını ifade eder; bu hedef için, uğrunda dövüşeceğimiz ve öleceğimiz göklere çektiğimiz bir bayraktır.

Bir devrimci parti, örgüt için program ve programatik görüşleri yaşamsaldır. Eğer bu yoksa, ya da kendi içinde tutarlı bir bütünlükten yoksunsa, o devrimci parti, örgüt işçi sınıfı

ve halka karşı inandırıcı olamaz, sağlam bir ideolojik-politik zeminden yoksun kalır.

Devrimci sosyalizm, politik bir akım olarak ortaya çıkıp, bunu örgütsel bir formata bağladığından bu yana, yani programatik görüşlerimizi ifade eden KESİNTİSİZ DEVRİM I-II- III üzerinde örgütsel yapı inşa edildiğinden bu yana, kendi içinde bütünlüklü, sürekli gelişen ve yenilenen bir çizgide, sağlam bir ideolojik-politik zemini olmuştur. Bu ideolojik-politik çizgi, du-rağan, donan değil, gelişen, yenilenen, yeni ol-gu ve sorunlar karşısında bütünlüklü çözümler ortaya koyan bir dinamizme sahiptir. Nitekim ŞAFAK YARGILANAMAZ I-II, SOSYALİZM SO-RUNLARI DOSYASI, MAHİR VE DEVRİM, DEV-RİMCİ YENİLENME YAZILARI ve bir dizi çalış-malarımız bunun ifadesidir. Bu anlamda, halk devrimi programımız, bu çizginin damıtılmış halidir; sadece programımız değil, bunun arka planını oluşturan programatik görüşlerimiz de Türkiye devrimin en ileri halkasıdır.

Bir devrimci partiyi, örgütü belirleyen, dost ve düşman karşısında konumunu ifade eden en temel zemin budur. Biz buradan, bu stratejik yerden politik varlığımızı sürdürürüz, bizi baş-kalarından ayıran da bu stratejik bakış ve prog-ramatik görüşlerimizdir.

Bu anlamda büyük bir kazanıma sahibiz.

Ama bu yeterli değildir. Bu eksenle üretilen dönemsel ve güncel politikalar olmasa, bu sağ-lam zemin, bu ideolojik-politik çizgi maddi bir güce dönüşmez. Bir yandan, dönemsel ve gün-cel politikalar bu stratejik bakışla üretilirken, diğer yandan, bunların maddi bir güce dönüş-mesi için, ideolojik, politik ve örgütsel alanda büyük bir çaba, emek zorunludur. İdeolojik mücadeleyi sürekli kılacağız; dost ve düşman karşısında devrimci sosyalizmi savunacağız, a-dım adım işçi sınıfı ve halka taşıyacağız. Eko-nomik, demokratik, politik mücadeleyi gelişt-i-receğiz; işçi sınıfı ve halka buradan ulaşacak, buradan onlarla bağlar kuracağız. Örgütsel yap-ımızı geliştireceğiz; sadece bir kadro örgütü değil, bununla birlikte işçi sınıfı ve halkı saflar-ında örgütleyen bir güce ulaşacağız. İşte o za-man, bizi başkalarından ayıran, bizi biz yapan ideolojik-politik çizgimiz, program ve programa-tik görüşlerimiz maddi bir güce dönüşecektir.

Bunun için, bir anlamda yolun başındayız, uzun devrim yürüyüşünün ilk adımlarında sa-yılırız. Günümüzü, dönemi kazanarak; ideolojik, de-mokratik, politik mücadeleyi adım adım büyü-terek bu süreci kazanacağız.

Bunun için yeni bir mücadele sürecini a-dımlıyoruz, daha hızlı koşacağız!

Zafere kadar devrim!

Ş. Onursal

Süreci Kazanmak ve Devrimci Partiyi İnşa Etmek İçin: Komiteler

Yeni bir mücadele yılına, birbirini izleyen, besleyen, eklenen süreçlere girdik. Çok yönlü ve keskin bir süreç önümüzde durmaktadır. 2012 yılı genel olarak;

1- Neo-liberal saldırıların AKP elinde yoğunlaştığı,

2- Suriye somutunda Ortadoğu'da yeni bir işgal ve savaş sürecinin ağır sonuçlarının halklara dayatıldığı,

3-Kürt Ulusunun özgürlük sorununun yakıcı, güncel ve bölgesel dinamiklerinin tümünden açığa çıktığı bir yıl olmuştur. Tüm bu sorunlar, bu sorunların çeşitli biçimlerdeki alt başlıklarının yeni yıl içinde son derece önemli bir yer tutacağı açıktır. Tüm bunlara sol ve devrimci hareketin içe ve dışa dönük irili ufaklı gündemlerini de eklersek, bizi bekleyen mücadele sürecinin ağırlığını, önemini ve nasıl bir seyir izleyeceğine az çok anlamak, kavramak, bilince çıkarmak ve buna karşı konumlanmak mümkündür.

Tarihin öznesi sınıf mücadelesidir; tarih sınıf mücadelesine, bu mücadelede irili ufaklı politik özneler göre biçim almaktadır. Bu açıdan, her zamankinden daha çok bugün, sınıf mücadelesinde politik özne olmak, bu mücadele yılını kazanmak, bunun için bir değil, birkaç adım öne çıkmak zorunludur. Tam da bundan dolayı, hem sol ve devrimci hareket için hem de özel olarak ifade edersek, devrimci sosyalizm için bu mücadele yılı, 2013 yılı kritiktir. Ya kazanaca-

ğız ya kazanacağız; bizim önümüzde başka bir seçenek yoktur.

Devrimci sosyalizm yeni mücadele yılına iki önemli adımla girdi.

Birincisi, uzun süredir gündemimizde olan parti programımız, yani HALK DEVRİMİ PROGRAMIMIZ kazanılmıştır. Hiç şüphesiz bu ideolojik-politik belge devrim yürüyüşümüzde büyük bir kazanımdır. HALK DEVRİMİ PROGRAMI ile parti çizgimiz, ideolojik birliğimiz hem yeniden üretildi, hem de uzun yıllar üzerinde çalıştığımız, sonuçlanması ve kazanımında oldukça geç kaldığımız bir adımı tamamlamış olduk. Genel olarak emperyalizm, özel olarak 4. bunalım döneminin ilişki ve çelişkilerinden hareket eden, ülke koşullarının dinamikleriyle bütünleşen Halk devrimi programı devrimin tüm sorunlarına devrimci yanıtı ifade etmektedir.

Dünya ve Türkiye devriminin ana sorunlarına yanıt içeren programımız, bu konuda, Marksizm-Leninizm'in, ülke devrimci hareketinin ve devrimci sosyalizmin kendi birikimine dayanır. Bu politik birikim bir program formatında somut biçim almıştır; iddialıyız, bu anlamda da Türkiye'de ki en ileri devrim programıdır. Programlar, dost ve düşman karşısında göklere çekilen savaş bayrağıdır. Halk Devrimi programımız, devrim yürüyüşümüzde yolumuzu aydınlatacaktır. Her satırını, her cümlesini, her paragrafını dost ve düşman karşısında savunacağımız parti programımızı en geniş kesimlere ta-

şımalı, çeşitli çalışmalarla bilince çıkarılmalı, sol ve devrimci hareket ile ayrışma ve birleşme eğilimlerini bunun üzerinden yapmalıyız. Unutmayalım, program bilinci parti bilincinin en önemli parçasıdır.

İkincisi ise, eğer biz yeni bir mücadele yılını kazanmak istiyorsak, yeniden ve yeniden mücadele ve örgütlenme çalışmalarımızı planlamak, bu yönde tüm devrimci sosyalistlerde bir bilinç yaratmak, somut, sade, açık hedefler doğrultusunda, somut ve net adımlar atmamızdır. Bugün tüm devrimci sosyalistlerin önünde böylesi bir çalışma ve örgütlenme planı vardır. Devrimci çalışmalarının derli toplu olması, bu temelde, tüm devrimci sosyalistlerin somut bir plan doğrultusunda çalışması, 2013 yılının kazanılmasında yaşamsaldır. 2013 yılını kazanmak zorundayız, kazanacağız. Biliyoruz, bu süreç "kazanalım" demekle kazanılmaz; bu yönde irade ve emek zorunludur. Tüm devrimci sosyalistler bunun bilincinde olmalı ve bu yönde tereddütsüz bir irade ve emek seferberliği örgütlemelidir. Bunun bilincinde olmayan, bu yönde kendini donatmayan, kendini aşmayan örgütlü birey Devrimci Sosyalist olma kimliğini hak etmemiş demektir.

Tüm alan ve birimlerin bu doğrultuda kendini en verimli biçimde örgütlemesi görevdir. Kaybedecek tek günümüz yok. Düzen içi çeşitli tutum ve davranışlarla, süreci kazanma değil, çeşitli bahanelerle uzatma ve yayma sadece bize değil, büyük bir dava olan devrim ve sosyalizme en büyük kötülüktür. Süreci geriye çeken, mızımızlanan, hedefi bulanıklaştıran, yürüyüşümüzü titrekletiren tutum ve davranışlara izin vermeyeceğiz. Hiçbir devrimci sosyalist

bunlara tenezzül etmeden önümüze koymuş olduğumuz bu görevlere sahip çıkacaktır. Örgütlü yaşam her şeydir; kendiliğinden, devrime ve partiye hizmet etmeyen yaşam hiçbir şeydir. Sürecin bizden beklediği, yeni bir ruhla ileri atılmaktır; kendimizi, örgütlü yapımızı, kitle ve kadro gücümüzü, partiye ve devrime olan umudu büyütmezdür.

Tüm alanlarda, tüm güçleri tek irade ve tek politika etrafında birleştirip örgütlü güce dönüştürmek, örgütsel alanda tüzük devrimciliğini, politik alanda devrimci bir hareketi inşa etmek hedefimizdir, bugünün taktik yönelimidir. Kendiliğindenciliğe, böyle bir örgüt modeline, çevreciliğe, düzen içi yaşama, iradesizliğe, bizi düzene bağlayan ve devrimci kişiliğimizi törpüleyen her şeye savaş açmak zorundayız. Bunun yolu her adımı örgütlü yaşamaktan, sürecin bizden beklediklerine yanıt olmaktan geçmektedir. Biliyoruz, bu süreç, düz bir hatta ilerlemeyecek, zorlu ve sancılı olacaktır. Ama böyle de olsa, yeni sıçramalara da gebecektir. 2013 yılını kazanmak, sıçrama için ilerlemek, her adımı örgütlü güce dönüştürmek, somut hedeflere sade ve net adımlarla yürümek görevimizdir.

Bunu başarmak zorundayız, başaracağız!

Bu iki önemli adım hiç şüphesiz her şeyi, her sorunu çözmüyor; sadece ve sadece önümüzü aydınlatıyor, ileri atacağımız adımlara yön veriyor. Bu adımlar, büyük bir irade ve emekle somutlaşırsa anlam kazanacaktır. Hiçbir şey, örgütsüz, iradesiz, emeksiz, kendiliğinden kazanılmaz. Bunu bilerek sürece yüklenmeliyiz.

Örgütsel İnşada Komiteler

Her şeyin başı, asıl ana halka örgüttür. Hiçbir somut adım örgütsüz ele alınamaz. Bugün yeni 15-16 Haziranlar, yeni gençlik hareketi, yeni bir halk hareketi baştan, en başta örgütlü adımların ürünü olmalıdır. Bu anlamda, sorunun daha iyi anlaşılması için metafor yaparak ifade edersek, örgütsüz, somut bir irade ortaya koyup bunun arkasında durmadan, ortaya konulan hedefler için sabırla çalışmadan, sürekli ve sistemli bir biçimde emek vermeden, bırakılmı bir devrim hareketini inşa etmeyi, bir dernek çalışması bile yapmak mümkün değildir.

Devrimci bir hareket inşa etmenin yolu, her alanda, ideolojik, politik ve örgütsel alanda görevlerin başarılması, büyük bir irade ve emekle, her adımı örgütlü ele almakla mümkündür. Sadece içe dönerek, kendimize dönerek devrimci hareket inşa edilemez; sadece kendimize yönelik değil, işçi sınıfı ve tüm halka yönelik, halkın sorunlarına somut çözüm yollarını somut politikalarla belirlemek zorunludur. Tüm bunlar için ilk halka örgüttür, bir dizi adımların ni-

hai amacı da örgüttür. Bu anlamda örgüt her şeydir.

Her şey örgüt ile başlar örgüt ile biter; ara süreç ve ilişkilerde başka unsurlar, başka renkler işin içinde olur, ama devrimci yaşamda tüm bunlar döner dolaşır yeniden örgütte anlam kazanır. Eğer mücadele ve bireysel ya da örgütsel yaşam örgütlü değilse, burada irade, plan, program, hedef için mücadele yoktur ya da anlamını yitirir. Bu durumda hedef ya da amaç hiçleşir, baştan konan hedef ya da amaçlar netliğini kaybeder ve başarı bir hayal olur. Lenin'in "bana bir örgüt verin Rusya'yı alt üst edeyim" biçimindeki sözleri de özünde bunu ifade eder.

Kendimize dönerek, yaşanan süreçlere barksak, aynı zamanda politik bir ders olarak şunu ifade edebiliriz: İleriye yönelik her adım ve süreç örgütle başlamıştır, yine tersinden geriye her düşüşün asıl kaynağı da örgüttür. Tarihimiz bunun somut örnekleriyle doludur; tüm anlamlı ve bizi biz yapan her şeyde örgüt gerçeği vardır. Yine bize ait olan her gerilemede elbette süreçlerin yoğun etkisi olsa da, örgüt gerçeği en başa konmak zorundadır. Biz, son yıllarda geriledik ve bunu "iç çözülme" olarak tanımladık. Peki, bunu nasıl yaşadık? Politik alanda bir eşiği atlayamayarak, örgütsüzleşerek, kendiliğinden örgüt konumuna düşerek, mücadele düzeyini aşağı çekerek yaşadık. Bunu nasıl aşacağız? Bu süreci ancak örgüt ve mücadele ile aşacağız. Mücadelesiz örgüt, örgütsüz mücadele olmaz. Örgüt mücadele için vardır; mücadele örgütü geliştirir. Eğer ikisi arasında bir açı farkı olursa, birinden biri devre dışı kalırsa bir diğeri olmaz ya da işlevinden uzak o-

lur. İç devrim kavramı da bundan dolayı, son derece anlamlıdır ve bu kavramın ana halkası örgüttür.

Burada sözü uzatmadan altını kalın biçimde çizmek istediğimiz gerçek şudur: örgüt!

Örgüt kavramının iki anlamı vardır. Lenin'in sözleriyle ifade edersek, örgütün "dar" ve "geniş" anlamı vardır. Dar anlamda, yani birinci anlamda örgüt komitedir; geniş, yani ikincisi anlamda ise örgüt komitelerin organik toplamıdır. O halde örgütün özü, komitedir; her komite kelimenin dar anlamında örgüttür. Bir komite ne kadar işlevli ve işleyişi sağlam olursa o örgüt o kadar sürece hizmet eder, örgüt olma hakkını kazanır. Bunu hiç ama hiç unutmamalıyız.

Kendi somut sürecimize dönersek, bu süreçte komitelerimizi yeniden biçimlendirmek ve işlevli kılmak her şeyin başında gelir. Süreci kazanmanın yolu buradan geçer. Hangi alanda olursak olalım, bazı koşullar ve ilişki biçimini bir yana bırakırsak, asıl olan birim ve komite tarzı örgütlenmedir. Komite bir örgüttür, komitelerin organik toplamı ise kelimenin en geniş anlamında partidir. Bu anlamda, kendi yazını-mızda uzun süredir ve sık sık bu yönde net ifadeler yer almış, bu yöne vurgu yapılmıştır. Bu doğrudur ve gereklidir. Şimdi bu noktada görev, tüm komitelerimizi tüzük devrimciliği ekseninde işlevli kılmaktır. Başarının yolu, yeni bir silkiniş ve süreci yakalama buradan geçer; bu aynı zamanda dönemsel hedeflerimizden biridir.

Komitelerin İşleyişi Ve Görevleri

Kendiliğinden örgüt anlayışını kırmanın yollarından biri de, komitelerin iradi inşa edilmesi ve sağlam bir işleyişe kavuşmasıdır. Eğer bir komitenin hedefi net değil, görev alanı belirsizse, eğer bir komite düzenli toplanmıyor, sağlıklı ve sürecin ihtiyaçları temelinde tartışıp karara ulaşmıyorsa, eğer komite üyeleri iç ilişkilerinde yoldaşlığı örgütleyemiyorsa, eğer komite işleyiş ve ilişkisinde belirsizlik hakim ve kişisel çatışma alanına dönüşmüşse, orada kelimenin doğru anlamıyla ne komite vardır ne de komite işleyişi. Tüzük devrimciliği, her şeyden önce komitenin tüzük ve genelgelere göre sağlam bir işleyişe kavuşmasında somut biçim alır. O halde komitelerin işlevi ve işleyişi yaşamsaldır.

Bu anlamda;

1) Hiç şüphesiz hangi alanda olursa olsun, parti ve cephe örgütü içinde yer alan, bir zincir gibi birbirine bağlanan komiteler, her şeyden önce düşmana, mevcut sistemin özünü oluşturan oligarşik/faşist devlete, bunun tüm güçlerine karşı illegaldir. İlegaliteyi sadece düşmana karşı sanmak büyük bir yanılgıdır; illegalite sol

ve devrimci güçleri de kapsar. Hatta ve önemle altını çiziyoruz, iç illegalite gereği parti içi güçlere karşı da uygulanır. Hangi alanda olursa olsun her komite bu ana ilkeye göre konumlanmak zorundadır.

Burada şu ya da bu biçimde görülen bir yanlış eğilimi bir kez daha ifade etmek ve bu yanlış eğilime karşı donanımlı olmak zorunludur. Bu yanlış eğilim, illegaliteyi özgür alan ile sınırlı gören, örneğin açık ya da demokratik alanda illegaliteyi bir yana atan ya da önemsemeyen eğilimdir. Çok kez, yasalık ile meşruluğu birbirine karıştıran, her şeyi yasallıkla sınırlayan, düzen içi solu ifade eden bu eğilim Leninist örgüt anlayışından sapmayı ifade eder. Lenin'in ifadesiyle en yasal alanda bile illegal örgüt zorunludur. Bu anlamda, açık ya da demokratik alan düşman saldırı ve sızmalarına en açık alandır ve bu temel ilke bu alanda çok daha sıkı uygulanmak zorundadır.

2) Komiteler düzenli toplanacak, toplantı düzeni sağlanacak, gündemli tartışma yapılacak, komite kendi alanına yönelik kararları oy çokluğu ile alacaktır.

Düzenli toplanmayan, her bir toplantıyı bir düzen içinde değil de rastgele, kendiliğinden yapan, hiç bir kural ve prensibe bağlı kalmadan toplanan, gündemi belli olmayan, her kafadan bir sesin çıktığı bir toplantı devrimci bir parti komitesinin toplantısı olamaz. Toplantının bizzat kendisi bir örgütlenmedir; burada bir irade ve yöntem vardır. Toplantıların bir amacı vardır; o halde her şey bu amaca göre ele alınmak, kendini örgütlemek zorunludur.

Bununla birlikte, komite iradesi ancak oy çoğunluğu ile oluşur. Tartışılır, tartışma nihayetinde bir karara, bir politikaya dönüşür. Demokratik merkezîyetçilik, burada devrededir, kararlar oy birliği ya da oy çoğunluğuna göre alınır ve sıkı bir merkezîyetçilikle uygulanır.

3) Tartışan ama karar almayan komite olmaz. Tartışma parti içi demokrasinin, katılımcılığın, karar süreçlerinin daha güçlü olmasının bir gereğidir. Hiç şüphesiz bu yapılmalıdır, ama tüm bunlar bir irade ve politikanın somutlanmasına hizmet etmeli, karara dönüşmelidir. Bu anlamda her somut sorun, kendi çözümüyle, yani karar ile sonuçlanacaktır.

Eğer bir toplantıyı iki aşamada ele alırsak, biri tartışma diğeri karar aşamasıdır. Bu iki aşama bir birinden kopuk, ayrı ayrı değil, aynı sürecin iç içe geçmiş iki halkasıdır. Tartışmada, her devrimci sosyalist, gündeme, sorun ya da sorunlara ilişkin görüş ve önerilerini en açık, net biçimde ifade edebilir, etmelidir de. Burası, bu örgütsel platform demokrasinin en saf, en arı biçimde yaşam bulduğu yerdir; amaca hizmet eden, parti yaşamını zedelemeyen, yoldaşça i-

lişkiye zenginlik katan her şey önemlidir, değerlidir. Parti içi demokrasi için bu tartışma ve katılım yaşamsaldır. Bu meşru örgütsel platformda eleştiri, öneri, katılımcılık birer haktır. Bu hakkı her devrimci sosyalist kullanmalıdır. Sağlam ve disiplinli bir parti de ancak bu hakkın kullanılmasıyla mümkündür. Ancak sadece tartışan bir komite olamaz; bu, yani sadece tartışan bir yerde olmak, örgütü "tartışma kürsüsüne" dönüştürmektir. Böyle bir "kürsüyü", böyle bir "lüksü" ret ediyoruz. Her tartışma bir karar ya da somut politika ile sonuçlanmalıdır. Böylesi bir anlayış ve pratik devrimci iradeyi açığa çıkarır ve ön açıcı olur.

4) Komite işleyişinde tartışma ve karar süreçleri iki biçimde olabilir. Birincisi, komite kendi alanına yönelik tartışma yapar ve karar alabilir. Her devrimci komitenin bu yetkisi vardır. Burada, komite kendi alanına ilişkin her şeyi tartışabilir, karara dönüştürebilir. Hiç şüphesiz tüm bunlar, parti içi demokrasinin ilkelelerinden biri olan "açıklık-alenilik" ilkesiyle partiye sunulmak ve hesabını devrimci tarzda vermek koşuluyla bu yetki kullanılacaktır. İkincisi ise, kendi alanını aşan, doğrudan partiyi ilgilendiren tartışma ve önerileri olabilir. Her devrimci komitenin böylesi görevi olmalı; bu görev, iç işleyiş mekanizmalarıyla yerine getirilmelidir.

5) Her komite sınırları belirlenen alan içinde görevli ve partili çalışmayı temsil etmelidir.

Bu sınırlar kendiliğinden, rastgele oluşmaz, parti tarafından belirlenir. Eğer baştan tanımlanan sınır, görev yoksa pekala bir kargaşada olabilir. Devrimci çalışmada bu hal, bu kargaşa olumlu değil, olumsuzluk üretir. Başı ve sonu belirlenen, görev sahası netleşen, hedefleri, yöntemleri açıkça tanımlanan bir çalışmanın başarı şansı vardır. Hiç şüphesiz, böylesi bir komite, bulunduğu alanda partiyi temsil edecektir. Bu temsil, bilgiye, devrimci çalışmaya, emeğe, düşman karşısında devrimci direniş çizgisini sürdürmeye bağlıdır. Bu anlamda, bu hak, bu özellikte bir komiteye parti tarafından verildiği gibi, özünde bir başka açıdan bu hak, o komite tarafından kazanılmalıdır.

6) Her komite gündemli ve düzenli toplanırken, bu toplantılar iki ana eksenle örgütlenmektedir. Birincisi, görev alanının somut durumu, kitle ve kadro gücü, hangi araç ve yöntemlerle kitlelere ulaşılacak, ortaya konan görevler ve alınan sonuçlar nelerdir, sorun ve çözüm yolları gibi tümünden alanın sorun ve çalışmasını kapsayacaktır. İkincisi ise, komite içi eleştiri ve öz-eleştiridir. Komite üyeleri, ayda bir yapacağı (ihtiyaç halinde daha sık yapabilir) eleştiri ve öz-eleştiri toplantılarında kendini, yoldaşlarını eleştirme hakkını kullanmalıdır. Bunun dışında, sağda solda yapılan sözde eleştiri ise geçersiz-

dir, dedikodudur. Bu örgütsel platformda yapılan eleştiri ve öz-eleştiriler meşrudur; bu meşru alanı terk eden, içeriğinde doğruluk payı olsa da yöntem olarak sorumsuzca yapılan bu sözde eleştiriler ise suçtur, dedikodudur.

Sağlıklı bir işleyiş için böylesi bir ayrıştırma, yani birincisi görev alanın sorunları ve çözüm yollarını ele alma, ikincisi sağlıklı bir işleyiş için eleştiri ve öz-eleştiri mekanizmasının doğru ve verimli örgütlenmesi yaşamsaldır. Bu sadece bir düzen getirmez, aynı zamanda gelişmenin, değişimin, ilerlemenin yolunu açar. Bu bazı düzen içi kültürün, parti yaşamını felç eden davranış biçimlerinin önünü baştan keser. Dedikodu gibi toplumsal hastalık, maalesef devrimci saflarda, örgütsel süreçlerde sık sık karşımıza çıkmaktadır. Bu tip hastalıklara karşı sadece bilinç de yetmez, örgütsel tedbirler şarttır, örnek tutum ve davranışlar zorunludur. Böylesi bir ilkeli işleyiş, bu yönde bir adımdır. İsrarla bunu örgütlemeliyiz.

7) Hiçbir birim ve komitenin bir başka birim ve komiteden haberi olmayacak, birimler arasında yatay ilişki kurmak, keyfe bağlı olarak başka birimlere gitmek, "takılmak" yasaktır. Her örgütlü devrimci sosyalist kendi çalışma alanında olacak, eğer bir ihtiyaç doğarsa sorumlusunun bilgisi dahilinde bu ihtiyaç çözülecektir. Kendi çalışma alanı dışında özel dostluk kurmak, ev ziyaretleri yapmak, sohbet ve dedikodu "ihtiyaçlarını" burada gidermek, aile ilişkilerini iç içe geçirmek anlamsızdır, yasaktır.

Komite tarzı örgütlenmek, düşmana karşı gizliliği korumak, ilişkilerin iç içe geçmesini önlemekten geçer. İktidar için dövüşenlerin bu dertleri vardır; düzen içi solun ise böylesi dertleri pek yoktur. Bu anlamda örgütsel ilişkilerde yatay geçiş sorunludur, doğru değildir, iktidar için dövüşenler için anlamsızdır. Bu sıkı bir disiplin ilkesidir. Bu disiplin ilkesi, şu ya da bu biçimde, günlük yaşam içinde, şu ya da bu a-

lışkanlıkla zedelenemez.

8) Her komite yürütmüş olduğu faaliyetleri düzenli rapor edecektir. Bu anlamda, komite düzenli rapor yazmak zorundadır. Rapor yazmayan komite komite değildir; komite işlevinden uzaktır.

Komite işleyişinde temel kuralın biri budur. Devrimci partide rapor ve talimat sistemi vardır. Her komite, her örgütlü birey rapor yazmak, sorunları partiye iletmek, çözüm yollarını meşru kanallarda aramak zorundadır. Rapor bir "lüks", "kırtasiye" işi; talimat ise "ensemizde boza pişirme" işi değildir. Her ikisi bir sistemin iki yanındır; birbirini tamamlar, besler ve sağlıklı işlediği ölçüde partiyi geliştirir. Eleştiri hak ise, örneğin rapor yazmak görevdir. Parti kararları, politikası, somut bir sorun için tutumu vb ise birer talimattır. Her komite, her örgütlü birey tereddütsüz bunları yerine getirmekle yükümlüdür. Bizim için disiplin gönüllü disiplindir; parti talimatları için ölümü göze alırız. Parti talimatlarını şu ya da bu nedenle sulandırmak, doğru olmayan biçimde tartışmaya açmak ise suçtur.

9) Her komitenin doğru ve gerçek bilgiye sahip olma hakkı vardır; partiye başvurarak bu hakkını kullanmalıdır. Bu parti yaşamında çok kez "unutulan" bir ayrıntı olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu madde komite ya da örgütlü birey ile parti arasındaki ilişkiye denk düşer, ama işleyiş için önemli bir unsurdur. Sol ve devrimci harekete sinen dedikodu kültürünü aşmak ve demokratik merkezîyetçiliği kurumsallaştırmak için yaşamsal bir özelliğe sahiptir. Bir devrimci sosyalist sağdan soldan, çok kez gerçeği yansıtmayan bilgiye değil, partinin verdiği bilgiye inanmalı ve bunu her yerde, her platformda savunmalıdır. Komite veya örgütlü bireyin partiden sözlü ya da yazılı bilgi isteme hakkı vardır; bu hak ne kadar sağlıklı kullanılırsa parti içi demokrasi o kadar gelişir.

10) Her birim ve komite, partinin merkezi kararlarını tereddütsüz uygulamakla yükümlüdür. Hiçbir vesile ile bu kararlar esnetilip sulandırılmayacak, sağa sola bükülmeyecektir. Eğer komite ya da komite üyesinin parti kararlarına yönelik bir eleştiri veya önerisi varsa, bu resmi kanaldan partiye ulaştırılacaktır. Eleştiri haktır; bu hak parti kararlarını uygulamanın önünde engel değildir.

Leninist bir parti için bu olmazsa olmazdır. Bu kural, yukarıda ifade ettiğimiz bazı kurallarla birlikte düşündüğümüzde, demokratik merkezîyetçiliğin ve parti içi demokrasinin en önemli unsurudur. Her komite ve birimin parti politikasını, kimi tutum ve davranışını eleştirme, herhangi bir konuda öneride bulunma hakkı vardır; ama her komite ve birimin, her

örgütlü bireyin parti kararlarını net, açık, samimi uygulamak, parti karar ve politikalarına uyma yükümlülüğü vardır. Tek politika-tek irade ancak bununla yaşam bulur. Ancak bu kural içselleşir ve yaşam biçimine dönüşürse devrimci parti topluma, halka güven verir, partiyi, parti politikalarını halkla bütünleştirir.

11) Her komite parti yayınlarını düzenli takip etme, iç eğitim çalışması yapma, iç tartışmalarla parti çizgisini, stratejik, dönemsel ve güncel politikalarını bilince çıkarmakla görevlidir.

Kendini yenilemeyen geriler, giderek süreçten kopar. Sol ve devrimci harekete bakalım, dönüp kendi saflarımıza bakalım, dün “devrimci” olan bugün sıradan birer insan olmaktan bile uzak insanlara bakalım; göreceğiz ki, belki her bir somut durumda bir dizi neden olsa da, ortak yan, kendini geliştirmemidir. Parti, canlı bir organizmadır; komite ve örgütlü birey canlı, değişen, gelişen varlıktır. Değişme, gelişme ve yenilenmenin motoru ideolojiktir. İdeolojik olarak gelişmeyen, yenilenmeyen geriler, unvanı, statüsü ne olursa olsun geriye düşer. Sadece ideolojik değil, her alanda gelişmeli, yenilenmeliyiz. Yenilenme dillerde basit bir sözcük değil, yaşam biçimidir. O halde, bu yenilenme eyleminin bir parçası olarak, parti yayınlarını takip etmek, bunları örgütlü tartışmak zorunludur, bu parti yaşamımızın bir parçasıdır.

Komitelerin Yönelim Ve Faaliyet Tarzı

1) Tüm komiteler, bulunduğu alanda kendi politik kimliği ile faaliyetlerini yürütecektir. Tüm komite ve birimler her platformda, sıradan insanlar karşısında, sol ve devrimci hareketle ilişkide, politik bir etkinlikte vb. kendi politik kimliği ile yerini alacak, devrim ve sosyalizm davasını bu kimlikle savunacaktır.

Hiç şüphesiz ağır illegalite koşullarında her adımda politik kimlik öne çıkmayabilir ya da bazı çalışmalarda bilinçli biçimde politik kimlik gizlenebilir. Örgütsel ilişkiler her yerde her koşulda gizlidir; ama devrimci çalışma açıktır, meşrudur. Biz işçi sınıfı ve halk için devrimci politika üretiriz ve bu politikaları tümünden meşru yollardan (bu meşru yollar her zaman yasal olmaz) halka ulaştırırız. Bu politikaların cisimleştiği bir politik kimliğimiz vardır; her alan kendi kimliği ile bu politikaları halka ulaştırmak zorundadır. Bugün sol ve devrimci hareketin, politik etkisi, toplumun düşünsel dünyasında kapsadığı alan dardır; bundan dolayı, her alanda kendi politik kimliğimiz ile temsil edilirken, bu alanı büyütme, politik kimliğimizi bu düşünsel ve politik etkiyle bütünleştirmek için özen göstermeliyiz.

2) Devrimci çalışma ve faaliyetler, kesinlikle

sokağa dönük, militan bir hat üzerinde örgütlenecektir.

Düzen içi sol, her şeyi yasallıkla sınırlar ve uzlaşıcı bir hatta ilerler. İktidar hedefinden uzak, küçük reformlar için mücadeleyi her şey yapan düzen içi sol, sadece politik hedefleri daraltmaz, bununla birlikte kendini yasallığa dayandırır, yasal örgütlenmeyi her şey yapar. Bu temelde yürütülen faaliyetler düzenin sınırlarını aşmaz. Düzen içi sol, artık öyle bir hal almıştır ki, devrimci her adım ve refleksten uzaktır, devrimci ve yasal olmayan eylemi, tıpkı düzen savunucuları gibi, meşru görmeme alışkanlığına sahiptir. Biz bunu tümünden, kökten reddediyoruz ve bunun karşısına devrimci bir yolu, hattı koyuyoruz. Biz, dost ve düşman karşısında net, militan bir hatta devrimci faaliyeti örgütleriz; her faaliyetimiz, her adımımız halka dönüktür. Bu faaliyetlerde sık sık ifade ettiğimiz gibi, yasal imkanları sonuna kadar değerlendiririz, ama her şeyi yasallık içinde ele almıyoruz. Militan, direnişçi, uzlaşmaz bir çizgide, yasal, yasadışı her faaliyet bizim için meşrudur. Burada soru şudur: biz, düzen içi soldan tümünden soyut bir yerde mi duruyoruz? Hayır. Özellikle gerileme süreçlerinde, eğer politik ve örgütsel olarak zayıflamışsak, şu ya da bu biçimde düzen içi solun etkisine de açık konum olur. Bunlara karşıda güçlü panzehir oluşturmak görevimizdir. Düşman küçümsenemez, ama düşmanın gücü de her şeyin önünde olamaz. Bu açıdan, altını çiziyoruz, militan ve sokağa dönük, direnişçi bir hatta devrimci faaliyetlerimizi örgütlemek son derece önemlidir.

3) Devrimci çalışma ve faaliyetlerde yeni ilişki ve insanlara ulaşmak amaçlarımızdan biridir.

İçe dönük, halka yansımayan, halkta etki uyandırmayan devrimci faaliyet, eylem anlamsızdır. Tek başına bir devrimci faaliyet ya da eylem insan örgütlemeyebilir, ama her devrimci faaliyet ve eylem aynı zamanda örgütlenmeye zemin sunar, önünü açar. Sol ve devrimci hareket içe çok kapanmıştır. Bu içe kapanma eğilimi, gerileme ve durgunluk süreçlerinin etkisiyle bizde çok daha yoğunudur. İçe kapanan, politik süreçlerden kopar, örgütsel güç kaybeder, kendi içinde didişir, küçük sorunlar büyük sorunlara dönüşür. Her içe kapanış, özünde devrim hedefinden uzaklaşmadır; devrimci örgüt ve devrimci bireyin ufkunu daraltmasıdır. Dışa açılan, emperyalizm ve oligarşiye karşı mücadele eden, halka açılan, yönünü halka dönen devrimci parti, elbette sorunlar yaşar ama bu sorunlar gerçek sorunlardır, ilerlemenin, gelişmenin sorunlarıdır. Bu içe kapanmayı kırmanın iki ana yolu vardır. Biri, emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadeleyi her şeyin başına koymak ve

bu yönde devrimci faaliyetleri hızlandırmaktır. İkincisi ise, halka açılmaktır. Bu iki yanı birbirinden koparmak, karşı karşıya getirmek mümkün değildir; tam tersine her iki yan birbirini besler. Biri olmadan diğeri olmaz; mücadele etmeden halka açılmazsın, halka açılmadan mücadele edemezsin. Dışa, halka açılmak, yeni insan, yeni ilişki bulmak, bunları partiye kazanmaktır. Lenin'in "Örgütlenin!" talimatı hepimiz için geçerlidir. Bu talimat, sadece daha ileri bir politik ve örgütsel düzeyi inşa etmek için değil, aynı zamanda adım adım dışa açılmak, halkla ilişkileri geliştirmek içindir. Yeni bir devrimci hareket inşa etmek için bu zorunludur.

4) Komiteler, devrimci çalışma ve faaliyetlerde parti güçlerini ve çevre ilişkilerini seferber edecektir.

Devrimci partinin asıl omurgası örgütlü güçlerdir, "devrimciler örgütü" dür. Ama devrimci bir parti için bunun kadar önemli olan bir diğer şey ise, "devrimciler örgütü" ile şu ya da bu biçimde ilişkili, doğrudan ya da dolaylı bağ içinde olan "kitle örgütü"dür. Devrimci parti, bu anlamda "devrimciler örgütü" ve "kitle örgütü"nü toplamıştır.

Devrimci çalışma ve faaliyette "devrimciler örgütü" yani örgütlü güçler motor rolü oynar. Her alanda, söz, davranış, eylem, bir pratiğin örgütlenmesi, emek, her şeyde örgütlü devrimci sosyalistler öncü, örnek olmak zorundadır. En önde onlar olacak, en çok emek onlar verecek, insanları onlar birleştirecek, insanların her şeyi ile onlar ilgilenecektir. Bu anlamda, parti güçlerini devrimci çalışma ve faaliyette seferber etmek son derece önemlidir. Devrimci sosyalist olmak bunu gerektirir. Örgütlüysen örgütlü hareket edeceksin; örgütlü görünüp örgütsüz yaşamayacaksın, devrimciliği "geçerken uğradım" mantığı ile değil yaşam biçimi göreyerek, bunu içselleştirerek yapacaksın. Örgütlü-

sen partiye sahip çıkacaksın, partiyi kendi dışında bir yerde aramayacaksın, bol bol sözde eleştiriyen ama kendine toz kondurmayan olmayacaksın. Örgütlüysen öncü olacaksın, devrimci çalışma ve faaliyetin tam merkezinde olacaksın, "örgütlü örgütsüzlük" konumuna düşmeyeceksin, eğer bu konuma düşmüşsen hızla bundan kurtulacaksın, kendini devrime adayacaksın. Komitenin, burada, devrimci çalışma ve faaliyette başarısı, tüm örgütlü insanları seferber etmektir.

Ama öte yandan tek başına örgütlü güçlerle sınırlı devrimci çalışma ve faaliyet kısırlaşır, her şeyi başaramaz. Başta devrimci sosyalist hareketin çevre ilişkileri olmak üzere, sıradan işçiyi, kadını, genci, insanı biz bu çalışma ve faaliyet içine katabiliyorsak işte asıl başarı burada yatar. Devrimci politika, eylem, çalışma ve faaliyet halk içindir; bu çalışma ve faaliyetlerde adım adım halka açılmalı, onlarla ilişki kurulmalı, çalışma ve faaliyetimizin bir parçasına dönüştürmeliyiz. Komitelerimiz, çevre ilişkilerimizi, hatta sıradan kişileri (komşumuzu, sınıf arkadaşımızı, akrabamızı vb), demokrat çevreleri de bu süreçlerin parçası yapmaya büyük özen göstermelidir. Bu başarılırsa, mücadele içinde yeni ilişkilere ulaşmak ve onları partiye kazanmak mümkün olur. Parti güçleri ancak böyle büyür, çoğalır; nitel ve nicel gelişmenin yolu açılır.

5) Komiteler yönünü halka dönecek, bugünden devrimci halk hareketinin inşası için somut adımlar atacaktır.

İşçi sınıfına, öğrenci gençliğe, esnafa, aydına, emekçi kadına, halk ve tüm ezilenlere ulaşmak çeşitli biçimlerde olur. Bunun için tek bir formül yoktur. Tüm bu kesimlere ulaşmanın birden fazla yolu, kanalı vardır. Devrimci bir hareket inşa etmek için bunları en doğru biçimde örgütlemek zorunludur. Halkın sorunlarına, yaşamına dokunmayan, halka uzaktan ve yukardan bakan yol, yöntem, kanal halkı örgütleyemez. İşte yukarıda, Lenin'in tanımıyla ifade ettiğimiz "kitle örgütü" kavramı burada önem kazanır; halka ulaşmanın yolu, halkla doğru bir ilişki kuran "kitle" yani "halk örgütlülükleri" inşa etmektir.

İçer dönen, mevcut kitle örgütlülüklerini dağıtan bir devrimci parti geriler. Solun ve devrimci sosyalizmin bu açıdan yaşadıkları öğreticidir. Bugün, her alanda geniş kitleleri kucaklayan örgütlülükler bir hayaldir; ama yönünü halka dönmeyen, halkı örgütlemek için, bu koşullarda somut, sade, sürecin ihtiyaçlarına uygun adım atmayan bir hareket de üzerindeki ölü toprağı atamaz, buzu kırıp yolu açamaz. Hangi alanda olursak olalım, yönümüzü halka dönmeliyiz, tek bir ilişkinin bile arkasından

koşmalıyız, güçlerimizi uygun biçimde merkezi-
leştirmeli, güçleri dağıtmadan, anlamsız ve iş-
levsiz sözde açılımlardan uzak olarak halkı ör-
gütlemeliyiz. İnsan örgütlemeyen, halka dönüp
bugünden küçük adımlar atmayan bir komite
doğru ve devrimci bir işleve sahip olamaz, dev-
rimci bir rol oynayamaz.

6) Bu faaliyetlerde yasal imkanlar değerlen-
dirilecek, ama asla kendimizi yasallıkla sınırla-
mayacağız.

Düzen içi sol, yukarıda da ifade ettiğimiz gi-
bi, her şeyi yasal sınırlar içinde, düşmanı ra-
hatsız etmeyen biçimde ele alır. Biz bunu tüm-
den reddediyoruz. Meşruluktan güç alacağız,
meşru olan her aracı kullanacağız. Meşru olan
bazen yasal olur ama bazen de yasadışı. Önem-
li olan meşru olmak, halka zarar vermemek,
doğru ve devrimci bir rol oynamaktır. Devrimci
sosyalizm elbette yasal alanı, yasal imkanı, en
doğrudan açık alan üzerinden kullanır, örneğin
basın açıklaması, yasal gösteri ve etkinlik ör-
gütler, ama en açık alan örgütlenmesi bile ken-
dini yasallıkla sınırlamaz. Haklı, meşru, halkın
sorunlarına işaret eden, onları mücadeleye ça-
ğırın, onlara güven veren her yol ve yöntem
kullanılabilir. Komitelerimiz tüm bunları ihti-
yaca göre en verimli uygulamakla yükümlüdür.

7) Başta merkezi politik yayın organımız ol-
mak üzere, politik faaliyetlerimizde kullandığı-
mız her araç, en geniş kesime ulaştırılacak, sa-
dece parti güçleriyle değil, parti çevresi ve hat-
ta sıradan insanlarla bu temelde politik bir iliş-
ki kurulacaktır. Bu sürekli, sistemli bir görev-
dir.

Biz insanlarla asıl olarak politik bir ilişki ku-
rarız. Bu politik ilişki başta politik yayınlarımız
olmak üzere çeşitli araçları içerir. Hem devrim-
ci sosyalizmin politikasını, çeşitli görüşlerini,
her somut sürece ilişkin tutumunu halka an-
latmak, hem de ideolojik-politik birliği güçlen-
dirmek için başta yayın olmak üzere, her araç
ve etkinliği en geniş kesime ulaştırmak görevi-
mizdir. Bu görev küçümsemez, her komite
bunu sistemli, sürekli biçimde yapmalıdır.

8) Komiteler parti tarzını bilince çıkarmalı ve
her adımda bunu somutlaştırmalıdır.

Bir devrimci partiyi belirleyen ideolojik-poli-
tik çizgisidir; ama sadece bu her şey değildir.
Hatta sıradan insan için, ideolojik-politik çizgi
bir anlamda daha geride kalır; sorun ve sorun-
lar karşısında gösterilen tavır, davranış, kültü-
rel özellikler, tarz çok daha öne çıkabilir. Daha
iyi anlaşılabilir diye ifade ediyoruz; bugün Mahir'i
savunan, bu iddiaya sahip bazı devrimci parti
ve örgütler olsa da, özünde tüm bunlar artık
ayrı ayrı bir hat üzerinden yürümektedir. Ne-
den? 40 yılı aşkın süreçte, sadece ana, temel i-
deolojik tezlerde neyi nasıl anladığımız kadar,

sorunlar karşısında gösterilen tutum, sol içi i-
lişki biçimi, kültürel kodlar, politik tarz gibi bir-
çok özellik farklılaşmıştır.

İdeolojik-politik alanda ne söylerse söylesin,
bir devrimci partinin, elbette bu zemin ile sıkı
bağ içinde, kendine özgü kültür ve tarzı olmalı-
dır. Devrimci sosyalizmin kendi kültür ve tarzı
vardır ve bu kültür ve tarzı her gün, her adımda
yeniden ve yeniden üretmek mücadelesi iç-
indedir.

Devrimci sosyalizm, sosyalist kültürü parti
yaşamının merkezine koyar, tüm alt kültürleri,
bunlara uygun davranış biçimlerini reddeder.
Devrimci sosyalizm, düşman karşısında uzlaş-
mazdır, "en az" değil, "günü kurtaran" biçimde
değil, devrimci direnişi çizgi olarak benimser,
her alanda direnişi yaşam biçimine dönüştü-
rür. Dostlarımıza dostuz, düşmana ise düş-
man; ikisi arasına kalın bir çizgi koyarız. Sol ve
devrimci ilişkilerde düşmanca tavrı, her şeyi
kendi merkezinde ele almayı reddederiz; kim,
neyi, nasıl savunursa savunsun, kapsamış ol-
duğu politik alan ne olursa olsun sol ve devrim-
ci güçlerle eşit ve özgür ilişki kurarız. Politik
bağımsızlığımıza önem veririz, bu bizim için il-
kesel bir duruştur, bundan vazgeçmeyiz. Parti
değerlerini gözümüz gibi koruruz, bir çiviye sa-
hip çıkarız, koruruz, geliştiririz; şehitlerimiz ve
ideolojik-politik çizgimiz değerlerimizin başında
gelir, her yerde, dost ve düşman karşısında ta-
vizsiz savunuruz, bunun için ölürüz. Dilimiz ve
üslubumuz devrimcidir, insanları ötekileştiren,
aşağılayan, küçümseyen, üstten bakan bir tar-
zımız ve üslubumuz olmaz. Birleştirici ve güven
veren bir yerde olmalıyız; bundan dolayı, insan-
ları ötekileştiren, insanların özel sorun ve yaşa-
mını didikleleyen, insanlarla sürekli didişen, her
önüne gelen ile "kişilik çatışması" yaşayan, dü-
ne "takılan" ve bir türlü bugüne gelmeyen, de-
dikoduya zemin sunan ve bunun parçası olan
bir yerde olmayız. Devrim ve sosyalizm davası
partide somutlaşmıştır; parti her şeydir. Önü-
müze çıkan her sorunu kendi, bireysel çıkarı-
mızla değil, partiyi merkeze alan, partinin çı-
karlarını her şey yapan biçimde çözeriz. İnsan-
lara eşit davranır, devrimci adaletten taviz ver-
meyiz. Çevreciliği, kastlaşmayı reddederiz. Par-
tiye bağlılığa önem veririz, emek cimriliğini sev-
meyiz, görevlerimizi yaparken "kişisel iktidar o-
yununa" tenezzül etmeyiz. Çifte standardı, ken-
dine demokrat davranışları reddederiz. Yalan,
tembellik gibi toplumsal ve ideolojik hastalıkları
sevmeyiz. Devrimcilik adına kendini pazarla-
yan, "emek, örgüt, mücadele" deyince yan çı-
zen, başkalarının arka bahçesi olmayı özgürleş-
me sanan tipleri sevmeyiz; bilincimizi, örgütsel
ve siyasal birikimimizi, ruhumuzu, canımız da-
hil her şeyimizi devrimci sosyalizme sunarız. A-

ğır günlerin yükünü sabırla taşır, ilk dönemeçte, ilk zor günlerde “özümlenmeyi” reddederiz.

Kısaca tarih içinde ilmik ilmik örülen, her adımda daha ileri taşımakla yükümlü olduğumuz kültürü ve tarzı, devrimci sosyalizmin kültür ve tarzını, her bir komitemiz temsil etmeli, dost ve düşman karşısında eğilmeden, bükülmeden bunu savunmalıdır. Her devrim sempatanına, her Devrimci Sosyalizm sempatanına bunu taşımalıyız, onlara örnek olmalıyız, bu kültür ve tarzı emek ve irade ile inşa etmeliyiz.

2013 Yılına Kazanacağız

Bilindiği üzere, devrimci sosyalizm Leninist bir prensip olan “tek irade-tek politika”ya göre örgütlenmekte, her adımını da buna uygun atmaktadır. Çok kanatlı, “hizip hakkı”, “çatı partisi”, “cephe partisi” gibi tüm modelleri reddediyoruz. Son yıllarda değişik biçimlerde, bazen açık, bazen örtülü biçimde Leninist parti anlayışına yönelik saldırılar olduğu bilinmektedir; tüm bunlara cepheden savaş açıyoruz. Dünyanın hiç bir coğrafyasında, hiç bir Marksist-Leninist partide “tek tip insan”, her süreç için geçerli “tek bir politika” yoktur, özgünlük ve farklılıklar yaşamın doğal sonucudur. Leninist partide özgünlükler, farklılıklar parti içi demokrasi içinde özümlebilir; partiyi asıl belirleyen stratejik yönelim ve politikalarıdır, dönemsel ve güncel taktik politikalar da bu temelde ele alınır. Parti içinde bu anlamda her şey tartışılır; tartışma biter, karar ve politikalar ortaya çıkar ve bundan sonra tek politika, tek irade söz konusudur, tüm parti ve cephe örgütleri bunun etrafında birleşir, saf tutar, savaşır.

Yeni süreci kazanacağız; kazanmanın yolu tek irade tek politikadan geçer.

Devrimci bir parti saflarında dağınıklık ve örgütsüzlüğe tahammül edemez; eğer bu şu ya da bu biçimde ortaya çıkarsa bunu aşmak, önce “evinin önünü temizlemek” zorundadır. Dağınıklık, “örgütlü örgütsüzlük” halleri, “demokrasi” adına parti karar ve iradesini bozma eğilimleri sürecimize zarar vermektedir; bunlara müsaade edilmeyecek, devrimci sosyalizm bu “lüksü” taşımayacaktır. Şimdi ileri adımları hızlandırma zamanıdır.

Yeni süreci kazanacağız; daha hızlı koşup daha ileri adım atacağız!

Sade, basit, ama net bir yoldan yürüyeceğiz. Sürecimize güç katmayan her şeyi reddediyoruz. Hayali projeler ile işimiz yok, güçlerimizi bölen ve işlevsiz kılan, pratik değeri olmayan sözde açılım yok. Her alanda ilerlemeyi önümüze koyduk, hiç bir alanı bir başka alanla kıyaslamıyor, kendi dinamiklerimizi geliştirme görevimizi “amasız” yerine getirmeyi önümüze koyduk. Kaybolan, bozulma eğilimleri gösteren

tüm değerlere sahip çıkıyoruz; artık “emek”, “örgüt”, “mücadele” gibi bizi biz yapan kavramlar öne çıkacak, “örgütlü örgütsüz”, “emek cimriliği”, mücadele için “mazeret” üretme pratik ve eğilimlerini elimizin tersi ile bir kenara bırakacağız.

Her ilişkiye koşacağız. Devrimci olan, emek verilen tek bir kişi, ilişki ve değere sahip çıkacağız. İnsan örgütlemeyen, örgütlü insanı ötekileştiren, kendine ve sürecimize emek vermeyen, devrimin hamalı olmayı “lüks” sayan devrimci sosyalist, kadro, komite olamaz. Bir kişi bir kişidir, milyonlara gözümüzü dikecek, milyonlar için politika üretecek, politikamızın milyonlara ulaşması için mücadele edeceğiz, ama bir, iki, üç gibi tekil insana ulaşmaktan da vazgeçmeyeceğiz. İki, üç daha fazla insan mı ulaştık, çeşitli biçimlerde yan yana getireceğiz, çalışma grupları oluşturacağız, onların enerjisini açığa çıkarıp onları yeni ilişki ve görevlere seferber edeceğiz. Örgütleneceğiz, örgütleyeceğiz, yeni insan ve yeni örgütler için yeni adımlar atacağız. Biri iki, ikiyi dört edeceğiz, her şeyi devrimci sosyalizme kanalize edecek, yeni güçleri kazanacağız.

Yeni süreci kazanacağız; yolumuz nettir, emek, irade, örgüt ile bu süreci kazanacağız.

Her alan ve komitemiz, stratejik ve dönemsel politikaları temelinde, sürecimize uygun bir düzeyde kendini örgütlemek, yoğunlaşan politik gündemler içinde bir adım öne çıkmak zorundadır. Durgunluk içinde, süreç ve ihtiyaçlardan kopuk, titrek duruş, mücadele ve somut adımların şu ya da bu nedenle ıskalanması mümkün değildir. Hedefe yoğunlaşmayan, süreci uzatan, durgunluk ve gerileme sürecinin tortularına takılan her şey düzen içidir, sürecimize, tarihimize karşı bir eylemdir. Bunlar kabul edilemez, edilmeyecektir. Bir değil, birkaç adım öne çıkacağız; sabırla, ilmik ilmik süreci öreceğiz.

Kazanacağız; örgüt her şeydir, komiteler örgütün özeti, özüdür.

Yoğun gündemler dizisi bizi beklemektedir. Bir yandan neo-liberal saldırılar, anti demokratik uygulama ve kültürel baskılar, bir yandan derinleşen Kürt Ulusunun özgürlüğü sorunu, bir başka yanda yeni emperyalist işgal ve saldırıların bölgemizde güncelleşmesi, diğer yanda devrimci hareketin, devrimci sosyalizmin doğal gündemleri. Bu süreçte, genel ve özel gündemler ağırlaşmış ve iç içe geçmektedir. Yoğunlaşmış gündemlerle yoğunlaşmış bir sürece adım atıyoruz; tüm bunlara yönelik sözümüz ve eylemimiz olmalıdır, olacaktır.

Yeni görevler ve yeni adımlar bizi beklemektedir.

ŞUBAT 2013

Yeni Bir Aşama: İmralı Görüşmeleri

Giriş: Kavram ve Yöntem

Son altı ayda, Kürt ulusunun özgürlük sorununda, İmralı görüşmeleri gündemin baş sırasında yerini aldı. Bu temelde bir dizi tartışma, spekülasyon yapıldı, ayrışma ve kavga yaşandı. Ancak, tüm bu tartışma ve ayrışmalarda yer yer magazine kayma örnekleri olsa da, burjuva partilerin birbirini kıyasıya yıpratma pratikleri öne çıksa da, şimdilik “kontrollü” bir sürecin yaşandığı söylenebilir. Ama bu yanıltıcı olabilir. Çünkü Kürt ulusunun özgürlük sorunu, bu ülkede tarihsel ve güncel bir sorun olmakla kalmayıp, üzerinde en çok istismar ve çatışmaların yaşandığı sorun konumundadır da.

Bu görüşmelerde devlet adına MİT görev alıyor. Öyle anlaşılıyor ki, bu görüşmeler, daha önceki bir dizi dolaylı ve doğrudan görüşmelerin devamı, yeni biçim alması olarak ortaya çıkıyor. Böylece, bir dönemin tartışma ve politik tutumun ana başlığı olan “hükümet teröristle görüşmez” tezi tümünden iflas etmiş durumdadır. Oslo görüşmelerinde T. Erdoğan’ın dilinde “teröristle görüşme olmaz, terörlle mücadele için

devletin istihbarat görevlileri görüşebilir” söyli de artık geride kaldı. Kısmen daha açık ve biraz da ne olduğu çok bilinmeyen “kamuoyunun” daha hazır olduğu bu süreçte görüşmeler devam ediyor. Bu açıdan yeni durum ve yeni görüşme biçimi, önceki dolaylı ve doğrudan görüşmelerin, el altından yapılan görüşmelerin yeni bir boyut kazandığı düzeyi ifade ediyor.

AKP, “risk aldık, baldıran zehri içeriz” dedi; CHP, önce “kredi açıyoruz” dedi, sonra ne dediğini kendisi de bilmeyen biçimde sürecin karşısında yerini aldı, “krediyi çektiğini” açıkladı; MHP ise klasik tutumunu ısrarla devam ettirdi, ettiriyor. Bu süreç, bu satırların yazıldığı günlerde hızından bir şey kaybetmeden ve her gün yeni tartışma ve polemiklere de açık devam ediyor.

Tüm bu tartışma ve polemikler yer yer çığırını aşsa da doğal; çünkü, Kürt ulusunun özgürlük sorunu, sık sık ifade ettiğimiz gibi, hem tarihsel hem de güncel ve yakıcı bir sorundur. Üstelik bu sorun, hiçbir zaman tek bir devletin sorunu olmamıştır. Ortadoğu’nun en karmaşık sorunudur. Bundan dolayı, emperyalistler da-

hil birçok güç bu sorunun içindedir, çeşitli istismar ve spekülasyonlara açıktır.

Bu tartışma içinde, başlayan sürecin ismi de konu: İmralı süreci...

MİT'in devlet adına (T. Erdoğan'ın, "biz görüşmeyiz, devletin ilgili birimi görüşür, görüştüğümüzü söyleyen ispat ettin, etmezse şerefsizdir" türünden söylemleri de dün de bugün de koca bir yalandır. MİT, devlet adına görüşüyor, "devlet adına" olan "hükümeti" de içine alıyor. İmralı'ya kim gidecek, A. Öcalan'a televizyon verilecek mi gibi her konuda görüş ifade eden T. Erdoğan, artık bu görüşmeleri gizlemekten de uzaklaşmış görünüyor) PKK lideri A. Öcalan ile yaptığı bu görüşmeler İmralı Cezaevinde yapılıyor. Sürecin adı da bundan dolayı, kamuoyunun hemen benimsediği gibi, "İmralı süreci" oluyor. Süreci böyle tanımlamakta bir sakınca yoktur.

Ancak burada şu notu düşmekte yarar vardır. Bu notu en çok da BARİKAT okurları için düşüyoruz. "Kürt ulusunun özgürlük sorunu" ile "İmralı süreci" tanımlamaları yan yana ilk kez gelmiyor. A. Öcalan'ın Kenya'da, ABD emperyalizmi, yani CIA tarafından tutsak edilip, oligarşiye, o dönem iş başında olan Ecevit iktidarına teslim etmesinden bu yana, yani 15 Şubat komplosundan bu yana sık sık bu tip tanımlamalar yapılmaktadır. Başka sol ve devrimci çevrelerin bu konuda yapmış olduğu tanımlamalar bir yana, devrimci sosyalizm, Kürt ulusunun özgürlük sorununda İmralı sürecini, yani A. Öcalan'ın İmralı'da tutsak tutulması ile başlayan süreci bir dönüm noktası olarak tanımladığı bilinmektedir. Siyasal tarihe "İmralı savunmaları" (Bu İmralı savunmasını yurtsever

çevreler tarafından abartılı ve siyasal anlamda hiç de hak etmediği halde "yüzyılın savunması" olarak tanımlandığı bilinmektedir. PKK dahil devrimci parti ya da örgütün savunmalarının yanında, "İmralı savunmaları" hem politik tutum (yani soruşturma aşamasında savcılar karşısında, mahkeme aşamasında mahkeme heyeti karşındaki tutum) hem de içerik olarak son derece geridir. Hiç şüphesiz bu savunmada Öcalan'ın ileri sürdüğü ve "demokratik cumhuriyet" olarak kavramlaştırdığı görüşler, bir dönüm noktasıdır, devrimcilikten burjuva demokratiğe geçiştir. Bu "savunmalar" aynı zamanda yurtsever hareket ile sol ve devrimci hareket arasında var olan zayıf ilişkilerinde koptuğu, yeni bir ilişki biçiminin geliştiği bir süreci de ifade eder. Daha önce devrimci bir konumda olan yurtsever hareket, devrimci sosyalist hareket ve diğer devrimci kesimlerle daha yoğun ilişki kurarken, İmralı sonrası bu ilişki bozulmuş ve daha çok reformistlerle ilişki kurma dönemi başlamıştır. Devrimci sosyalizmin, "İmralı savunmaları"na yönelik eleştirisi hem o günlerde BARİKAT dergisinde yapıldı, hem de "İmralı Sürecinde Kürt Sorunu" adını verdiğimiz kapsamlı çalışmamızda ele alındı) olarak geçen, devrimcilikten düzen içine evrilmeyi ifade eden görüşler, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi için bir kırılma, yurtsever hareket için ise, Marksizm ve Leninizm'den, devrimci bir çizgiden uzaklaşıp reformist-liberal tezlerle kendine yeni bir yol çizmedir. Hiç şüphesiz bunun ilk adımları 1993 ve sonrasında uç verdi; ama A. Öcalan somutunda başlı başına bir çizgiye dönüşmesi İmralı savunmalarıyla ortaya çıktı. Marksizm-Leninizm ve Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkını reddeden, Kemalizm'e övgü düzen, haklı olan Kürt isyanlarının (Şeyh Said, Dersim ve diğerlerini, yani 1925-40 sürecini) Kemalizm tarafından bastırılmasını meşru gören, ABD ve İngiltere'yi "demokrasi beşiği" olarak öven, oligarşiye emperyal hayaller sunan yeni çizgi, "bağımsız-birleşik-sosyalist ülke" stratejik hedefini bir yana attı politik programını, "demokratik cumhuriyet" üzerine kurdu. İşte, bu süreç, Kürt ulusunun özgürlük savaşında yeni bir süreçti ve bu süreç, "İmralı süreci" olarak tanımlandı. Son 14 yılda bu süreç çeşitli biçimler aldı. Bugün, bu anlamda ve Kürt ulusunun özgürlük sorununun geldiği yer açısından, bu süreç, İmralı görüşmeleri ve yeni adımları içeren bu süreç, "İmralı süreci" olarak tanımlanabilir.

Bu süreç, belki yer yer abartılı tanımlamalar yapılsa da, Kürt halkı ve Türk halkı tarafından kabul gördü. Kürt halkı için, "barış ve çözüm" kavramları önemlidir; buna hizmet eden her süreç de büyük bir onay görür. Milliyetçi, ırkçı, şovenist zehirle kirletilen Türk halkı ise, görül-

dü ki, sömürge savaşından yıpranmış ve kardeşlikten yana tutumunu göstermiştir. Hiç şüphesiz mevcut durum “çok şey” değil ama bu eğilimlerin açığa çıkması ve gelişmesi için olumlu olduğu söylenebilir.

Bugün dönüp bu son altı aya bakarsak, aşağıda ele alacağız, Kürt halkının özgürlük mücadelesi ve açlık grevi eylemleri önemli bir yerde durmaktadır. Bunun üzerinden yaşanan İmralı görüşmeleri, yer yer “kamuoyuna açık” gibi tanımlamalar yapılsa da, özünde yaşanan, son altı ayda, devletin ve AKP'nin tek taraflı bilgi sızdırması, kamuoyu oluşturması, “en az” ile süreci kurtarması, bunun için “beklentileri yükseltmesi”, Kürt yurtsever hareketini sorunun çözümünü istemeyen göstermesidir. Nereden elde edildiği bilinmez bilgilerle, köşe yazarları, çeşitli gazete temsilcileri, “Kürt sorunu” uzmanları sürekli bir şeyler pompaladılar. Onlar her şeyi biliyor, görüyor; ama başta yurtsever hareket olmak üzere, sol ve devrimci çevreler hiç bir şey bilmiyor. Bu süreç, bir BDP heyetinin, A. Türk ve A. Akat'ın A. Öcalan ile görüşmesiyle kısmen aydınlanmaya başlandı, ikinci heyetin (Buldan, Önder ve Tan) İmralı'ya gitmesi, A. Öcalan'ın Kandil, BDP ve Avrupa örgütlerine gönderdiği mektuplar, ortaya çıkan İmralı notları ile yeni boyut kazandı ve yurtsever hareket hem az çok bilgi sahibi oldu, hem de sorunun öznesi ve anahtarı oldu, süreçte yerini aldı.

Bu satırların yazıldığı günlerde, BDP, Avrupa ve Kandil'e gönderilen mektuplar kamuoyuna yansımada; bundan dolayı, bu ekseninde sağlıklı bir değerlendirme, bugün için ham ve erkendir. Aşağıda ele alacağımız, ikinci heyetle A. Öcalan arasında yapılan görüşme notları ise, şu ana kadar tek resmi belgedir. Bu notları kim sızdırdı, bu konuda yoğun tartışmalar yaşandı ve en son BDP kendi sorumluluğunu kabul etti. İmralı görüşme notları, süreç hakkında az çok fikir vermektedir, bu açıdan da incelemekte yarar vardır.

Bu noktada şunu da ifade etmekte yarar vardır. Böylesi yakıcı ve ağır bir sorunda, çeşitli spekülasyon ve tartışmalar içinde, biz, her şeyden önce doğru bir yöntem sahibi olmalıyız. Bu açıdan “önden” ya da “arkadan” giden değil, süreci izlemeli, somut olgulara bağlı değerlendirmeler yapmalıyız. Bizim için gerçeğe bağlı kalmak sadece kendimize olan saygının bir gereği değil, aynı zamanda devrimci politikada temel bir ilkedir. Buradan bakmak, somut olmayan tartışmalar içinde olmamak hem sorumluluk, hem de doğru yöntem için zorunludur.

Aşağıda yapılacak olan kısa değerlendirmeler bu temelde yapılacaktır.

A) İmralı Görüşmeleri Öncesi Kısa Bir Özet:

AKP, 2002 krizi üzerinden, böylesi bir zeminde yaslanarak iktidar oldu. Kriz, sadece ekonomik ve sosyal boyut değil, aynı zamanda siyasal boyut da kazanmıştı. O dönemin burjuva partileri hiç bir soruna çözüm bulamıyor, özellikle merkez sağ ve sol olarak tanımlanan (DSP, DYP, ANAP, CHP) büyük bir dağınıklık yaşıyordu. Neo-liberalizmi savunan, kendine ilk görev olarak emperyalizmle ilişkileri yeniden kurma ve onlara güven vermeyi önüne koyan AKP, aslında, oldukça rahat ve olumlu bir zemin bulmuştu. PKK, ideolojik ve politik açıdan bir kargaşa yaşıyordu, örgütsel açıdan dağılma eğilimi içindeydi. Gerilla güçleri Kandil'e çekilmişti, Kürt sorunu politik gündemden hızla düşme eğilimi içindeydi. Bu ortamda AKP, nispeten rahattı. AKP böylesi bir zemin ve ortamda 2002 seçimlerini kazandı ve iktidar oldu.

PKK, yeniden silahlı mücadele ve gerilla savaşını başlatınca, AKP'nin yok saydığı, unutturarak sorunun çözüldüğünü sandığı, “düşünmezsen sorun yoktur” dediği sorun yeniden gündemin ilk sıralarına tırmandı. PKK, kendi içinde Amerikancı çözüm arayışı içinde olanları (O. Öcalan ve ekibini) tasfiye etmişti, önüne yeni bir mücadele çizgisi koymuştu. Nitekim, bir yandan yeniden başlayan gerilla savaşı diğer yandan, bu Amerikancı çözüm arayışı içinde olanların tasfiyesi, PKK için, karmaşa ve dağılma eğiliminin geride kaldığını, yeni bir dönemin başladığını işaret ediyordu. Yeniden başlayan silahlı mücadele, yeni gelişme dinamikleri yarattı. Böylece, son 8-9 yılda PKK, açılan bu yolda adım ilerledi, önemli hamleler yaptı, gerilla gücünü korudu ve geliştirdi, halklaştı, kitle gücünü kat be kat arttırdı, her seçimde başarı kazandı, parlamentoda önemli bir güç oldu. Burjuva yazarlar, “PKK uzmanları”, MİT'çi otoriteler de bu gerçeği kabul ediyor: “PKK, artık eski PKK değil, dal budak saldı” diyorlar.

AKP, artık Kürt ulusunun özgürlük sorunuyla doğrudan karşı karşıyaydı. T. Erdoğan ve AKP, bu sorunu yok saymakla bir yere gidemezdi. Bundan dolayı, o günlerde üzerinden bir hayli tartışılan, “yeni bir umut” olarak büyütülen, ünlü Diyarbakır konuşmasını (12 Ağustos 2005 yılında) yapmıştı. Bu konuşmada: “...Kürt sorunu bu milletin bir parçasının değil, hepimizin sorunudur... herkesten önce benim sorunumdur.. devlet özür dilemeli..” diyordu. İlk kez bir başbakan “Kürt sorunu” dememişti, daha önce Demirel de demişti, Özal daha ileri giderek “federasyon tartışılır” demişti. Bu anlamda T. Erdoğan'ın “yeni” bir şey söylediği düşünülemezdi, ama uzun süre hasıraltı edilen bu sorunun açıkça ifade edilmesi, yine de bir heyecan

yarattı. T. Erdoğan, sonradan bu sözünden pişmanlık duydu, bir gazeteciye şunu söyleyecekti: “Ortaya çıkan tepkiden gördüm ki, Kürt sorunu demiş olmam rahatsızlık yarattı. Daha başka bir şey bulmalıydım. Ne bileyim; Kürt kökenli vatandaşlarımın sosyal ve ekonomik sorunları gibi bir şey...”

Anlaşılabileceği gibi, AKP'nin bu soruna yönelik bir çözüm projesi, ya da politikası 2005 yıllarında yoktur....

Oligarşi içinde yeni ve ciddi bir çatlak açılmıştı, hatta bu çatlak, yani iktidar savaşı meşru zeminden çıkmış, bir dizi karanlık işler, özellikle de gayrimüslimlere karşı işlenen cinayetler gündemdediydi. AKP, bu iktidar kavgasında, mazlumları oynadı, “demokrasi ve özgürlük” söylemini kullandı. Ama “demokrasi ve özgürlüğün” AKP iktidarında somut bir karşılığı yoktu. Hatta, bu süreçte, AKP ile Genelkurmay yurtsever hareket ile sol ve devrimci hareketin zorla tasfiyesinde hem fikirdi. Hak gaspları devam etti, 1 Mayıs yasakları devam etti, Kürt halkına yönelik sömürge savaşı hızından hiç bir şey kaybetmedi.

2007 yılı bu açıdan adeta oligarşi içi çatlakta final yılı oldu; Cumhurbaşkanlığı seçimi, AKP'ye karşı verilen muhtıra bu süreçte yaşandı...

Ancak, daha sonra o dönemin Genelkurmay başkanı Y. Büyükanıt'ın “ben yazdım, siteye kodum” dediği muhtıra püskürtülünce, AKP'yi kapama davaları tutmayınca, ünlü Dolmabahçe anlaşması sağlanınca AKP için yeni bir süreç başladı. AKP adım adım iktidarlaştı ve yeni bir seçim başarısı kazandı.

Oligarşi içi çatlakta bazı mevziler kazanan AKP, daha fazla bu sorunu, yani Kürt sorununu bu haliyle götüremez oldu. AKP, bir yandan oligarşi içi çatlakta, belki de en çok Kürt ulusunun özgürlük sorununda Genelkurmayla daha sıkı anlaştı, öte yandan ABD ile yeni bir proje geliştirdi. 2009 Ağustosunda başlayan, “iyi şeyler olacak” denilen bu projenin adı, önce “Kürt açılımı” oldu, hemen geri adım atıldı, bu kez “demokratik açılım” oldu, buradan da geri adım atıldı ve en sonra “milli birlik ve kardeşlik projesi” oldu.

Yaşanarak görüldü; bu sözde açılım sürecinde demokratik hiç bir açılım ve adım somut biçim kazanmadı. “Alevi açılımı”, Alevilerin sistemle bütünleşmesi, sunnileştirme biçimini aldı ve çöktü. Demokrasi adına işçi ve emekçi sınıflara yönelik tek ciddi adım atılmadı, tam tersine sosyal güvenlik yasası, tazminat hakkı gaspları, sendikaların etkisizleşmesi hız kazandı. 1 Mayıs, büyük bir mücadele, Devrimci sosyalizmin de içinde yer aldığı devrimci güçlerin sokak sokak dövüşmesiyle kazanıldı. Sözde “Demokratik açılım”ın asıl hedefi ise, Kürt ulusunun özgürlük taleplerin düzen içine çekilmesiydi. Ve bu sözde “demokratik açılım”, özde tamına tamına bir tasfiye hareketiydi.

Sonradan açığa çıktığı üzere, yurtsever hareketle Oslo görüşmeleri başta olmak üzere, bir dizi görüşme yapılmış ve “barış” umutları büyümüştü. Ama bu sözde “demokratik açılım” Habur'da yurtsever hareketin inisiyatifi eline almasıyla çöktü. Takke düştü, kel görüldü; ortada bir “demokratik açılım” yoktu. Yaşanarak görüldüğü üzere, ortada, ABD emperyalizmin bölgesel çıkarları ile uyumlu, açık ve net bir tasfiye projesi vardı. 2009 ile 2012 yılları arası, her gelişme bunu her açıdan doğruladı.

Dahası var. AKP, 12 Haziran seçimleriyle yeni bir konseptte geçti. Bu konseptte, politik söylem özünde tüm sömürgecilik tarihinin hafif makyajlı biçimi ve özetiydi: “Kürt sorunu çözüldü, Kürt sorunu yok, tek tek vatandaşların sorunu var, asimilasyon ve inkar artık yok, tek vatan-tek millet-tek devlet-tek din, son terörist kalana kadar mücadeleye devam”. AKP ve T. Erdoğan bunları her yerde ifade etti, şimdi de ediyor. Bununla birlikte, Kürt insanın dinle ilişkisi istismar edildi. Bir yandan devlet destekli din/İslam için her şey seferber edildi, cemaatler üzerinden kendine bağlama çalışmaları hızlandı, diğer yandan “bunlar din düşmanı, bunların dini Zerdüşt, Yezidi” denildi, bunlar üzerinden adeta kampanyalar örgütlendi. Sadece soruna ana yaklaşım ve politik söylem değil, aynı zamanda yeni bir savaş konsepti geliştirildi.

12 Haziranda AKP %50'ye ulaşan büyük bir

oy oranına erişti. Bu genel seçimin, 12 Haziran seçiminin iki kazananı vardı; birincisi AKP, ikincisi yurtsever hareketin başını çektiği demokrasi ve özgürlük bloğu. CHP, MHP ve asil olarak da diğer burjuva partiler kaybetti. AKP, artık oligarşi içi çatlakta bir kaç adım öne geçmişti, tek tek oligarşik iktidar odaklarını (polis, ordu, HSYK, YÖK vb) ele aldı. AKP yoksulardan oy almıştı, ama o tekelci sermayenin partisiydi, iktidarında da bunu ispat etmişti. Artık yönetendi, “ötekilerin partisi” kimliğini bir kenara attı, devlet partisi kimliğine büründü.

AKP, kendine muhalefet olan her kesime saldırdı, saldırı devam ediyor. Oligarşi içi muhalefeti etkisiz hale getirdi, Balyoz, Ergenekon, YAŞ karalarıyla gücünü gösterdi ve iktidarlaştı. Sol ve devrimci harekete saldırdı, örgütlü güçleri çeşitli tezgahlarla kırmaya çalıştı. Ama en örgütlü güç, yurtsever hareketi, Kürt ulusunun özgürlük talebi her gün büyümekteydi. Bundan dolayı, 12 Haziran sonrası, yeni bir savaş hükümeti kuruldu, adeta 1994 konseptine döndü, Kürtler her gün aşağılandı, ağır küfürlere bizzat T. Erdoğan’ın ağzından maruz kaldı. Bu süreç, bugüne dek, İmralı görüşmelerine dek devam etti. Şimdi hava biraz yumuşamışa benziyor.

Peki, bu süreçte AKP’nin somut bir projesi var mıydı? Yoktu. AKP, din ve aşiret ilişkisi üzerinden, “hizmet” adına rüşvetle Kürtleri kendine bağlamak istedi, sömürge savaşında ısrar etti; eğer buna “yeni bir politika” denirse olan buydu.

Yapılan ve yaşanan sömürge savaşının Kürt ulusuna dayatılmasıdır; özel savaşın, buna uygun söylem ve saldırıların yoğunlaşmasıdır. Bunun ürünü olarak, İmralı üzerinde ağır bir tecrit uygulandı, 10 binin üzerinde yurtsever tutuklandı, bu haliyle 12 Eylül açık faşizmini geçti. Gerillaya karşı, sadece özel ve kirli savaş yürütülmedi, “iç”te ve “dış”ta operasyonlar sürdü, kimyasal silahlar kullanıldı, yüzlerce gerilla kaybı yaşandı. Yurtsever hareket 2012 yılını final yılı ilan etti; sömürge savaşına direndi, “final yılı” olmadı, ama oligarşi için de zafer hiç olmadı.

Saldırıları parlamentoya kadar taşıdı. Bir yandan el altından, AKP, özellikle kendi yandaşları, ipleri elinde olan gazete ve temsilcileriyle “ikinci açılım” söylemine başvurdu, öte yandan “dokunulmazlığın kaldırılması” için yeni hamleler yapıldı.

Kürt ulusunun özgürlüğü ekseninde gerginlik adeta tavan yaptı. 2012 yılı sonlarında tablo aşağı yukarı buydu.

Tüm bunlar açık, net tasfiye operasyonlarıdır. AKP ve oligarşi yurtsever hareketi yok edemeyeceğini biliyor. Ama etki gücünü kırarak,

ABD desteği ile en az zararlar tasfiyeyi dayatıyor.

Ama bu süreçte, yani son 1,5-2 yılda iki önemli gelişme, Kürt ulusunun özgürlük sorununda, bu tasfiye operasyonlarını kırdı. Birincisi, yurtsever hareketin örgütlü olması, direnmesi, final olmasa da geriye düşmemesidir. İkincisi ise, Rojava, yani Batı Kürdistan’da yeni imkanların oluşması, özgür ve demokratik bir ülkenin o coğrafyada uç vermesidir.

Daha iyi anlaşması için, iki ara başlık atmanın yararı vardır.

B) Kürt Halkının Direnişi, Yolunu Açmıştır

Kürt halkı, yurtsever hareketin politik alanda yerini almasından bu yana çeşitli biçimlerde direndi, direniyor. Bu direniş, modern kapitalist sınıflar ekseninde, modern bir ideolojinin, milliyetçilikle mesafeli bir ideolojinin yol gösterdiği Kürt yoksullarının direnişidir. Elbette, bazı süreçlerde direniş geriledi, kan kaybetti, hatta ideolojik eksen değişti; A. Öcalan’ın Kenya’da yakalanması ve İmralı savunmalarında göstermiş olduğu tutum ve bu süreçte geliştirdiği “demokratik cumhuriyet” tezlerinde olduğu gibi şaşkınlık ve karamsarlık da yaşandı, ama direniş şu ya da bu biçimde sürdü ve sürekli ileri taşıdı.

12 Haziran seçimleriyle birlikte yeni bir savaş konseptine geçildi; yurtsever hareket bu tasfiye sürecine direndi. Referandum ve seçim süreci, sadece politik bir kazanım olmaktan öte kitleselleşmekte önemli işlevler gördü; bu anlamda bu kazanım zaten elde vardı. AKP, birilerini T. Erdoğan’ı “yanlış yönlendirmesi” değil, tam da eldeki kazanımları yok etmek için, yeni anayasa ve olası yeni müzakerede AKP’nin elinin güçlenmesi için, yeni konsepte başvurdu. Yukarıda ifade ettik hem politik söylem “Kürt sorunu var, analar ağlamasın” dan “Kürt sorunu yok, bunların dini yok, bunlar Zerdüş, tek vatan-tek millet-tek devlet-tek din”e değişti, hem de yeni bir saldırı başladı. Demokratik kurum ve partilere, barış çadırlarına saldırılar yoğunlaştı, 10 bini aşkın yurtsever tutuklandı, gerillaya “nokta operasyonları” söylemiyle saldırılar hızlandı; ama tüm bunlar halkın, yurtsever hareketin direnişini kıramadı. AKP, devlet partisiydi, bu gerçeği en iyi Kürt halkı kavradı, Kürt halkı AKP’den adım adım uzaklaştı. Her saldırı, şehir ayaklanmalarıyla karşılık buldu. Öte yandan gerilla savaşı sömürgeci oligarşiyi sıkıştırdı.

AKP’nin tasfiye projesi olan “demokratik açılım” projesine karşılık geliştirilen “demokratik özerklik” bu sürecin yolunu açtı. Artık Kürt halkı için daha somut bir demokrasi talebi ve

buna bağlı proje vardı. Soyut “vatandaşlık hakkı”, “demokratik cumhuriyet” değil, içeriği tartışılrsa da daha somut bir demokrasi projesi olarak “demokratik özerklik” vardı.

Bu noktada şunu ifade edebiliriz: AKP'nin saldırılarını sadece Kürt halkına değil, Türkiye halklarına da karşıdır. Yeni savaş konsepti de budur. Bir yandan sol ve devrimci hareket, yeni ve neo-liberal söylemle iç içe etkisiz konuma çekilecek, öte yandan Kürt ulusunun özgürlük talepleri en az sınırdan tutulacaktı. Bu kapsamlı saldırılara karşı en güçlü direnişi Kürt halkı gösterdi. Bunun en son halkası, 12 Eylül 2012 tarihinde başlayan ve 68 gün süren açlık grevi direnişidir. Bu direniş sadece yurtsever tutsakların direnişi değil, buna sahip çıkan Kürt halkının da direnişidir.

Kürt yurtsever tutsaklar üç ana talep için açlık grevi başlanmışlardır. Bu talepler; ana dilde eğitim, ana dilde savunma hakkı ve A. Öcalan üzerindeki tecridin kaldırılmasıdır. Tüm talepler haklı ve meşrudur; bu temelde direniş de haklı ve meşrudur.

Açlık grevi direnişinin motor gücü tutsaklardır; ancak bu talep ve direniş, Kürt halkı ve demokrasi güçleri tarafından sahiplenilmiş, AKP'nin Kürt halkına karşı açmış olduğu savaş ve küfür kampanyasını geriletmiş, dahası bir direniş odağı olmuştur. AKP'nin özel yönlendirmesiyle halının altına süpürülmeye çalışılan Kürt sorunu ve demokratik çözüm yeniden güncellenmiş, demokratik bazı haklar (anadilde savunma hakkı) direnişle kazanılmış, Kürt halkı yeni bir moral ve inisiyatif kazanmıştır.

Bu süreç aynı zamanda A. Öcalan ile devletin yeniden görüşme ve masaya oturmasının

yolunu açmıştır.

C) Yeni Bir Adım Ve Model: Rojava

Kürt sorununun Ortadoğu'nun en yakıcı ve dinamik sorunu olduğu Rojava'da, yani Batı Kürdistan'daki gelişmelerle bir kez daha onay gördü. Bölgesel her gelişme, dört parçaya bölünen Kürt coğrafyasını şu ya da bu düzeyde doğrudan etkilemektedir; bunun tersi de doğrudur, Kürt coğrafyasındaki her gelişme Ortadoğu'yu yine şu ya da bu oranda etkilemektedir.

Kürt coğrafyası için mevcut statünün 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı sonrası olduğu bilinmektedir. Bu öyle bir statüko ki, Alman emperyalizminin, Osmanlı'yı yarı sömürgeleştirme sürecinde yapmış olduğu demiryolu hattı, Kürtleri bölen bir hat olmuştur. Ancak, bölgesel her gelişme ve değişim oluşan bu sömürgeci, devletlerarası sömürgeci statükoyu delmektedir.

Emperyalizm, reel sosyalizmin çözülmesiyle saldırı oklarını yeniden Ortadoğu'ya çevirdi. Ortadoğu ve Kafkaslar'a hakim olmak önemliydi; “Avrasya'ya hakim olan dünyaya hakim olur” söylemi bundandı. Bunun için yeni bir hegemonya savaşı başladı, Ortadoğu yeniden paylaşıldı, paylaşılıyor; Afganistan, Irak, Libya, şimdi Suriye, yarın İran bu yeniden paylaşımın hedefi oldu, oluyor. Bu coğrafya yeniden paylaşılacak. İç pazara göre biçimlenmiş, emperyalist kapitalist sisteme emperyalizmin istediği kadar entegre olmayan ya da buna mesafeli duran “ulusal” kapitalist pazarlar dışı, yani emperyalizme tam olarak açılacak. Bunun için sadece açık işgal değil, Libya ve Suriye'de olduğu gibi, “ılımlı İslam” projesine bağlı güçlerle işbirliği içinde kitle hareketi kışkırtılacak, sözkonusu rejimlerin baskıcı niteliklerinden kaynaklanan kitle muhalefeti ise yozlaştırılıp emperyalizmin yanına çekilmeye çalışılacak, paralı kontra askeri güçler devreye sokulacak, açık ya da gizli emperyalizmin tam destek verdiği yeni iktidarlar kurulacaktır. Afganistan ve Irak bu yoldan geçti; Libya işbirlikçi, gerici İslamcı güçlere teslim edildi, Mısır'da hesaplar tam tutmadı. Şimdi Suriye için benzer süreç izleniyor, son iki yılda emperyalizm desteğinde (ABD önderliğinde, Türkiye, Katar ve S. Arabistan'ın desteği ile) “iç savaş” kışkırtılmıştır. Ancak, bu iç savaşta, hesaplar son aylarda biraz tersine döndü; Esat'ın “son günleri” değil, muhalif güçlerin dağılıklığı ve paralı askeri güçlerin zayıflığı söz konusu. Çeşitli hegemonik güçlerin de içinde yer aldığı bu süreç yeni gelişmelere gebe.

Tarihi emperyalizm ve gerici diktatörler değil, eğer kendi kaderini eline alırsa, ezilen emekçi halklar yazar. Bu “iç savaş” aynı zamanda bir devrimci durumu ortaya çıkarıyor. Dev-

rimci durum işçi ve emekçiler için, halk kitleleri için "bayram günleri" dir. Rojava' da Kürt halkı, ne Esat diktatörlüğünü, ne de emperyalizm ve Türkiye'nin işbirlikçisi Suriye muhalefeti seçti, onlar kendi kaderini eline aldı, bu iki yanlış yoldan değil, 3. yoldan, kendi yollarından yürüdü. 3 milyon Kürt halkı kendi yolundan, Serekaniye dışında nispeten çatışmasız biçimde kendi iktidarını inşa etti, ediyor. Bu açıdan, son 2 yıl Kürt halkı için devrim, demokratik halk devrimi sürecidir. Bu süreç, tüm Kürt coğrafyası içinde kısmen geri planda kalan Rojava, yani Batı Kürt coğrafyasını öne çıkardı, demokrasi ve özgürlük için büyük bir potansiyel açığa çıktı, özgür ve demokratik bir ülke için mütevazı ama önemli, örnek adımlar atıldı. Şimdi, adım adım bu süreç yaşanıyor, demokratik ve özerk bir Rojava inşa ediliyor.

Tek bir Kürt örgütü yok, birçok kesim var: ama en etkili güç, Demokratik Birlik Partisi (PYD)'dir. Sadece PYD değil, hatta sadece Kürtler değil, diğer Kürt örgütleri, bu coğrafyada yaşayan Süryani, Ermeni gibi halklar Kürt Yüksek Konseyi çatısı altında toplanıyor. Politik programlarında "bağımsızlık" yok, "birleşik bir ülke" yok, üç ana madde öne çıkıyor; Kürtlerin bir halk olarak kabul edilmesi, demokratik haklarının güvence altına alınması ve tüm bunların yeni bir anayasada yerini alması. Bu açıdan bakılırsa, bu program "demokratik özerklilik" ve nihai bir program olmaktan uzaktır.

Böyleci devrim süreçleri yeni bir ulus ve yeni bir ülkenin inşasında sıçrama alanı olur. Esat diktatörlüğü ve "Hür Suriye Ordusu" denilen çetelere karşı, şimdi 9 kentte demokratik özerklik inşa ediliyor. Dış savunmayı öz savunma birlikleri (YPG), iç savunmayı ise polis ve zabıta birlikleri yapıyor. Kadın, erkek, özellikle de gençler bu görevleri üstleniyor. Halep, Arfin, Kobani, Qamişlo, Serekaniye gibi kentlerde, her köy ve yerleşim alanında Halk Meclisleri kuruluyor. Eğitim, sağlık, belediyeçilik hizmetleri gibi her alanda demokratik bir çizgi benimseniyor; Kürtçe başta olmak üzere ana dilde eğitim yapılıyor, Halk meclislerinde kadın, erkek, genç yerini alıyor, kararlar tartışılarak alınıyor, mahkemeler, sanat-kültür demokratik bir niteliğe ulaşıyor, halk belediyeçiliği yaygınlaşıyor.

Kürt halkı buna 19 Temmuz Devrimi diyor....

Yeni bir uluslaşma süreci yaşanıyor ve yeni bir ülke inşa ediliyor...

Rojava'da Kürt ve Ortadoğu coğrafyası için yeni bir pencere açılıyor. Bu yanılla bu coğrafyaya örnek oluyor...

Ancak tam da bundan dolayı, Güney'de oluşan burjuva yönetimi, Barzani önderliğinde Kürt yönetimi dahil, Irak, Türkiye için bir tehli-

ke oluşturuyor. Şimdilik kardeş Kürt kavgası pek gözüküyor, bu Kürt halkı için olumlu bir şeydir.

Rojava'da yaşanan bu gelişme TC oligarşisi için hazımsızlık kaynağıdır. Oligarşinin Suriye'ye yönelik işgal senaryolarının içinde olması, sadece Esat sonrası bu kapitalist pazardan pay alma isteğinden değil, sadece emperyalizm adına koçbaşı rolü oynadığından değil, en az bunlar kadar Kürt düşmanlığından da kaynaklanıyor. Bir yandan, emperyalizmle işbirliği yaparak, onları işgal için iknaya çalışıyor, diğer yandan işbirlikçi "Hür Suriye Ordusu"nu Kürt kentlerine, Kürt güçlerin üzerine salıyor, sınırda yığınak yapıyor, Serekaniye'de olduğu gibi "sınır" yani demiryolu hattının üzerinden, yani TC sınırları içinde bu çatışmaya destek veriyor.

Yeni bir müzakere masasının açılması hiç şüphesiz bu gelişmelerden bağımsız da değildir.

Zorlu, birçok irade ve gücün devrede olduğu bir süreçtir bu. Esat diktatörlüğü gücünü korudukça, AKP ve oligarşinin süngüsü düşmektedir. Kürtlerin kendi özyönetimini inşa etmesi ise oligarşi için kabustur. Kabusun sömürgeci oligarşi için derinleşmesi, başta Türkiye halkları olmak üzere, Kürt ve diğer halkların çıkarına değildir!

D) Hangi Aşamadayız?

Bu soru süreci anlamak için önem kazanıyor. Hem, bu konuda daha önceki yazılarımızdan, hem de yukarıda yapmış olduğumuz özetten, anlaşılacağı üzere, sömürgeci oligarşi cephesinde somut bir çözüm projesi yoktur, tam tersine inkar ve imha siyasetinde ısrar vardır. 10 yıllık AKP iktidarı da bu sömürgeci siyaseti devam ettirmiştir. AKP için, kendi içinde iki aşamayı ifade eden bir yaklaşımdan söz edilebilir; ama yine de yaşanarak görüldü ki, hala ne AKP'nin ne de oligarşinin ciddi bir çözüm projesi yoktur, "çözüm" olarak makyajlanan bu sözde projeler birer tasfiye projesidir. Böylece olsa, daha önce çeşitli yazılarımızda ifade ettiğimiz üzere, özellikle "demokratik açılım" projesiyle oligarşinin geldiği yer, buna karşılık Kürt ulusunun özgürlük mücadelesinin ulaştığı seviye bir "ara aşamayı" ifade etmektedir.

Gerçeğe, somut süreçlere bağlı kalmak bizim yöntemimiz; ne hayali "çözüm" umutları pompalamak ne de "bir şey olmaz" diyerek yaşanan süreçleri görmemek, önemsizleştirmek bizim işimiz değildir. Mevcut tabloya, sınıfsal ilişki ve çatışmalara, süreç ve süreçler arasındaki bağlantılara baktığımızda gördüğümüz şudur: İnkâr ve imha siyasetiyle yol alınamayacak, ama demokratik bir çözüm için de somut adımların olmadığı, buna rağmen arayışların şu ya da bu biçimde güncelleştiği bir aşama,

“ara aşama” yaşanmaktadır.

“Ara aşama” nedir?

Bilinmektedir. Kürt ulusunun özgürlük sorunu her açıdan güncel ve yakıcıdır. Tüm demokratik sorunların ana dinamiğidir. Kürt ulusunun özgürlük sorunu çözülmeden demokrasinin hiç bir sorunu çözülemez. Tam tersine, Kürt ulusunun özgürlüğü için atılan her demokratik adım, demokratik sorunların çözümünde yol açıcı olmaktadır. Tersine de doğrudur; Kürt ulusunun özgürlüğü için kazanılmış her mevziden geriye düşüş, işçi ve emekçi sınıflar için mevzi kayıpları oluyor. Türkiye halkının milliyetçilikle, ırkçılıkla zehirlenmesi, hiç şüphesiz en başta sol ve devrimci hareketin bağımsızlık- demokrasi- sosyalizm kavgasında geri bir yerde olmasından kaynaklanıyor, ama bu tablo sorunları da ağırlaştırıyor.

Hem bölgesel gelişme ve yeni dinamiklerin ortaya çıkması, hem sömürge savaşının sür-git dayatılması karşısında Kürt halkının ve örgütlü gücünün direnişi, bu direnişin kırılamaması oligarşiyi yeni arayışlara itiyor, çözüm için dinamik ve eğilimleri güçlendiriyor. Artık klasik sömürgeci tez ve söylem her açıdan iflas etmiştir; tüm “kırmızı-çizgiler” bu sorunda çökmüştür. O halde, siyasal ve coğrafi olarak Ortadoğu'nun merkezinde olan bu sorunu, yani Kürt ulusunun özgürlük sorununu, kapitalizm sınırları içinde çözmek, bunu çözerken, emperyalizm ve oligarşi için “en az zarar”la süreci kurtarmak ana çıkış noktasıdır. Peki, bunun için, klasik söylem ve politikaların iflas ettiği yerde, yerine ne konacaktır? İşte bu belirsizdir. Oligarşinin ve AKP'nin somut bir politikası ve projesi yoktur.

Buna karşılık, sorunun tarafı olan Kürt halkı ve yurtsever hareketin bir çözüm projesi vardır. Bu proje, hem güncel taleplerle, hem de politik stratejiyle açığa çıkıyor. Ama burada zayıf karnı, politik stratejinin sık sık değişmesi ve taktik politikalarla karışmasıdır.

Kürt halkı, sadece bir “halk” değil, örgütlü bir halktır. Güncel mücadele içinde, en örgütlü demokrasi gücüdür. Kürt halkı yeni bir ulusal bilince ulaşmıştır, kendi ulusal kimliğine sahip çıkmaktadır, dünya ve ülke siyasetinin içindedir, kendi demokratik haklarının farkındadır. Açık ifade ediyoruz; burada sorun asıl olarak, bu örgütlü halkın önüne konan politik strateji-dir ve bu alan sorunludur.

İşte burada büyük bir irade savaşı, inişli çıkışlı bir süreç söz konusudur. Kürt halkı kendi özgürlük taleplerine sahip çıkarken, “demokratik açılım” olarak gündemleşen ve kendi içinde iki taktiği içeren bu “ara aşama” da oligarşi “kıvrıntı” ile avutmaya, geçiştirmeye çalışıyor.

Bu “ara aşamada” görüşme, müzakere, sürece yayma, talepleri önemsizleştirme, bilinçleri çarpıtma vb her şey vardır. Bu “ara aşama” düz bir çizgide yaşanmadı (son 2 yıla baktığımızda bu görülecektir. Burada oligarşi iki taktik izledi, yumuşa, yumuşayarak yumuşatma ve sertleşme, sertleşerek çözümsüzlüğü dayatma), yaşanmayacaktır. İnişli çıkışlı bir hat üzerinden, görüşme, müzakere, savaş gerilimleri içinde bir dizi politika ve politik hamleleri içermektedir, içerecektir.

Dün Oslo, ateşkes, barış grupları, yeniden savaş; bugün İmralı görüşmeleri, Avrupa'da Sakine Cansız ve yoldaşlarının infazı, içte ve dışta operasyon ve dağların bombalanması, esirleri verme jestleri, bir dizi tartışma. İşte tüm bunlar, Kürt ulusunun özgürlüğü değil, bu anlamda çözüm de değil, ama yeni bir “ara aşama”dır.

Sanıldığı ve bilinçli biçimde yanıtıldığı gibi, ortada bir çözüm de yoktur. Emperyalizm ve sömürgeci oligarşi artık Kürt ulusunun varlığını kabul eden bir yerdedir; onlar artık bu gerçeği kabul etmek zorundadır ve dil ucuyla da olsa kabul ediyorlar. Ancak, bu “kabul” ediş, ulusal ve demokratik haklara yansımamıştır, mevcut ne kadar hak varsa mücadele ile kazanılmıştır. Oligarşi, “Kürt var, ama hakları yok” noktasındadır, bu noktada ısrar ediyor, ama bu çok da tutmuyor. Silahlı bir Kürt hareketi de ne emperyalizmin ne de sömürgeci oligarşinin işine gelmektedir. Bundan dolayı, “kıvrıntı” ile silahlı bir hareketi tümenden tasfiye etmek ana yöntemleridir. Sömürgeci oligarşinin, AKP'nin “çözüm” dediği de PKK'nin silahsızlandırılmasıdır; Kürt ulusunun tüm ulusal ve demokratik hakları değil. “Silahlı mücadelenin miadı dol-

du” tezleri de bundan dolayı sık sık, bazen de sol-liberal söylemle ifade edilmektedir.

Bu çözüm değil, çözümsüzlüktür. Ulusal ve demokratik halkların bireysel haklara indirgenmesi, böylece en az ile yetinerek silahlı güçlerin tasfiye edilmek istenmesi çözüm değil, aldatmacadır.

Bu aşamada Kürt ulusunun özgürlük talebi güçlenmiştir, demokratik bir çözüm eğilimi artık bir olgudur. Kürt ulusunun özgürlüğü mücadelesinde Kürt halkın temsilcileri vardır; bunlar açık ve gizli muhatap alınmaktadır.

Bu “ara aşamanın” çok çetin geçeceği de açıktır...

E) Ara Bölüm:

Görüşme Notları Üzerine Birkaç Söz

Oligarşik devlet adına MİT’in A. Öcalan ile yaptığı görüşmeler, hem devlet hem de A. Öcalan için belirli bir düzeye geldiğinde, ilk heyet İmralı’ya gitmişti. Türk ve Akat’ın MİT denetiminde yapmış olduğu bu görüşmenin ardından, hiç şüphesiz bir süre sonra, görüşmelerin içeriğine yönelik bazı bölümler yurtsever harekete yansımıştı; ama bunun dışında kamuoyu, sol ve devrimci çevreler sorunun içeriği hakkında ciddi bir bilgi sahibi değildi. Özellikle A. Türk, son derece haklı biçimde, bir yandan görüşmeler olurken, Kandil’in bombalanması ve gerilla kayıplarının yaşanmasını eleştiriyor, AKP’yi hassas olmaya davet ediyor; “Kürtleri bombalayarak sorunu çözemezsiniz” diyordu.

Oligarşi, AKP bu süreci, “en az kırıntı” ile çözmek için, Kürt hareketini “makul” yani “düzen içi” ve “ehlileşmiş” bir yerde tutmak istiyor. Bundan dolayı, “Kürtleri bombalamaktan vazgeçin” gibi çok ama çok haklı bir sözden A. Türk, hükümet ve T. Erdoğan tarafından sözde “cezalandırılıyor”. İkinci heyetin oluşumunda bu temelde bir dizi görüşme, açıklama, irade savaşı yaşanıyor. Nihayet, ikinci heyet, sol ve devrimci hareketle olan ilişkisiyle bilinen S. S. Önder, İslamcı geleneğe sahip olan yurtsever A. Tan ve BDP geleneği içinde yer alan P. Buldan’dan oluşuyor. Böylece 2 MİT görevlisi denetiminde yeni bir görüşme yapılıyor. Bu görüşmede Öcalan, kendi cephesinden süreci anlatıyor, çok daha önemlisi, Kandil, BDP ve Avrupa örgütlülüğünden yeniden görüş almak için bir taslak yol haritası sunuyor.

Bu satırlar yazılırken bu taslak yol haritası tarafımızdan incelenmemiştir. Bu taslak yol haritasının son biçim alması için süreç işlemektedir, bu temelde 3. bir heyetin hazırlıkları vardır. Biz nihai yol haritasını önemsiyoruz; buna yönelik değerlendirme ve politik tutumumuzu bu yol haritasının kamuoyuna yansımaları, bu yol haritası önümüzde olduğu zaman yapacağız.

Bizim spekülasyonla, “önden” ya da “arkadan” gitmekle işimiz yok. Biz gerçeğe bakarız, gerçeklere bağlıyız ve hangi sorun olursa olsun, kendi devrimci duruşumuzdan, devrimci sosyalizm penceresinden sorunları ele alırız.

Bu arada, 28 Şubat günü Milliyet gazetesi “İmralı Zabıtları” ismini koyduğu, 2. heyet ile A. Öcalan arasında yapılan görüşmelerin notları olduğu anlaşılan bir belge yayınladı. Bunun üzerinde yeni fırtınalar koptu. İçerikten çok “kim sızdırdı” tartışıldı, bu tartışmalar yaşanırken BDP çevrelerinden bu belgenin elde olan görüşme notlarıyla benzer olduğu yer yer ifade edildi, hatta E. Kürkçü bu yönde bir yazı da yazdı. Nihayet, BDP, bu satırlar yazılırken, bu “görüşme notlarının kendi cephesinden elde edildiği”ni açıkladı, buna yönelik içinde parti meclisi üyelerinde bulunduğu 3 kişi görevlerinden uzaklaştırıldı. Böylece belge de doğrulanmış oldu.

O halde bu belgeyi, burada ele almakta yarar var. Hem bu belge üzerindeki olası şaibe ortadan kalktığı için, hem de süreci daha iyi kavramak ve kendi cephemizden sorunu yerli yerine koymak için bu zorunludur.

İmralı görüşme notları olan bu belgeye dönelim...

Bu görüşme notlarında A. Öcalan, bu görüşmeyi “tarihi toplantı” olarak tanımlıyor; bu tanımlama daha sonra BDP çevrelerinde sık sık tekrar edildi. Hiç şüphesiz önemli bir toplantı; bu görüşmenin önemi, Kürt ulusunun özgürlük mücadelesinde yeni bir adımı ifade etmekten kaynaklanıyor.

Baştan başlayalım...

Bu görüşmeler, MİT ile A. Öcalan arasındaki görüşmeler nasıl başladı?

Yukarıda ifade ettik, Kürt özgürlük hareketini tasfiye hedefli yeni saldırı konsepti tutmadı, Kürt halkı direndi, gerilla direndi, AKP ve oligarşinin saldırıları tümünden kırılmadı, ilan edilen “final” olmadı, ama Kürt halkı ve öncüsü direndi. Ve böylece bir kez daha askeri zorla, tasfiye operasyonlarıyla sorunun çözülmeyeceği açığa çıktı. Bununla birlikte bölgesel gelişmeler, Suriye sorunu, Rojava’da özerk alanın oluşması oligarşiyi yeni hesaplara yöneltti. Oligarşi, “tasfiye demedik, kontrol edelim” diyor, en az “kırıntı” ile bu süreci kapamaya çalışıyor; bundan dolayı, yeni bir müzakerenin kapısını zorunlu olarak açıyor. Ayrıca bilinmektedir; Kürt halkının serhildanlaşan direnişi ve yurtsever tutsakların 68 gün süren açlık grevi direnişi bu görüşmenin yolunu açmıştı. Oligarşi cephesinden hiç şüphesiz başka hesaplar da var; yeni ve üst üste seçim süreçleri önümüzde durmaktadır ve AKP ve T. Erdoğan için bu süreçler yaşamsaldır.

Ancak görüşme notlarından okuyoruz, A. Ö-

calan için durum bu değil, onun için durum AKP'ye "darbe" (bu "darbe" kavramı ve tespitini de MİT'çi C. Öneş'den alıyor) yapıldı, Darbeciler, birçok iktidar odağını ele geçirdi ve MİT "son kale" kaldı, "Hakan Fidan yalnız bırakılmamalıydı". AKP ve T. Erdoğan bu "darbeci" güçler tarafından yönlendirilmiş ve yurtsever harekete tasfiye dayatılmıştı. Tüm bunların arkasında ABD, İngiltere ve kont-gerilla vardı. O halde oyun bozulmalıydı; bundan dolayı bu sürecin önünü açmak için A. Öcalan'ın kendisi adım atıyor ve süreç böylece başlıyor.

Görüşme notlarından okuyalım:

"... Bir darbe var, fakat derinliğini tam fark edemiyorum. MİT'i düşürseydiler. Türkiye'de tüm kaleler düşmüş olacaktı. Hakan Fidan tutuklansa, sonra sıra Başbakan'a gelecekti. Benim bu süreci canlandırmam, darbeyi engelleme sorumluluğu... Darbeyi önleyebileceğimi fark ettim ve süreci başlattım."

"... Kirli işler dönemini Baykal, AKP'ye devretti. Baykal tarihi hata yapmıştır. Tayyip Bey kurnaz çıktı. Deniz Baykal'ı kullandı. Ergenekonun bizden beklentisi 2002'den itibaren savaşı tırmandırmamızdı. Ben AKP'nin tam olarak oturması ve olgunlaşması için bilerek bekledim, sabrettim. AKP anlar dedik. AKP darbe ile uğraşırken başını belaya/derde sokmayalım dedik. Onlar darbelerle uğraştılar. 2007, 2009 hatta 2011'e kadar seçim hesapları, oy hesapları yaptılar. Ben geri çekildim. Benim çekilmem AKP'nin istismarından dolayıdır. CKK de PKK de dürüst ve fedakardır ama savaşı tam yapamadı, yetersiz kaldı; barış meselesinde de dirayetsiz kaldılar. Sıkıldım geri çekildim. Onlara ağır kelime kullanmıştım. Süreci esastan bozan güç kim diye baktım. Savcının... 7 Şubat

MİT'e darbesi... Ben bir darbeyi sezdim. Cezaevi müdürüne 'Hakan Bey'i (MİT Müsteşarı Hakan Fidan'ı kastediyor) yalnız bırakmamak gerekir' dedim. Sözlü, yazılı iletişime geçtim, 5 ay önce tekrar kanal açıldı, diyalog başladı"

"... Kontrgerilla ABD merkezlidir. Yargı ve emniyeti ele geçirdiler. MİT askerlerden güçlü çıktı, savcı çağırdı gitmediler. Bana göre bir direniştir. Erdoğan bunların burnundan fitil fitil çıkarır. İnşallah diyelim..."

"... AKP'nin çıkışları yanlıştır. Son bir buçuk yılda büyük bir savaşa yüklendiler. Nihai tasfiye operasyonları yaptılar. Sayın Başbakanı buna inandıran ekip (2011'de PKK'yi bitireceğiz' dedi. 10 bin kişiyi (KCK) içeriye aldılar, Bu güç MİT'e de darbe planladı. Ben hemen devreye girdim, 'bu darbedir' dedim. Ergenekon'dan farkı yok. Başbakan MİT'e darbe yapılırken sıranın kendisine geldiğini gördü, Başbakan vatana ihanet suçundan tutuklanacaktı. (Durdu yeniden söze başladı) Genelkurmay Başkanının (İlker Başbuğ'u kastetti) tutuklanması da budur. O güce Cevat Öneş 'darbe' dedi. Bu yüzden ben devreye girdim, yardımcı olayım dedim."

Uzun aktarma yaptık, ama bu zorunlu. Öcalan sık sık aynı vurguyu yapıyor, aynı mantıktan aynı sonuca gidiyor. Bir dil sürçmesi değil, bir amacını aşan söz değil, bir sürece bakıyor, devlet yapısına bakıyor, iç ve dış bağlantıları tespit ediyor ve bir sonuca ulaşıyor. Uzun da olsa alıntı bundan zorunlu oldu.

Burada genişçe bir parantez açarak alıntılarda yer alan ve hangi türünden olursa olsun "sol" söylem ve politika açısından hiçbir biçimde açıklanamayacak olan "AKP'yi kurtarma", ya da "MİT'i, Hakan Fidan'ı kurtarma" ifadeleri üzerinde biraz duralım.

Uzun süredir A. Öcalan'ın yazılarını ve konuşmalarını takip edenler açısından sürpriz ya da orijinal olmayan bu ifadeler elbette ki "sol" a ait değildir. Neo-liberalizmin ülkemizdeki en azgın uygulayıcısı, ABD'nin her tür projesinin Ortadoğu'daki baş aktörü, İsrail'in müttefiki AKP'nin ya da başından itibaren halk düşmanı bir organizasyon olarak kurulup bugüne gelen MİT'in "kurtarılması" gibi bir kaygı, "sol" adına en son duyumsanabilecek, ifade edilebilecek bir şeydir. Bu cümlelerden hareketle o halde "sağcıdır" diye kolayca kestirip atmadan önce bu cümlelerin arka planını biraz açmakta yarar var. Çünkü politika bu denli basit değildir.

Yurtsever hareketin, dünya sosyalist hareketinin 1990-91'de sosyalist bloğun dağılmasıyla adım adım sosyalizmden uzaklaştığı, giderek kendini salt ulusal kurtuluşçulukla sınırlayan bir çizgiye çekildiği biliniyor. 1999'da A. Öcalan'ın yakalanmasının ardından savunulan "demokratik cumhuriyet" tezleriyle bu uzaklaş-

ma doruk noktasına ulaşmıştı. Aynı süreç, yurtsever hareket içinde Kürt burjuvazisinin politik olarak en etkin olduğu döneme de denk düşer. Ama yurtsever hareket bundan ibaret değildir. Çünkü her şeyden önce bir gerilla harekettir ve oldukça etkin, geniş bir halk desteğine sahiptir. Yine çok büyük bir politik deneyime sahiptir. İşte gerilla ve halk dinamiği üzerinden savrulduğu bu uçtan uzaklaşan yurtsever hareket, buna rağmen ideolojik anlamda aynı performansta olamadı. Yer yer “Sosyalizmde İsrar İnsan Olmaktır” gibi sloganları kullansa da kapitalizm sınırları içindeki bir çözüm fikrini hiç reddetmedi.

Bir bütün olarak kapitalist devleti ortadan kaldırarak yeni bir sistem kurmayı hedefleyen, varolan sistem içinde kendi tarzınca bir “yaşam alanı” açmayı hedefleyen bu yaklaşım tarzının mevcut devlet yapısı veya sistem içinde kendine dayanaklar, destekler ya da bu amacına doğru kimi mevzileri elde etmesini sağlayacak geçici partnerler araması da kendi içinde mantıklıydı. Yani bu mantıktan hareketle yurtsever hareketin devleti, onun MİT gibi herhangi bir kurumunu ya da onun herhangi bir süreçte iktidar olan partisini (AKP gibi) “birlikte bir süreç örebileceği” bir partner olarak görmesi akıl dışı bir durum değildir. Kendi politik tercihleri açısından tutarsız değildir. Özü itibarıyla kapitalizmi reddetmeyen bir hareketin, onun herhangi bir partisi ya da devlet biçimiyle yana gelebilmesi olanaksız değildir. Kaldı ki demokratik cumhuriyet tezleriyle yurtsever hareket, böylesi bir buluşmayı zaten önüne koymuştur. Gelinek noktada gerilla savaşının ve uluslararası dengelerin zorlamasıyla devlet, bunu kabul etmek zorunda kalmıştır. Elbette devlet bu tercihinden geri dönebilir de; Ama bu süreci uzatmaktan başka bir anlama gelmez.

Sosyalizmi uzak ya da yakın bir hedef olmaktan çıkararak yaklaşımıyla kimi zaman oligarşi içi çelişkilerden, kimi zaman emperyalistler arası çelişkilerden yararlanmaya çalışan yurtsever hareket, bu anlayıştan hareketle oligarşinin ya da emperyalizmin kimi kesimlerini, politikalarını destekleyen açıklamaları daha önce de yapmıştı. Turgut Özal’dan Yeni Demokrasi Hareketi’ne kadar birçok farklı “destek” açıklaması yapan yurtsever hareket sözcülerinden belki de en kötüsü, Murat Bozlak’ın, ABD’nin Irak işgaline destek veren sözleriydi.

İşte tüm bunlardan dolayı A. Öcalan’ın sözleri yeni, ya da sürpriz değildir. Çok kabaca ifade edecek olursak Kürtlerin işine yarayan ya da yarayabilecek olan her gelişme bizce desteklenebilir düşüncesinin değişik ifadeleridir bunlar. Reel politik açıdan bakıldığında ise tablo hiç de bu kadar basit değildir.

Örneğin Rojova’daki gelişmelere politik olarak egemen olan yurtsever hareket, ABD’nin basit bir maşası olma çizgisinden oldukça bilinçli olarak uzak durmaktadır. İmralı görüşmelerinin başlamasının ardından ABD işbirlikçisi ÖSO ile ittifaka giden PYD, yine de Suriye devleti ile olduğu kadar ÖSO’ya bağlı gruplarla yer yer çatışmaya devam etmekte, kendi egemenliğindeki toprakların ÖSO tarafından kullanılmasına izin vermemekte ve kendi egemenlik alanları dışındaki çatışmalara katılmamaktadır.

Kısacası yurtsever hareket, emperyalizm ya da oligarşi ile tüm kapıları kapatmamaya özen gösterirken seçtiği yönelim basitçe onların her istediğini yapma, mutlak bir işbirliği vb. değildir. Tüm bunlar yurtsever hareketin A. Öcalan’ın yazdıklarında somutlaşan oldukça daraltılmış hedeflerine ulaşmak için MİT ya da AKP’yi kurtarma ifadesini sanırsız açıklamaktadır. Bir devrimle devleti parçalamak gibi bir hedefiniz değil de, onu dönüştürmek gibi bir hedefiniz varsa, o devletin istihbaratı ya da iktidar partisi, ortaklaşa bir şeyleri yapabildiğiniz ölçüde “işinize yarıyorsa” onu korumayı, kollamayı gözetebilirsiniz. A. Öcalan’ın yaptığı da budur. Çok ilginç bir benzetme olabilir ama Afganistan’a medeniyet götürüyorlar diye ABD işgalini destekleyen Fazıl Say’dan yaklaşım olarak farklı değildir.

Burada bu uzunca parantezi kapayarak yeniden İmralı zabıtlarını değerlendirmeye devam edelim.

Her şeyden önce eğer A. Öcalan’ın ileri sürdüğü gibi, AKP 2002 ile 2011 yılları arasında Ergenekonla mücadele etti ve bu mücadelede AKP’nin elinin güçlenmesi için, “... AKP’nin tam olarak oturması ve olgunlaşması için bilerek bekle(mek), sabret(mek)” varsa, AKP’nin anlaması için “AKP darbe ile uğraşırken başını belaya/derde sokma(mak)” varsa, bu taktik politika tümünden yanlıştır.

Sürecin böyle işlemediğini biliyoruz. AKP, 2002 yılında iktidar olduğunda, PKK’nin geri çekilmesinin üzerinde, bu geri çekilmenin avantajlarıyla iktidar olduğu bir gerçek. Ama bu süreçte aynı zamanda, bizzat A. Öcalan’ın yaptığı “İmralı savunmaları” ve bu temelde yaşanan ideolojik-politik kargaşanın da olduğu bir gerçek. Amerikancı çözüm arayanların (O. Öcalan ve ekibinin) aslında en güçlü ideolojik dayanağı da “İmralı savunmaları”dır. AKP ile Ergenekoncular iktidar kavgası içinde oldu; bu kavgaya siyasal sürecin en önemli unsurlarından da biriydi. Ama AKP güçlensin ve otursun diye alan açmak doğru bir taktik de değildir. PKK, belki bu kavgada bazı süreçlerde örneğin eylem gücünü kontrol ederek, bir tarafa güç vermiş ya

da tersinden vermemiş de olabilir. Ama bilinen gerçek, 2004 yılından sonra PKK'nin yeni bir anlayışla yeniden silahlı mücadeleye başlamasıdır. Ayrıca, AKP ile "oturan" neo-liberal düzendir ve bu sadece işçi sınıfı ve emekçiler için değil, Kürt halkı ve tüm ezilenler için hayırlı bir şey olmadığı açıktır.

A. Öcalan'ın bu kadar oligarşi içi çelişiklere dahil olması, buradan bir stratejik ve taktik yönelimler içinde olması doğru değildir. Ama bu A. Öcalan da sık sık karşımıza çıkan bir özelliktir.

Bununla birlikte, Öcalan'a göre, 12 Haziran seçim süreciyle başlayan 1,5-2 yıldan bu yana devam eden süreçte uygulanan konsept, sivri ucu Kürt halkı ve yurtsever güç olan ama sol ve devrimci hareketi de kapsayan yeni savaş konsepti, devletin ve AKP hükümetinin işi değil, devlet içinde, bir çok iktidar odağını ele alan güçlerin, yani kont-gerilla'dan F. Gülen'e uzanan güçlerin T. Erdoğan'ı yanlış yönlendirmesinden kaynaklıdır. Bu güçler, devlet içinden "bir ekip" T. Erdoğan'ı kandırıyor, Kürt hareketinin zorla tasfiyesine "inandırıyor" ve KCK operasyonları bundan dolayı yapılıyor. Bu operasyonlar MİT'e rağmen yapılıyor, buradan MİT'e darbe yapılıyor. MİT direniyor, T. Erdoğan sıra kendine geleceğini ve "vatana ihanet" suçundan tutuklanacağını düşünüyor ve direniyor. T. Erdoğan başkasına benzemiyor, polis ve yargıyı ele geçiren güçlerin "burnundan fitil fitil getireceğini" ileri sürüyor. Bu güçlerin arkasında kim var? ABD ve İngiltere var. "Darbe" zaten buralarda tezgahlanıyor, bazı cemaatleri (Nurcuları örneğin) de ele geçiriyor. Bu "darbeyi" önlemek de A. Öcalan'a düşüyor, cezaevi müdü-

rüne "Hakan beyi yalnız bırakmamak gerek" diyor ve süreci başlatıyor.

AKP'nin son 1,5-2 yılda yani 12 Haziran seçimleriyle birlikte yeni bir savaş konseptine geçtiği biliniyor. Bu savaş konsepti, T. Erdoğan'a rağmen değil, onun birileri tarafından "inandırılmasıyla" değil, oligarşinin, tüm iktidar odaklarının sömürge savaşında ısrar etmesiyle uygulandı. Bu savaş konsepti içinde cumhurbaşkanlığı, hükümet, Genelkurmay, MİT ve diğer iktidar odakları ve elbette ki emperyalizm var. Kürt halkına, işçi ve emekçi sınıflara, bunların öncü güçlerine yönelik bu yeni saldırı konseptinde oligarşi içindeki çeşitli iktidar odakları arasında bir uyum da var. Nitekim bunlara yönelik çeşitli örgütlenmeler, birimler var, eşgüdümlü çalışmalar, medyadan tutalım, dinin nasıl istismar edileceğine kadar her alanda merkezi bir yönlendirme ve saldırı var. Bu konsept değişmiş de değil, hala devam ediyor. Ayrıca çok daha önemli bir gerçek var, bu konsept değişse bile sömürge savaşı devam ediyor.

Biz asıl olarak stratejik bir yerden sorunlara bakarız. Sömürgecilik sürüyor mu, sürüyor. Farklı dönemlerde farklı konseptler olabilir; bu göz önünde bulundurulur, hatta taktik politikalarda da bu önemli bir unsur olur, ama ana yönelim buna göre olmaz. A. Öcalan için ana yönelimler tam da buna göredir. Nitekim sık sık "barış için çalışmalıyız" derken, ana yönelimini buna göre kurarken, "devrimci halk savaşından"dan da bahsetmesi biraz da bundandır.

Yurtsever hareketin bu sürece, bu yeni savaş konseptine direndiği bir gerçektir. Yurtsever hareketin işi de, görevi de budur. AKP son 10 yılda bu savaşı, sömürge savaşını sürdüren güçtür; AKP, sömürgeciliğin devamı için halklara düşman bir partidir. AKP'nin "demokrasi ve özgürlük" ile de, daha net bir tanımla ifade edelim, "burjuva demokrasisiyle" de uzaktan yakından ilişkisi yoktur. AKP oligarşi içinde iktidar savaşına girdi ve kazandı; hepsi bu. Bu iktidar savaşında "demokrasi ve özgürlük" söylemini de kullandı. Ama sadece "kullandı", demokrasi ve özgürlük için ciddi bir adım atmadı. Tam tersine bir yandan neo-liberal düzeni otururken öte yandan bunun üzerinden politik ve sosyal alanı yeniden örgütledi. Eğitimden tutalım, kadına kadar, sağlıktan tutalım dinin sosyal yaşamda yerini genişletmesine kadar, her alanda yeni bir örgütlülük yaşandı, yaşanıyor. Ama çok daha önemlisi, AKP, faşizmi, sömürge tipi faşizmi ortadan kaldırmıyor, tam tersine emperyalizm ve yerli tekelleri sermaye lehine, işçi sınıfı ve emekçileri, Kürt halkını ve tüm ezilenleri baskı altına almak için yeniden yapılandırıyor. Yurtsever hareketin görevi, bu anlamda AKP'yi kurtarmak, onun örgütlediği neo-liberal

düzenin “oturmasını beklemek” değildir, Onun Ergenekonla tutuştuğu iktidar kavgasında “taraf olmak, zımnî destek sunmak” değil, onu teşhir etmek, onun başını çektiği sömürge savaşına direnmek, onun etkisini kırmaktır.

MİT için özel bir parantez açarak devam edelim. MİT, demokrasi ve özgürlük için “son kale” değildir. MİT, oligarşinin ya da başka ifade ile sömürge tipi faşizmin en etkili kurumudur. Bu gerçek bugün için değil, tüm tarihsel süreçler için geçerlidir. Bu devletin mayasında, özünde diktatörlük, gericilik, emperyalizme uşaklık, işçi sınıfı ve emekçilere, Kürt ulusu ve tüm ezilenlere düşmanlık vardır. İster bonapartist karaktere sahip olan Kemalist diktatörlükte, ister yeni sömürgecilik üzerinden biçim alan sömürge tipi faşizmde, her ikisinden de asıl olan, baskıcı, ırkçı, şovenist, gerici, komplocu, işçi sınıfı ve halklara düşman olması, emperyalizme köle olmasıdır. Bu, İttihat ve Terakki geleneğidir, Karakol Teşkilatı, MAH, kont-gerilla, Ergenekon, MİT bu geleneğin çeşitli biçimleri, örgütleridir. Bu gelenek, bu devlet geleneği ne kadar özgürlükçü ve demokrat ise, MİT de o kadar özgürlükçü ve demokrattır. MİT, başka iktidar odakları gibi, bu devletin, sömürge tipi faşizmin, oligarşik diktatörlüğün sadece bir parçasıdır, önemli bir parçasıdır. Bu iktidar odakları her zaman uyum içinde de olmaz, bazen çatışır; Ergenekon ile AKP çatışması budur. Ama tüm bu odaklar, işçi sınıfı ve emekçiler karşısında, Kürt halkı ve tüm ezilenler karşısında ortak paydada buluşurlar. Bu keyfiyet de değil, sınıfsal bir zorunluluktur.

Bizim işimiz MİT’i kurtarmak değil, onu dağıtmak, halk düşmanı yüzünü açığa çıkarmaktır. Biz MİT’i biliriz; sorgu odalarından, işkence tezgahlarından, örtülü operasyonlardan, faili meçhul ölümlerden, bin bir komplodan, devrimcilere yönelik karalama kampanyalarından biliriz. Kürt halkına zulümden, 12 Mart ve 12 Eylül cuntalarından, 6-7 Eylül katliamından, kanlı pazar, 1 Mayıs, Beyazıt, Gazi, Ümraniye katliamlarından biliriz. Tüm kirlî işlerde MİT’in imzası vardır. MİT, bu ülkede, barışın, demokrasinin, özgürlüğün değil, baskının, korkunun, komplonun, işkencenin, işbirlikçiliğin temsilcisidir.

MİT kısaca halk düşmanıdır; görevi de budur. MİT bu görevi yaparken, şiddetten başka bir şey bilmez de değildir. MİT, oligarşinin, faşizmin adeta “gizli aklı”dır, “kara kutusu”dur. O, oligarşinin iç ve dış politik eğilimlerinin belirlenmesinde “analiz” yapar, söz sahibidir. Daha iyi anlaşılсын diye ifade ediyoruz. Tam da bundan dolayı, H. Fidan sürekli T. Erdoğan, A. Gül ve diğer iktidar sahipleriyle görüşür, bundan dolayı “demokrasinin en önemli kurumu”

gibi görünen parlamentodan çeşitli yasaların çıkmasında, perde arkasında MİT görev yapar, dış politikada rol oynar.

Hakan Fidan’ın KCK soruşturmalarında hedef olduğu, bu süreçte AKP ile F. Gülen cemaati arasında bir çelişki, mevzi kapma savaşı olduğu açık; bu çatışmada, iplerin ucu ABD’nin mi, İsrail’in mi, yoksa cemaatlerin mi elindedir bilinmez ve çok da önemli değildir. Ama bu mevzi savaşı AKP’ye “darbe” olmadığı gibi, bizim işimiz Hakan Fidan’ı kurtarmak da değildir. Bizim işimiz MİT’i aklamak, ona “özgürlükçü” bir paye vermek, onu “demokrasi güçleri” arasında görmek, ona destek vermek, onu “yalnız bırakmamak” değildir. Bizim işimiz tam tersine onu teşhir etmek, dağıtmaktır.

A. Öcalan, oligarşi içi çelişkiyi öylesine abartılı ve sübjektif ele alıyor ki, MİT’e olan inancı o kadar güçlü ki, Sakine Cansız ve yoldaşlarının infazında “MİT olamaz” diyebiliyor, asıl şüphelerin bunun dışında eski Ergenekoncularda aranmasını işaret ediyor.

A. Öcalan, oligarşi içi çelişkiyi, çeşitli iktidar odakları arasındaki çelişkiyi, birinci olarak çok büyütüyor ve abartıyor, ikinci ve çok daha vahimi ise, büyütmüş olduğu bu çelişkiler üzerinden siyaset kuruyor, dönemselsel ve güncel politikalar üretiyor, stratejik eğilimleri belirliyor. Böyle olunca, iki yanlıştan, iki halk düşmanından, Ergenekoncu gericilik ve AKP’li gericilikten birine karşı birini destekliyor.

A. Öcalan ile MİT yetkilileri neden görüştü?

Bu sorunun yanıtı, A. Öcalan için başka, oligarşi için başka olabilir. Ama oligarşinin bu adımının bir keyfiyet içermediği, zorunluluk olduğu, bu zorunluluk olma halinin de uzun yıllara dayandığı, ta 1990’lı yıllara dayandığı bilinmektedir. AKP’nin de “Öcalan bizi darbeden kurtarsın” diye bu görüşmelere başlamadığı açıktır. AKP görüşmelerden çok önce oligarşi içi iktidar kavgasında ipi eline almıştı. Yukarıda işaret ettiğimiz gibi, içte, Kürt halkının ve gerillanın direnişi olmasaydı, dışta Rojava’nın özgürleşmesi gündeme gelmeseydi ve Ortadoğu’nun yeni dengelere gebe olduğu gerçeği olmasaydı, oligarşinin bir adım atmayacağı açıktır. Dahası, Kürt halkının, onun örgütlü gücünün direnişi ile başta Cumhurbaşkanlığı (siz bunu biraz da yeni anayasa ve “başkanlık sistemi” ile birlikte düşünün) seçimi olmak üzere, üst üste 3 seçimin önümüzde olması arasındaki bağı görmek de gereklidir. Küçük bir hatırlatma: Oslo görüşmeleri ile 12 Haziran seçimleri arasında doğrudan bir ilişki olduğunu bugün herkes bilmektedir. 12 Haziran seçimi oldu, hem de seçim sürecinin son günlerinde AKP tam tersine döndü, savaş hükümeti kurdu, “Kürt sorunu yok...” dedi, sömürge savaşını da-

yattı. Bu tesadüf olmasa gerek!

Bu görüşmeler, oligarşi ve AKP tarafından sık sık “silahların bırakılması hedefli görüşme” olarak tanımlandı. Demek ki, oligarşi bir adım atarken kırk kez düşünüyor, bir dizi hesap yapıyor ve adımı ona göre atıyor. Ortada bir keyfiyet yok, T. Erdoğan’ın canı istediği için bu görüşmeler yapılmıyor, bir dizi nesnel ve öznel olguya bağlı, bir dizi hesap var işin içinde. Bu görüşmelerin, oligarşi için “silahların bırakılması”, böyle bir hedefi olabilir, önemli olan yurtsever hareketin buna nasıl yaklaşacağıdır.

Görüşme notlarından anlaşılan, oligarşinin “silahların bırakılması” dayatmasına karşı bir direniş eğilimi var, A. Öcalan için “silahsızlanma” değil, bir “geri çekiliş ve yeni bir ateşkes” sürecidir. Ayrıca bunun “parlamento” ve “komisyonlara” bağlanması eski hatalardan alınan bir ders olarak görülüyor. Öcalan; “Çekilmeden çekilmeye fark var. tek taraflı bir çekilme olmayacak. Çekilme parlamento kararı ile olacak. Başbakanın dediği çekilsinler onlara karışmayız demesiyle olmaz. TBMM onaylayacak, çekilme komisyonla olacak.” diyor. Öyle anlaşılıyor, burası sorunlu bir alan olacaktır.

Biliniyor: A. Gül, T. Erdoğan ve hükümet yetkilileri, MİT ile Öcalan görüşmeleri için, “silahların bırakılması için samimiyet testine” işareti ediyor. Yani diyorlar ki, A. Öcalan için “liderliğini ispat etsin”, yurtsever hareketi ikna etsin ve silahları bıraktırsın. Bunun için “süreci başlatan”, sömürgeci oligarşi ile görüşmek için talep eden Öcalan’ı “samimiyet testine” tabi tutuyor.

Ne Öcalan’ın ne de yurtsever hareketin “samimiyet testine” ihtiyacı yoktur. Halkların eşitliği ve kardeşliği için oligarşinin, AKP’nin, A.

Gül’ün, T. Erdoğan’ın samimiyet testine ihtiyacı vardır.

Burada şunu ifade edelim: Kürt hareketinin silahsızlanması Kürt halkı için intihardır. Tüm kazanımlar, en son tartıştığımız görüşmeler bile silahlı mücadelenin gücüyle kazanılmıştır. Yurtsever hareket, kendi içindeki liberal eğilimlere rağmen bu gerçeği biliyor ve ifade ediyor.

Daha yakıcı soru şudur: bu görüşmelerde A. Öcalan ve yurtsever hareket için hedef, ya da ana talep ne olacaktır? Kürt halkı için nasıl bir statüko masadadır?

Yazdık, söyledik; “demokratik özerklik” bir demokrasi projesidir. Bu proje, kapitalizmin sınırlarını aşmıyor, sosyalizm ise hiç değildir. Kapitalizm koşullarında, burjuva demokrasisi içinde ortaya çıkan bir projedir, burjuva demokratik bir programı ifade ediyor.

Peki, bu orijinal ve “yeni” bir model mi? Hayır, değil. Bu konuda iki somut model ve örnekleri var.

Birincisi, sosyalizmin kazanımlarıdır. Sosyalizm deneylerinde, ulusal ve demokratik sorunlar, ulusların kendi kaderini tayin hakkı temelinde, üç ana başlıkta çözüme kavuşmuştur. Bağımsız devlet kurma, federasyon ve bölgesel özerklik biçiminde. Yine sosyalizm deneyinde tüm bunların ara tonları vardır; ama bir sınıflandırma yaparsak bu üç biçim öne çıkar. Fakat bu üç biçim de, daha doğru ifade edersek, komünizme geçiş süreci olan sosyalizmde biçim alıyor. Yani bu üç çözüm biçimi, çok daha önemli olarak, ezen ve ezilen ayrımının tümünden kalktığı bir toplum için ortaya çıkıyor, ekonomik alanda sosyalist üretim, politik ve sosyal alanda sosyalist toplum, sosyalist demokrasi içinde yerini alıyor. Bu anlamda en ileri çözüm modelleridir.

Kapitalist modelde ise, sömürü ve eşitsizlik var, ama burjuva düzeni, burjuva sınırlar içinde, farklılıklara siyasal anlamda imkan tanıyor, her ulus ya da ulusal topluluk, kapitalizm altında kendini az çok ifade ediyor. Çok tartışılan Katalanlar, İrlanda, hatta Bask örnekleri az çok bunlara denk düşüyor. Yurtsever hareketin, “demokratik özerklik” modeli, bunlara yakındır. Bu örnekler sosyalizm deneyleriyle kıyaslanırsa çok ama çok geri örneklerdir.

Ama dikkat edelim, ister sosyalizm deneylerinin kazanımları olsun, isterse burjuva devrimler sürecinin kazanımları olsun, hangi biçimde olursa olsun, her bir örnek bir statüko-yu ifade ediyor.

Kürtler, bir ulustur, ulusal ve demokratik hakları meşrudur. Kürt ulusunun yaşadığı bir ülke vardır, bu ülke bölünmüştür. Kürt ulusu, hangi parçada olursa olsun, tüm ulusal ve demokratik haklara sahip olmalıdır. Kürt ulusu,

kendi kaderini nasıl isterse öyle tayin eder; bağımsızlık, federasyon, özerklik. Bunda söz ve yetki Kürt ulusuna aittir. Biz demokratik ve sosyalist bir Kürt ülkesinden yanayız; bu açıdan “demokratik özerklik” bize göre, Kürt ulunu için geri bir programdır. Ama böyle de olsa, kapitalizm sınırları içinde, Kürt ulusu için demokratik bir statüdür. Yurtsever hareketin politik programının merkezinde “demokratik özerklik” olmasını, içinde eleştiri hakkımız olmak kaydıyla anlarız, bu programın Kürt ulusuna kazandırdıklarıyla destekler, eksik ve geri yanlarıyla da eleştiririz.

Peki, Öcalan, bu noktada, görüşme notlarında nerede duruyor?

Görüşme notlarından aktaralım:

“...Peki biz ileride ne yapacağız. Kürtler kendilerini özgürce ifade edecek ve yönetecektir. Şu anda yasa dayatırsak büyük alerji yaratır. İleride olabilir. Mesela AB yerel yönetim özerklik şartı ki buna şerhi kaldırırlarsa bu mesele önemli ölçüde çözülür.”

“... bu bir rejim değişikliği olacak. Tanzimat, Meşrutiyet, Cumhuriyet, 1950 çok partili hayata geçişten çok daha önemli, bu hepsinden daha derinlikli olacak. Başarılı olursak, yepyeni bir Cumhuriyete... Radikal demokrasi, tam demokrasi, Anadolu ve Mezopotamya'nın tam demokratikleşmesi, hazırlığım bu yönde. Şimdiye kadar olanlar ısınma hareketi idi. Bütün felsefi ve örgütsel birikimi bu yönde PKK'yi hazırlamak ve dönüştürmek için kullanıyorum. Bu en köklü adım. Demokratik kurtuluş ve demokratik yaşam süreci. ben bu deyimini rastgele seçmedim. Zamanında söyledim anlamadılar. Anlamış olsaydılar, Ergenekon olmazdı, AKP bunları diyor ama çok yüzeysel bakıyor. Benim çok inatçı olduğumu biliyorsunuz. Ben ilk günden Demokratik Cumhuriyeti savundum, onlar beni anlamadılar; “APO'yu bitirdik” dediler. Stratejik hatalar yaptılar. Ergenekon'a saptılar umarım bu sefer böyle olmaz...”

Tek tek gidelim...

Öcalan'ın sözleriyle “...Radikal demokrasi, tam demokrasi, Anadolu ve Mezopotamya'nın tam demokratikleşmesi...” reformlarla değil, ancak bir devrimle olur. Devrim olmadan, mevcut düzen baştan aşağı yıkılıp yerine yeni ve sosyalist bir toplum inşa edilmeden Anadolu ve Mezopotamya'nın tam özgürleşmesi, iki halkın tam demokrasi yolunda ilerlemesi mümkün değildir.

Burada Öcalan ile kavramlar üzerinden tartışmanın da anlamı yoktur; çünkü Öcalan'da kavramlar çok da önemli değildir. Ama ifade edelim: “tam demokrasi” sosyalizmde mümkün değildir, “tam demokrasi” ancak bir sınıf diktatörlüğü olan demokrasinin aşılmasıdır. Bu top-

lumların hangi aşamasında mümkündür? Bu “yarı-devlet” olan proletarya/halk demokrasisinin kendi kendini eritmesiyle, yok etmesiyle, daha doğru ifade ile söylersek sönmümlenmesiyle mümkündür. Tam demokrasi, komünist aşamada mümkündür. Anadolu ve Mezopotamya'nın bu aşamaya gelmesi için çok ama çok yol vardır; bu yol reformlarla değil, devrimlerle kat edilir. Bunun için önce önüne bir devrim programı koyacaksınız, reform değil. Öcalan çizgisi ise, burjuva demokrasisidir, devrimi değil, reformu önüne koymaktadır. “Radikal demokrasi” kavramı ise liberal-anarşizan ideolojik cephanelikten alınmış bir kavramdır. Şimdilik bunun üzerinde konuşmak burada çok da gerekli değildir. Öcalan'ın ideolojik-teorik evrimini izleyen biri, Öcalan'ın her akımdan, marksizm, anarşizm, liberalizm, feminizm gibi her akımdan bir şeyler aldığını, buradan aldığı kavramları rastgele kullandığını, bu yanı sıra da eklektik bir yapıya sahip olduğunu bilir, hatta sık sık kavramları da değiştirir.

Yukarıda aktardığımız alıntıdan anlaşılacağı ise, böylesi bir program ve mantalite değil, Kürt ve Türk halkının ilişkilerini yeni bir tanımlama ile, en ilerisinden burjuva demokratik bir tanımlama ile yeniden kurgulamaktır. Bunun ismi de olsa olsa, mevcut burjuva düzenin devam ettiği, bir rejim değişikliğidir. Öcalan'ın verdiği örnekler de budur: “...bu bir rejim değişikliği olacak. Tanzimat, Meşrutiyet, Cumhuriyet, 1950 çok partili hayata geçişten çok daha önemli, bu hepsinden daha derinlikli olacak. Başarılı olursak, yepyeni bir Cumhuriyete...”

Gerçekten, iki ulusun, Kürt ve Türk ulusunun mevcut TC sınırları içindeki varoluşunun burjuva demokratik program temelinde, teorik olarak, yeniden kurmak mümkündür ve böylesi bir burjuva cumhuriyet, Öcalan'ın ifadesiyle ifade edelim, “demokratik cumhuriyet”tir. Öcalan'ın politik stratejisi de budur. Bunun için teorik olarak devrim şart değil; ama bir gerçeği ifade edelim, teorik olanın her zaman pratik karşılığı olmaz, bir devrim olmadan da bu coğrafyada eşit ve özgür ilişki kurulmaz.

Peki, diyelim teorik olarak mümkün olan “demokratik cumhuriyet”te Kürtlerin statüsü ne olacak? İşte emperyalizm ve AKP'nin “demokratik açılım” projesine karşılık geliştirilen “demokratik özerklik” projesi bu soruya az çok bir yanıt ifade ediyor. Böyle bir statü olmazsa, yani Kürt ulusu, kendi yaşadığı bölgede “demokratik özerklik” içinde kendi kendini, burjuva demokratik program çerçevesinde (bu program sosyalist değil) yönetmezse, o “demokratik cumhuriyet” de olmaz. Kürtler ve Türkler arasında ilişki de yeniden inşa edilemez.

Peki, görüşme notlarında bu model, yani

“demokratik özerklik” (bağımsızlık ve federasyondan çok daha geri de olsa) var mı? Hayır, yok. Ne var? Yasal ve anayasal bazı düzenlemeyi ifade eden “Kürt reformu” var; bu “Kürt reformuna” Öcalan çok inanmışa benziyor.

MİT ile yapılan görüşmelerde Öcalan nerede duruyor?

Görüşme notlarından anladığımız “demokratik özerklik” noktasında değil, İmralı savunmalarında ifade ettiği “demokratik cumhuriyet” noktasında duruyor. MİT heyeti karşısında “demokratik cumhuriyeti” savunduğunu ifade ediyor. Burada Kürt ulusunun ulusal ve demokratik hakları, kollektif hakları var mı? Hayır, yok; tek tek bireylerin hakları var, “Kürt reformu” yapılacak, “demokrasinin standartı yükselecek” ve adım adım “demokratik cumhuriyet” inşa edilecek. Görüşme notlarında yok, ama başka “şartlara” bağlamayla düşünürsek, kamuoyunda ifade edilen “merdiven stratejisi” işleyecek. Bir yandan “demokratik cumhuriyet” bireysel hak ve özgürlük temelinde genişleyecek, öte yandan yurtsever hareket düzen içine tümünden çekilecek.

Eğer bunlar olursa (ki 4. yargı reformu paketinde bazı demokratik adımların atılacağı söyleniyordu; ama boş çıktı, “Kürt reformu” için tek adım atılmadı. Şu ana kadar sürecin önünü açmak için tüm olumlu adımları Kürt hareketi atıyor, oligarşi cephesinde bir şey yok) burjuva düzen devam edecek, neo-liberal sömürü devam edecek, ama “rejim” değişecek. Bu rejim değişikliği, tıpkı “Tanzimat, Meşrutiyet, Cumhuriyet (siz bunu Kürt ulusunun tüm haklarının reddedilip sömürgeciliğin dayatıldığı bonapartist diktatörlük olarak okuyun-BARİKATIN NOTU), 1950 çok partili hayata geçiş (yine siz bunu, sömürge tipi faşizm olarak okuyun-BARİKATIN NOTU)” gibi olacak.

Peki, bu “rejim değişikliği” için neler lazım?

Bazı anayasal ve yasal değişiklikler. Bunun başında yeni anayasa geliyor. Bu yeni anayasa da “Kürt ulusu” tanımı, kavramı, ifadesi yer al-

malı mı? Örneğin Kandil bu gibi net kavram ve tanımlara ihtiyaç duyuyor, ama Öcalan bu tip kavramlarda ısrar etmeyi “klasik kaygı” olarak tanımlıyor. Yeni anayasa için önerdiği kısa ve muğlak tanımlamalar. Örneğin 1924 anayasasındaki vatandaşlık tanımı ile yetinmeyi savunuyor. Hak ve özgürlüklerin sınırını genişleten başka adımlar, “Kürt reformu” temelinde atılabilir. Tüm bunların en ilerisinden “anayasal vatandaşlık” ve anayasal bir çözüm olduğu açıktır.

Burada hala Kürt ulusu için bir statü yok...

Başka ne lazım? AB yerel yönetim özerklik şartına oligarşinin koymuş olduğu şerhin kalması. İşte çözüm bu: “... Şu anda yasa dayatırsak büyük alerji yaratır. İleride olabilir. Mesela AB yerel yönetim özerklik şartı ki buna şerhi kaldırılırsa bu mesele önemli ölçüde çözülür.”

Öcalan “demokratik özerklikten” daha geri bir yere gidiyor, az önce ifade ettiğimiz bazı yasal ve anayasal çalışmalarla eşitlik ve özgürlük temelinde “tam demokrasi”ye ulaşılacağını sanıyor.

Gelinen bu yer, bunca mücadele ve bilinç sonrası hayal kırıklığıdır...

Ama Öcalan’ın zihinsel sürecini az çok izleyen biri için bunlar şaşkıncı değildir.

Bunlar demokrasinin sınırlarının kesmen genişlemesidir, birer reformdur, hepsi bu kadar!

Öcalan bu reformları AKP’nin yapacağına inanıyor. Ama her liberal gibi o da yanılıyor. Çünkü, hala AKP’nin somut bir demokratikleşme programı yok, Kürt ulusu için somut bir projesi yok, tam tersine içte ve dışta gericidir. AKP için “Kürt sorunu yok, Kürt vatandaşların sorunu var, terörle mücadele, uzantılarıyla müzakere” stratejisi de budur. Yani siz bunu inkar ve imha siyasetine devam, en az “kıvrıntı” ile bu devasa sorundan kurtulma ve yurtsever hareketi tasfiye stratejisi olarak okuyun.

F) İmralı Görüşmeleri Ve Devrimci Tavrımız

İmralı görüşmelerine bir bütün olarak baktığımızda, her şeyden önce Kürt ulusunun özgürlük sorununda bir taraf olan, Kürt halkının politik temsilcisi yurtsever hareketin resmi bir muhataplık içinde olması sevindiricidir, politik bir kazanımdır. Yurtsever hareket, önderliği, yönetici kadroları, çeşitli kurum ve örgütleriyle Kürt halkının temsilcileridir. Politik stratejisi ve çizgisi, taktik yönelim ve tavrı ne olursa olsun, bu bir gerçektir. Biz bu gerçeği şu ya da bu nedenle atlamayız; biz, yurtsever hareketin stratejik çizgisi ve taktik politikalarına yönelik devrimci eleştirimiz ne olursa olsun, bu gerçeği teslim ederiz. Yurtsever hareket, bu temsiliyeti,

devrimci bir çizgide başlattı, ama geldiği yer reformist bir çizgidir.

Yurtsever hareketin İmralı savunmaları öncesi devrimci çizgisi bu kazanımda çıkış noktasıdır. Bu devrimci çizgi, devrimci sosyalizme yakın, devrimci bir programın Kürt coğrafyasında somut biçim aldığı bir çizgidir. Bu devrimci çizgide, sadece Kürdistan devrimi ve sorunlarına yönelik değil, Türkiye, bölge, dünya'ya yönelik, sosyalizme yönelik olumlu bir yaklaşım olduğunu söyleyebiliriz. İmralı savunmaları ve sonrası ise, bu devrimci çizgi aşınmış, A. Öcalan somutunda, devrimci zeminden hızla düzen içi zemine evrilmiş, burjuva demokratik bir çizgiye dönüşmüştür. Hiç şüphesiz ulusal bir harekettir ve içinde birçok eğilimi barındırmaktadır. Ama egemen olan eğilim, post- modern reformizmdir, silahlı reformizmdir, çeşitli ve karmaşık tanımlamalar içerse de, hatta sık sık değişse de, özünde burjuva demokratik bir programa sahiptir.

Hiç şüphesiz, sömürgeciliğin, inkar ve imha siyasetinin devamı olan, ret ve inkarın bir biçimi olan “teröristlerle görüşmeyiz” politikası gelen aşamada iflas etmiştir. Tel tel dökülen, tüm tezleri tek tek çürüten sömürgeciliğin bu ideolojik tutumu da iflas etmiştir. Bu Kürt ulusunun özgürlüğü kavgasında önemli bir adımdır. Kürt ulusu, ulusal ve demokratik hak ve özgürlükleri kazanacaktır; bu süreçte, bu kazanımlarda örgütlü mücadele yol gösterecektir, göstermektedir. Bundan dolayı, içeriğinden bağımsız ifade ediyoruz: bu devasa sorunda masanın bir tarafında örgütlü Kürt hareketinin olması zorunludur ve kazanımdır.

Yaşanan süreç tamı tamına budur.

Bu anlamda, oligarşinin, A. Öcalan ile görüşmesi, sorunun demokratik çözümü için, tekrar ediyoruz, içeriğinden bağımsız önemlidir. Devrimci sosyalizm bunu desteklemektedir.

Ama her şey bu değildir. Bu “ara aşamada” yurtsever hareketin, daha özel ifade edelim, A. Öcalan çizgisinin, burjuva demokratik bir yerde durduğu açıktır. Asıl sorun ve devrimci kaygı da buradadır. Oligarşi, en az zararlı süreci kendi lehine dönüştürmek isterken, yurtsever hareketin geri konumunda, “barış, bireysel haklar, anayasal vatandaşlık” gibi bir konumda olması sorunludur.

Daha somut ifade edelim. AKP'nin “demokratik açılım” projesine karşı geliştirilen “demokratik özerklik” bu görüşmede nerede durmaktadır?

Sosyalist bir çözümden bahsetmiyoruz, burjuva sınırlar içinde bir çözüm için bu soruya net yanıt üretmek zorunludur. Bu soruya yuvarıkta az çok yanıt verdik. Ortadoğu'da geliş-

meleri, Kürt coğrafyasında ortaya çıkan yeni imkan ve olanakları dikkate alırsak, bırakalım stratejik bir yerden bakmayı, “reel politika” açısından bile, kapitalizm sınırları içinde Kürt ulusu için bir statünün ortaya çıkması zorunludur. Demokratik özerklik, kapitalizm sınırları içinde demokrasi projesidir, Kürt ulusu için bir statüdür. Ama siz bunu bir yana atar ve örneğin ne olduğu çok da bir anlam ifade etmeyen “anayasal vatandaşlık” noktasında durursanız, belki kısmi demokratik haklar elde edilebilir, ama Kürt ulusu için ulusal ve demokratik bir statü elde edemezsiniz.

Bu anlamda, bu aşamada, en azından bu satırların yazıldığı günlerde, bu konuda ciddi kaygıların olduğunu söyleyebiliriz. Önce AKP ve MİT, çeşitli biçimde “demokratik özerklikten vazgeçildiği”ni yaydı; bu karmaşa ve bulanık hava A. Türk'ün A. Öcalan ile görüşme sonrası “talepler makul, devletin kabul edebileceği talepler” açıklaması bir fikir verdi. Ama çok daha önemlisi, “kim sızdırdı” tartışması bir yana görüşme notlarında, A. Öcalan “demokratik cumhuriyeti savundum, yasal düzenlemelerde, Kürt reformunda demokratik özerklik dayatması doğru değil..” türünden sözleri bir anlam ifade etmektedir. Ayrıca Kandil'in bu yönde kaygı ve eleştirilerinin olduğu bilinmektedir; BDP'nin, Newroz kutlamalarında temel slogan olarak “Öcalan'a Özgürlük, Kürtlere Statü” derken, bu kaygıları doğru bir yere çekmeye çalıştığı da açıktır.

Bir kez daha ifade ediyoruz: bugün yurtsever hareket, en ilerisinden “demokratik özerklik” derken bile özünde “ara çözüm” sunmaktadır. Demokratik özerklik, kapitalizm sınırlarını aşmayan, ama bu sınırlar içinde Kürt ulusu için demokratik bir statükoyu ifade eden bir projedir. Bu projenin stratejik hedef olmaktan çıkması, sorunu “demokrasinin sınırları geliştirme, anayasal vatandaşlık” gibi bir yerden ele almak, Kürt ulusuna en az ile yetinmeyi sunmaktır. Bizim için bu kabul edilemezdir.

Biz, soruna stratejik bir yerden bakıyoruz, güncel ve dönemsel süreç ve taktik politikalarını da buradan ele alıyoruz. Kürtler bir ulus, Kürtlerin yaşadığı coğrafya ise, bölümlü olsa da bir ülkedir. İki ülke-iki devrim; işte bizim ufuk çizgimiz budur. Sosyalizm deneylerinde de büyük bir kazanım olarak ortaya çıkan Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkını savunuyoruz. Bu anlamda, bağımsız örgütlenme dahil tüm demokratik haklarda söz ve karar Kürt ulusuna aittir. Devrimci bir çizgide “bağımsız-birleşik-sosyalist ülke” stratejik hedefine tam destek veririz. Tüm “ara çözüm” arayışlarını (ki “demokratik özerklik” dahil, yurtsever hareketin arayışı budur) bu ufuktan eleştiririz.

Oligarşi ilan ediyor: “hedef silahsızlandır- mak”.

Bu soyut bir şey değil; oligarşinin her zaman hedefi de bu olmuştur, olur. Oligarşinin bu tasfiye projesi, bugüne kadar, zorla, şiddetle olmuştur, şimdi işin rengi biraz değişti, şiddetin yanına “görüşme” de kondu, bununla bu amaca ulaşmak istiyor. “Silahların miadını doldurduğu” tezleri tümünden karşı devrimci adımlardır. Sömürgecilik tel dökülmektedir, ama hala yıkılmış da değildir. Halklar silahlanmadan bırakalım devrimi, demokrasi bile kurumlaşmaz. Tüm sömürgeciler silahlı güçlere sahipken Kürt halkının silahsızlanması kabul edilemez.

Ateşkes gibi taktik politikalarından söz ediyoruz; Kürt halkının silahsızlanmasından söz ediyoruz, Kürt halkının silahsızlanması intihadır, kabul edilemez.

Devrim, pazarlık konusu olamaz. Biz Kürtleri bir ulus, yaşadığı coğrafyayı da bir ülke görüyoruz; bu nesnel bir gerçektir. Bizim için Kürt coğrafyası ile Türk coğrafyası komşu ama ayrıdır; biz, emperyalizm ve sömürgeciliğin çizmiş olduğu sınırları da meşru görmüyoruz. Biz, Türkiye’de halk devrimini hedefliyoruz; dost ve düşmana bunu bir programla ilan ediyoruz. Devrimler halkların meşru hakkıdır; Kürt halkının asıl kurtuluşu, ulusal ve demokratik devrimdedir. Bunun dışında tüm arayışlar, “demokratik cumhuriyet, demokratik özerklik” gibi tüm arayışlar “ara çözümdür”, kapitalizmin sınırlarını aşamaz.

Yurtsever hareket ya devrimi önüne koyacak ya reformu. Hem devrimci halk savaşı hem “demokratik cumhuriyet” yan yana olamaz. Devrim, reformlar için bir pazarlık konusu yapılamaz; reformlar devrim içindir, devrime hizmet eder. Devrimci bir yöntem olan silahlı mücadele de pazarlık konusu olamaz. Silahlı mücadelelenin kendi koşulları vardır; sömürgecilik kırılırsa, faşizm tasfiye olursa elbette silahlı mücadele işlevini yitirir. Ama sömürgecilik hala ayaktaysa, Kürt ulusunun ulusal ve demokratik hakları söz konusu değilse, silahlı mücadele meşrudur, haktır.

Devrim ve devrimci bir yöntem, araç olan silahlı mücadele halkların yolunu açar...

Oligarşi ilan ediyor: “silahları bırakın, ondan sonra demokratik adımlar daha rahat atılır”.

Bu bir kandırmacadır. Sömürgeciliğin tüm tarihi de bu kandırmacanın sayısız örnekleriyle doludur, hatta bu oligarşinin başlı başına bir özelliği, çizgisidir. Tarihten binlerce örnek vermek de gerekmez; bu söylem ve dayatma yeni de değildir. A. Öcalan’ın tutsak düşmesi sonrası, İmralı’da yapmış olduğu “geri çekilme” süreci hala akıllardadır. Tıpkı bugün olduğu gibi, o

günlerde de “silahı bırakın demokratikleşme olacak” dendi; bu geri çekilmede 500’ü aşkın gerilla yaşamını yitirdi, bunca yıl geçti, AKP üç kez seçim kazandı, ama hala “demokratikleşme” ufukta yok. Yakın tarihe gelelim. 12 Eylül referandumunda AKP ne dedi? “İleri demokrasi” dedi, devrim şehitlerinden mektuplar okudu, ağladı, “demokrasi geliyordu”. Ama hala ortada “demokrasi” yok. Roboski, Kürt sorununda kanayan yara, bu yara sarılmadan demokratik adımda atılmaz. Roboski’nin suçluları biliniyor, Başbakanlık, Genelkurmay. Peki, 1,5 yıl sonra açıklanan rapor nedir? Rapor’un başbakanlık ile Genelkurmayın hazırladığı, parlamentoda AKP grubunun imzaladığı biliyor. Roboski’yi örten bir mantıki anlayış barış için adım atar mı, “demokratikleşme” yaşanır mı?

Bunlar güncel örneklerdir. Bilimsel olan ise şudur: burjuvazi, tekelci burjuvazi ne anti-emperyalist ne de demokratik bir özelliğe sahiptir. Bu burjuvazi ve onun politik temsilcileri, yani burjuva partiler, AKP, CHP, MHP ve diğerleri burjuva demokrasisini inşa edemez. “Demokrasi” onların dilinde yalan ve kandırmaca aracıdır. AKP neo-liberal düzeni savundu, onu her alanda egemen kıldı. Neo-liberal düzen ile burjuva demokrasisi çatışır; neo-liberalizm burjuva demokrasisinde değil, “demokrasi” örtüsü altında sömürge tipi faşizmde anlam bulur. Bundan AKP’nin “ileri demokrasisi” tutmadı, yalan açığa çıktı, sömürge tipi faşizm her gün daha koyulaştı. Roboski’yi ört, “çözüm süreci” de ve sustur; “demokrasi” de burjuva demokrat yazarlara bile ağır baskı yap, sokak teröründe ısrar et, sol ve devrimcilere, yurtseverlere saldır, “çözüm” de, sınır içi sınır dışı bomba yağdır; “aman Habur olmasın” de, tek yanlı, Kürt hareketinin tek yanlı atmış olduğu adımları sansürle, hatta lehine kullan. İşte “demokratikleşme ve çözüm süreci”.

Öcalan, devlete, MİT’e inanabilir, Kürt halkını da az çok inandırabilir, ama biz inanmıyoruz.

Bu ülkeye demokrasi gelecek, halk için demokrasi gelecek; demokrasi devrimle gelecek!

Yeni İmralı görüşmeleri, bu temelde başlayan süreç karmaşık ve sorunlu olacak. Devrimci ve sol hareket içinde bir dönüm noktasıdır, süreç yeni gelişmelere gebe; hazırlıklı olmak zorunludur.

Bu açıdan, İmralı görüşmeleri yeni bir sınav olacaktır, olmaktadır...

Devrimci sosyalizm, bu süreçte, her adımı kendi penceresinden, işçi sınıfı ve halkın penceresinden ele alacak, dost ve düşman karşısında sadece ve sadece gerçeklere bağlı kalıp, Türkiye halkı ile Kürt halkının kardeşliği ve birlikte mücadelesi için çalışacaktır.

Newroz Mesajının Devrimci Eleştirisi

Kürt Ulusunun özgürlük sorunu, Newroz ve A. Öcalan'ın mesajı nedeniyle, bir kez daha, yakıcı biçimde güncel yerini aldı. Hiç şüphesiz, bugün, sadece Newroz mesajı ve onun içeriğine yönelik değil, Kürt ulusunun özgürlük sorununun birçok boyutuyla güncel tartışmalar sürüyor, sürecek. Bu tartışmalar içinde bir başka boyut var, adeta kavramlar karışmış durumda, bu tartışma ve kavram kargaşası içinde, sözcükler havada uçuşuyor. Öte yandan, sorunun muhatabı olan güçler başta olmak üzere, yeni bir irade savaşı yaşanıyor. Bu toz bulut içinde, biz, görüneni, yüzeyde olanı değil; özü, bu sürecin daha önemli halkalarını yakalamak, buradan devrimci sosyalizmin güncel tutumlarını belirlemek zorundayız.

Bir kez daha, bunu yapacağız.

21 Mart Newroz, sadece, başta Kürt halkı olmak üzere, Ortadoğu halklarının özgürlük mücadelesini ifade etmedi, etmiyor; bu temelde bir dizi tartışma ve arayışında yolunu açıyor. 21 Mart 2013 Newroz'u bu anlamda yeni tartışma ve saflaşmaların da yolunu açtı; Kürt özgürlük sorunu ve yurtsever hareket için "yeni bir dönem", kendi ifadeleriyle "yeni dönemin miladını" ifade ediyor. Bu Newroz'da, Diyarbakır'da 2

milyon insanın şahitliğinde, A. Öcalan'ın okunan mesajı, bu yeni tartışma ve saflaşmada ana halka, yeni dönemin ilk adımı oldu. Hiç şüphesiz, çeşitli biçimler alarak bu ekseninde tartışma ve irade savaşı sürecektir.

Bu açıdan, burada bu mesajı ya da bildiriye ele almakta yarar vardır.

En son söyleyeceğimizi baştan söyleyelim. A. Öcalan'ın okunan mesajı, ya da bildiri, özünde "yeni" bir şey değil, son 15 yılda değişik kavramlarla savunduğu görüşlerinin kristalize olmuş, hatta yine bu 15 yıllık süreçte çizmiş olduğu zikzakların en geri biçimlerinden biridir. A. Öcalan'ın düşünsel ve ideolojik evrimini az çok izleyen biri, bu tespiti yapar ve bu doğrudur. Devrimci sosyalizmin son 15 yıllık tüm değerlendirmelerinde, daha özel bir vurgu yaparak ifade edelim, 1999 ve İmralı savunmalarından bu yana olan değerlendirmelerinde (ki A. Öcalan'ın düşünsel ve ideolojik evrimin başlangıcını 1993'lerden başlatmak mümkündür), bu gerçeği defalarca görmek mümkündür. Bu açıdan, aşağıda ele alacağımız görüş ve eleştiriler, bizim için "yeni" değildir, bilinenin devrimci eleştirilerimizin yeni biçimlerde yeniden ifade edilmesidir. Ama yine bu son 15 yıllık evrimin içinde, özellikle yurtsever hareket için, 21 Mart

ve Newroz'un yeni bir dönem olacağı, Kürt özgürlük sorunun yeni mecrada yeni sorunlarla karşı karşıya geleceği açıktır.

Oligarşi, devlet adına MİT, Kürt halkının mücadelesi sonucu A. Öcalan ile görüşmeler başlattı. Son yıllarda sürekli gelişim içinde olan, hem gerilla savaşı hem de halk hareketi ve ayaklanmalarla sömürgeci oligarşiye karşı en önemli direniş odağı olan yurtsever hareketin önemli adımlar attığı ve önemli kazanımlar elde ettiği açıktır. En son yurtsever tutsakların başlatmış olduğu ve halkında yüksek katılımı ile süren açlık grevi direnişi, oligarşinin A. Öcalan ile görüşmelere başlamasının yolunu açtı. Başka yazılarımızda ifade ettiğimiz üzere, Kürt halkının irademiz dediği A. Öcalan ile doğrudan görüşmeler yapılması, bu görüşmelerin içeriğinden bağımsız olarak, olumludur, Kürt halkının ve yurtsever hareketin bir kazanımıdır. Görüşmelerin kendisi, içeriğinden bağımsız olarak, hem A. Öcalan'a yönelik, hem de yurtsever harekete yönelik yürütülen kirlili ve kara propagandanın yerle bir olması, oligarşinin sömürge savaşındaki tüm tezlerinin çökmesi anlamına gelmektedir. İçeriği tartışılır, tartışılır, eleştiririz, ama 30 yıl süren sömürge savaşının geldiği yerde bu bir kazanımdır.

Burada soru şudur: bu görüşmelerde oligarşi ne hedeflemektedir, yurtsever hareket ve Kürt halkı ne hedeflemektedir?

İşte bu ana soru, birçok şeyi açığa çıkaracak, sorunun nasıl ele alınması gerektiği hakkında bize bir zemin sunacaktır. Oligarşinin ve AKP'nin Kürt Ulusunun özgürlük sorununun çözümünü adına somut bir politikası, projesi yoktur. Son 10 yılda olmadığı gibi atılan bu somut adıma rağmen hala da yoktur. Daha doğrusu, oligarşi için bu adım ve politika, Kürt Ulusunun özgürlüğü sorununun, eşitlik ve özgürlük temelinde çözümünü değildir. Emperyalizmin desteğiyle oluşturulan bu politika, özünde yurtsever hareketin silahsızlandırılması, buna karşılık küçük kırıntı ile tasfiyedir. Kürt halkı ise, buna razı olamaz, olmamalıdır, olmayacaktır. Hem mücadelenin ulaşılmış olduğu evre, hem oluşan ulusal bilinç ve çeşitli kazanımlar, hem de bölgesel gelişmeler, bu tasfiye projesine karşı direnmeyi, daha somut ve ileri hedefler için mücadele etmeyi gerektirmektedir. Ama ortada olan gerçek ise, A. Öcalan somutunda yurtsever hareket bugün politik program olarak en geri noktadadır. "İmralı" yada "çözüm süreci" olarak tanımlanan bu sürecin en zayıf ve sorunlu noktasından biri buradadır.

Oligarşinin A. Öcalan ile doğrudan görüşmesi, bir gizem perdesi içinde, yeni beklentilerin de yolunu açtı, özellikle Kürt halkında umudu yükseltti, "barış" için daha güçlü bir zemin, po-

litik zemini zayıf ama psikolojik zemini güçlü bir duruma yol açtı. Bununla birlikte, önce "İmralı görüşme notları" sonra Newroz mesajı, aynı zamanda yeni tartışma ve ayrışmaların yolunu açtı. Ve bu süreç hızından, ağırlığından hiç bir şey kaybetmeden, daha çok silahların susması ve geri çekilme ekseninde devam ediyor.

Gelelim A. Öcalan'ın Newroz mesajına ya da bildirisine...

Bu mesaj, yukarıda ifade ettiğimiz görüşmelerin sonucu ortaya çıktı. A. Öcalan, 3. BDP heyetiyle yaptığı görüşmede bu mesaj ya da bildiri hazırlayacağını önceden ifade etti, üzerinde çalıştı ve en son MİT eliyle, önce MİT ve T. Erdoğan'ın bizzat okuyup onay vermesiyle BDP'ye ulaştırıldı. İki dilde, Kürtçe ve Türkçe Diyarbakır meydanında 2 milyon insanın şahitliğinde okundu.

Böylesi kısa bildiri ve mesajlar, doğal olarak kendi içinde az çok ajitasyon içerir, bildiride bu var. Ayrıca, kimi zaman tarihin çarpıtılmasıyla birlikte, iki halkın, Türk ve Kürt halkının kardeşliğine yönelik ajitasyon ve ortak değerlere işaret olumludur. Bu açıdan, Newroz bildirisi, yurtsever hareketi ve A. Öcalan'ı hedefleyen özel savaşın imal ettiği bir dizi olumsuz kavram ve niteleme dönemini de geride bırakan bir işlev görmüştür. Burada kardeşliğe yönelik kimi vurgular, belki egemen ideoloji ve onun yönlendirdiği politik kültür için şaşkınlık ve yeni soru işareti olabilir, ama bizim için, sol ve devrimci güçler için, Kürt halkını az çok tanıyan Türk halkı için bunlar ne sürprizdir, ne de yeni bir "keşif"tir.

Ama her şey bununla sınırlı değildir. A. Öcalan'ın bu mesajı, aynı zamanda ciddi politik yanlışlıklar ve zayıflıklar içermektedir; dahası, "yeni dönem" ve "yeni strateji" için göstermiş olduğu referanslar çürük ve sorunludur.

A. Öcalan, bu bildiriye, stratejik bir yerden ele almış, dünyaya, Ortadoğu, Türkiye ve Kürdistan'a buradan bakmış ve ona göre bir yön tayin etmiştir. Bu yön, burjuva demokrasisini aşmayan, kardeşlik söylemiyle, kendini oligarşiye bağlayan bir stratejik bakıştır. Bu bakış en ilerisinden burjuva demokratik bir programa (ki bu açıdan da oldukça zayıftır) denk düşer; Kürt ulusunun özgürlüğü açısından ise, sorunlu ve geri bir programı içerir. Her satırında, özgür olmayan birinin özgür olmayan, net kavramlardan uzak, adeta "yumuşatarak" kavramların içinin boşaltıldığı bir yaklaşımı görmek (A. Öcalan özgür değil, tutsaktır. Devrimci bir tutsak, tutsaklık koşullarında da özgürce görüşlerini yazar, programını, ilke ve tutumlarını savunur. Devrimcilerin mahkeme karşısında savunmaları bu konuda en somut örnektir. Ancak,

söz konusu A. Öcalan olunca, bu politik duruştan söz edemeyiz. A. Öcalan, toplam, yani 21 Mart çağrısı ile birlikte 9 kez ilan edilen ateşkes süreçlerinde, İmralı savunmalarında ifadesini bulan politik duruş ve programatik tezlerinde “demokratik cumhuriyet, Kürt sorunu dil sorunudur, demokrasinin öncüsü ABD ve İngiltere’dir, UKKTH geçersizdir” gibi-, günlük siyasetin bir çok örneğinde oligarşiyi en önemli yerde tutar, oligarşinin açık söyledikleriyle birlikte verdiği ya da Öcalan’ın aldığı mesajı veri kabul eder, siyaseti de ona göre kurgular. Pragmatizmle birlikte bu özellik, zeki ve birikimli Öcalan’ın ana özelliklerinden biridir. Bu özelliğe sahip Öcalan, özgür olmayan Öcalan, özgür ve açık ifadeden uzak, muğlak kavramlara, bir çeşit ezop diline başvuruyor. Bu haliyle sadece bir tür kendi dışında hiç kimsenin “anlamadığı” bir kişilik olmakla kalmıyor, çok daha önemlisi yurtsever hareketi, Kürt halkını yoruyor, kavram kargaşalığı içinde politik program ve taktiklerin içini boşaltıyor), oligarşi ile yapmış olduğu görüşme ve aldığı mesajlara göre konum ve söylem belirlemek gerçeği vardır.

Bu önemlidir ve zayıf noktadır. Bu bir yana, Newroz mesajı/ya da bildirisinin omurgası iki ana halkadan oluşuyor. Biri, modernite ve demokratik modernitedir; diğeri silahların susmasıdır. Bu iki ana halka için dönüp tarihten almış olduğu referanslar ise sorunludur. Toplamda, Öcalan, kendini ve yurtsever hareketi oligarşiye bağlayan bir yerde durmaktadır; stratejik olarak durduğu yer burasıdır. Buna destek sunan her tarihsel referans, “misak-ı milli”, “İslam hukuku” gibi referanslar hem daha önce yurtsever hareketin söylem ve değerlendirmeleriyle taban tabana zıttır, hem de bugünü açıklamaktan, bugün için yeni bir toplum projesine zemin olmaktan uzaktır.

Silahlı Direnişin Rolü Bitti Mi?

Öcalan’dan aktaralım:

“Bugün artık yeni bir Türkiye’ye, yeni bir Ortadoğu’ya ve yeni bir geleceğe uyanıyoruz.

Artık silahlar sussun”

“Bugün yeni bir dönem başlıyor.

Silahlı direniş sürecinden, demokratik siyaset sürecine kapı açılıyor.

Siyasi, sosyal ve ekonomik yanı ağır basan bir süreç başlıyor; demokratik hakları, özgürlükleri, eşitliği esas alan bir anlayış geliyor.”

“Artık silahlar sussun, fikirler ve siyasetler konuşsun” noktasına geldik.”

“Yeni mücadelenin zemini fikir, ideoloji ve demokratik siyasettir, büyük bir demokratik hamle başlatmaktadır.”

Sık sık, birden fazla kez tekrarlanan bu sözler, güncel veya dönemsel bir taktik değil, stra-

tejik bir yönelimdir. Bugün oligarşi için de en önemli adım, hatta tek önemli adım da budur, yani silahlı mücadelenin son bulmasıdır. Bu çağrı ve adımın aylarca yapılan görüşmeler sonrası yeniden (“yeniden” diyoruz; çünkü bu adımın benzeri daha önce 1999 yılında yaşandı) güncelleştiği de bir gerçektir. Bu anlamda, artık bu “yeni dönemde” silahlı mücadele, silahlı direniş, devrimci halk savaşı gibi, hatta tüm bunlara zemin olan sömürgecilik gibi kavramlar geride kalmış, bunun yerini “fikir ve ideolojinin” aldığı, “demokratik siyaset” öne çıkmış, silahsız bir demokrasi savaşımı stratejisi benimsenmiştir.

Bunun için yeni bir adım atılıyor ve silahlı güçlerin “dışarı”, “sınır dışına” çekilmesi çağrısı yapılıyor:

“Ben, bu çağrıma kulak veren milyonların şahitliğinde diyorum ki; artık yeni bir dönem başlıyor, silah değil, siyaset öne çıkıyor. Artık silahlı unsurlarımızın sınır ötesine çekilmesi aşamasına gelinmiştir.”

“Bu bir son değil, yeni bir başlangıçtır. Bu mücadeleyi bırakma değil, daha farklı bir mücadeleyi başlatmadır.”

Burada taktik değil, stratejik bakış ve yönelim vardır. Burada bir taktik olarak ateşkes ve geri çekilmeden daha öte, siyasal mücadelede silahın gündemden çıkması, bu yönelim içinde silahlara veda vardır.

Peki bu silahlara veda stratejisi yeni mi ya da bugüne mi ait?

Hayır, özünde sorunu böylesi bir stratejik tanımlama ile ifade etme, A. Öcalan için değildir, İmralı Savunmalarında bu ana yönelim var, dahası 12 Ağustos 1999 “dışarı çekilme çağrısı” da bu ana yönelimin pratikleşme süreciydi. O günlerde bu ana yönelim “stratejik mi”, “taktik mi” ekseninde çok tartışıldı. Özellikle yurtsever çevrelerde “Başkanın bir bildiği var, bu bir taktik” gibi sözlerle, şaşkınlıklar biraz hafifletilmek istendi. İmralı Savunmalarında, ABD ve İngiltere demokrasinin öncüsü ilan edildi, Kemalizm’e övgüler dizildi, Kürt ayaklanmaları resmi ideolojin dilinden kötülendi, ulusların kendi kaderini tayin hakkı reddedildi, Marksizm-Leninizm “aşıldı”. Liberal demokrasi her şey yapıldı, silahlara veda edildi, “barış grupları” teslim oldu, 500-600 gerillanın kaybına yol açan geri çekilme pratiği yaşandı. O gün de “yeni dönem” denildi, “demokratik siyaset” denildi. Sadece isim, bayrak ve simgeler değil, bunların temsil ettiği ideoloji ve politik program da değişti.

Peki, o günlerde oligarşinin söylemi neydi? Tıpkı bugünlerde olduğu gibi, “silahlar sussun, sonra demokrasi gelecek”.

Gerilla güçleri büyük kayıplar vererek geri

çekildi, Kürt ulusunun özgürlük sorunu hasır altı edildi, sanki bu sorun yokmuş gibi davranıldı, "zamana yayararak çürütme" stratejisi izlendi. Yurtsever harekette karmaşa yaşandı, hatta kendi içinde, özünde İmralı Savunmalarından beslenen Amerikancı çözüm arayışını savunanlar (Osman Öcalan ve ekibi) çıkardı. İsimler, simgeler, bayraklar değişti; çünkü artık "yeni bir dönem" vardı ve bu "yeni dönemde" bunlar geride kalmıştı.

Peki, tüm bunlar oldu da, oligarşi, burjuva demokrasisi mi getirdi, Kürt ulusunun özgürlük sorununu mu çözdü?

Hayır, tam tersine "demokrasi" söylemden öteye gitmedi, devlet adım adım sömürge tipi faşizm ekseninde yeniden yapılandı, bu süreç devam ediyor. Resmi ağızlar, Genelkurmay "düşük yoğunluklu savaş" demişti; ama Öcalan'ın İmralı Savunmalarıyla oligarşi bu kez savaşı kazandığını, "zaferini" ilan etmişti. Kürt sorunu politik gündemden hızla düştü, yeni bir çözümsüzlük süreci derinleşti. AKP bu zeminde iktidar oldu, T. Erdoğan "bir şeyi düşünmezseniz sorun olmaktan çıkar" dedi. Ancak, tüm bunlara karşı, ciddi bir politik kırılma yaşanmasına karşı, yurtsever hareket 2004 Haziranında yeniden silahlı mücadeleye başladı, önce yurtsever hareketin yaşadığı karmaşa son buldu, politik hedefler küçüldü, ama artık daha net bir yürüyüş ve mücadele programı vardı. Tüm bunlara bağlı olarak, yeni bir gelişme, yeni bir halklaşma yaşandı. Gerilla güçleri korundu ve gelişti. Kürt halkı gerillanın etrafında saf tuttu, adım adım halklaştı, serhildanlar örgütlendi, seçim başarıları kazanıldı ve bugüne gelindi. Bugün, Kürt halkı için, yurtsever hareket için, tüm zorla tasfiye operasyonlarına rağmen en güçlü aşama yaşanıyor diyebiliriz. Yurtsever hareket dört parçada örgütlü tek güçtür; Rojava'da Kürtler kendi özyönetimini inşa ediyor, doğu ve güneyde örgütlü güçtür, kuzeyde ise sömürgeci oligarşi karşısında tek etkili güçtür, halklaşmıştır.

Bu gelişmenin yolunu ne açtı? 40 yıllık tarihte ve yaşanan İmralı kırılmasına rağmen, 2004 yılında başlayan ve bugüne kadar gelen süreçte görüldü ki, silahlı mücadele bu yolu açtı...

Öcalan, 1999 yılında da, bugün de aynı şeyleri söylüyor, hatta benzer bir taktik süreç yaşanıyor. 1999 yılında söyledikleri yaklaşık 15 yıllık tarihsel pratikle doğrulanmadı, yalanlandı. Yaşanan bu tarihsel süreç, silahlara veda değil, silahların hala güncel ve devrimci bir rol oynadığını ispatladı. Çünkü sömürgecilik silahlı halk savaşının kaçınılmaz sonucu olarak tel tel dökülse de devam ediyor, Kürt Ulusunun ulusal demokratik hakları hala yok sayılıyor,

burjuva demokrasisi hala bir hayal. Eğer böylesi bir toplumsal-siyasal zeminde silahlı mücadele sürmeseydi, ne Kürt halkının mücadelesi bu düzeye gelebilirdi, ne de MİT, devlet adına Öcalan ile masaya otururdu. Tüm bunlar silahlı mücadelenin temel olduğu, ancak silahsız mücadelenin de bunu tamamladığı güçlü bir zeminde gelişti.

Kürt Ulusunun, ulusal bilinç ve örgütlenmesinin bir hayli yol aldığı bir gerçektir. Bu gerçeği görerek yeni mücadele yöntemleri de zorunludur. Bu anlamda, mücadele sürekli gelişir, yeni unsurlar kazanır, yeni biçimler alır. Ama Kürt ulusu için silah ve silahlı mücadele hala stratejik bir yerde durmaktadır. Kazanılan her şeyde silah ana unsur, tek değil fakat ana unsur olmuştur; bırakalım yeni kazanımları, kazanımların korunmasının yolu da silahların siyasette önemli bir unsur olmasına bağlıdır.

Düşünelim...

Kürt coğrafyasının, Kürt Ulusunun iradesine rağmen parçalanma ve paylaşılması son mu buldu? Hayır. Devletlerarası sömürge statüsü devam ediyor mu? Ediyor. İki parçada, bu statü kırıldı (Kürtler bugün iki alanda egemen ulus konumuna yükseliyor. Biri, emperyalizmle iç içe, onlara dayanarak güneyde yaşanan uluslaşmadır. Bu parçada Kürtler, Kürt burjuvazisinin önderliğinde egemen ulus konumuna yükselmiş, buna bağlı federal bir yönetime sahiptir. Bu tarihte yok sayılmış Kürtler için bir kazanımdır. İkincisi Rojava'da yaşanıyor. 19 Temmuz devrimi ile Rojava'da Kürtler kendi öz-yönetim organlarını oluşturuyor. Öcalan'ın "demokratik özerklik"ten uzaklaşması ve soyut bir "demokratik cumhuriyet" demesi, her iki örnekten çok ama çok geridir), ama en büyük parçada hala devam ediyor. Ortadoğu'da her egemen ulusun, Türklerin, Arapların, Farısların "ulus devlet"leri ve silahlı güçleri vardır, ama Öcalan'ın "demokratik cumhuriyet"ten "konfederalizme" kadar tüm stratejilerinde ne "ulus devlet" vardır, ne de Kürt ulusu ve ülkesinin parçalanması son bulur. Newroz çağrısında ifade edilen "yeni stratejide" silah yoktur, Kürtlere silah değil, "fikir, ideoloji" önerilmektedir.

Tüm devrim deneyleri gösterdi ki, politika iki ana biçimde yapılır, politik mücadelenin iki ana biçimi vardır. Biri silahlı, diğeri barışçıl yöntemler. İkisi karşı karşıya gelmez, getirilemez. Kürt halkı için bunca kazanımda da iki ana yöntemin iç içe uygulanmasının önemi çok açıktır; zaten devrimci halk savaşı da budur, gerilla savaşı ile devrimci halk hareketinin bütünlüğüdür.

Biz kez daha ifade ediyoruz: sömürgecilik kırılmadan, Kürt ulusu egemen ulus konumuna yükselmeden, faşizm tasfiye olmadan, Kürtler

ve Türkler arasında eşit ve özgür bir yeni ilişki inşa edilmeden silahlara veda Kürt halkı için intihardır.

Kürt coğrafyasının her bir parçasında, toplamda bölgesel her gelişmede bu ana tez, yenden ve yeniden onaylanmaktadır.

A. Öcalan ise, silahlı savaşımı tümünden ortadan kaldıracak bir yönelim içindedir. Bu stratejik bir hatadır.

Bu Newroz mesajının en önemli halkasıdır...

İkinci önemli halka ise "modernizm" ve buna karşı geliştirmek istediği "demokratik modernite"dir.

Post-Modern Kavram: "Modernite"

Öcalan'a göre, bunca kan ve gözyaşının nedeni "kapitalist modernite"dir, bu "modernite" daha önce yaşanan uygarlık ve içinde "İslam hukukunun" olduğu "kardeşlik hukukunu" bozmuştur. Ancak gelinen yerde kapitalist modernite çökmüş, eskimiştir; bunun yerini, eski uygarlık ve hukuktan beslenen "demokratik modernite" almalıdır; tüm ezilenler, bunu inşa etmelidir.

"Etnik ve tek uluslu coğrafyalar oluşturmak, bizim aslımızı ve özümüzü inkar eden modernitenin hedeflediği insanlık dışı bir imalattır.

Yok sayan, inkar eden, dışlayan modernist paradigma yerle bir oldu. Akan kan Türk'üne, Kürt'üne, Laz'ına, Çerkes'ine bakmadan insandan, bu coğrafyanın bağrından akıyor."

"Kapitalist moderniteye dayalı son yüzyılın baskı, imha ve asimilasyon politikaları; halkı bağlamayan dar bir seçkin iktidar elitinin, tüm tarihi ve de kardeşlik hukukunu inkar eden çabalarını ifade etmektedir. Günümüzde artık tarihe ve kardeşlik hukukuna ters düştüğü iyice açığa çıkan bu zulüm cenderesinden ortaklaşa çıkış yapmak için hepimizin, Ortadoğu'nun temel iki stratejik gücü olarak kendi öz kültür ve uygarlıklarına uygun şekilde demokratik modernitemizi inşa etmeye çağırıyorum."

Öcalan, her şeyden önce post-modern bir yerden soruna bakıyor ve buna uygun bir dil kullanıyor. "Modernite", "demokratik modernite", "seçkin iktidar eliti" gibi kavram ve tanımlamaların özünde böylesi bir yanı vardır. Neden bu dil ve üslup? Neden açık ve net kavramlar değil de, post-modern dil ve kavramlar? Bizce Öcalan rolünü bilinçli oynuyor. Bu kavramları, yukarıda ifade ettiğimiz gibi, hem devletle ilişkiyi dikkate alarak "ezop dili" kullanıyor, hem de "yumuşatarak" kavramların altını boşaltıyor, yeni bir söylem tutturuyor. Sömürgecilik, Kemalizm, faşizm, ulus devlet, kapitalizm gibi kavramlar Öcalan'ın literatüründen çıkıyor ve eskiliyor; bunların yerini "modernite", "seçkin iktidar eliti" gibi kavramlar alıyor.

Kavramların hiç masum olmadığını biliyoruz!

Peki, bu "kapitalist modernite" yani kapitalizm ve onun oluşturduğu "ulus devlet" dahil bir çok şey, eski uygarlıklardan, örneğin Kürtlerle Türklerin hukukunun oluştuğu Osmanlı İmparatorluğundan daha mı geridir? Öcalan, "kapitalist modernite"yi eleştirip her şeyin nedeni olarak gösterirken, "eski uygarlık", "İslam hukuku", "Misak-ı Milli" gibi kavramlara dönerken, "dün iyi" ama "bugün kötü" derken, bugünün inşası için, "demokratik moderniteyi" inşa için eskiye dönerken, burayı referans alırken büyük bir yanılğı yaşıyor.

Kapitalizm, tarihsel olarak feodalizmden ileridir; Kemalizm ve ulus devletin inşası, Osmanlı hanedanlığından ileridir. Bu bir realitedir ve siz tarihi geriye döndüremezsiniz. Feodal toplumun sadece ekonomik yapısı için değil, oluşturduğu değerler sistemi açısından da, kapitalizm ve onun oluşturduğu değerler daha ileridir. Kapitalizm, kapitalist sömürü üzerinden biçim alan ulus devlet, kapitalist- emperyalist sömürgecilik, bireycilik, pozitif felsefe vb bir realitedir; bu realite, feodalizmden, feodal sömürü, feodal sömürgecilik, din, tarikat gibi eski toplumun ana çizgilerinden daha ileridir. Hiç şüphesiz, bu "ileri" olma hali, tarihseldir, toplumların evrimi ve oluşumu açısından ileridir. Yoksa burada anlatmak istediğimiz kapitalizmin yaratmış olduğu sonuçlar, yapmış olduğu yıkım vb açısından ifade etmiyoruz. Çünkü biz biliyoruz, her ilerleme, bir kısım insanların, sınıfların yıkımıyla olur. Ama siz tarihsel evrimi durduramazsınız, "eski uygarlıkların" kapitalist uygarlıktan ileri ve demokratik olduğunu savunamazsınız. Öcalan bunu yapıyor, eskinin bugünden daha demokratik olduğunu savunuyor, oradan yalan yanlış bir şeyler alıyor, kendi projesi olan, içeriği de bir hayli tartışmalı olan "demokratik modernite"ye dayanak yapıyor.

Hiç şüphesiz, kapitalizm ve onun üzerinden biçim alan egemenlik biçimleri, örneğin "ulus devlet" ve "sömürgecilik", bazı ulus ya da halkları yok sayıyor, eziyor, onları baskı altına alıyor. Bu tarihsel süreç, sadece işçi sınıfı ve emekçileri sömürme ve baskı altına alma değil, aynı zamanda başka ulus ve halkları yok sayma, onların üzerinde egemenlik kurma sürecidir. Türk ulus devleti, Kemalizm, burjuva uluslaşma sürecidir; bu Osmanlı Hanedanlığından, cemaat toplum biçiminden ileridir. Ancak, bu aynı zamanda, işçi sınıfı ve emekçiler için açık sömürü, bu coğrafyada, Ermeni, Rum, Yahudi gibi toplumlar için mübadele, soykırım, onların sermayesini zorla talan etmedir, Kürtler için "azınlık" bile olmamadır, inkar ve imhadır. Sosyalistler kapitalizme ve tüm sonuçlarına cephe-

den savaş açarlar. Ama bunu yaparken, daha eski toplum biçimlerini, örneğin feodalizm ve Osmanlı sömürgeciliğini kutsamazlar, bugünün inşa ederken bunları referans almazlar.

Post-Modern Çözüm: “Demokratik Modernite”

Peki, Öcalan “kapitalist moderniteye” karşı ne öneriyor? Önerisinde sosyalizm (ki sosyalizm de modernitenin bir parçasıdır; moderniteyi çağdaş toplumlar olarak ele alırsak, kapitalist ve sosyalist toplum ve devlet bunun iki biçimidir) yok. Ne var: “demokratik modernite”

“Demokratik moderniteyi inşaaya çağırıyorum”

“Tüm ezilen halkları, sınıf ve kültür temsilcilerini; en eski sömürge ve ezilen sınıf olan kadınları, ezilen mezhepleri, tarikatları ve diğer kültürel varlık sahiplerini, işçi sınıfının temsilcilerini ve sistemden dışlanan herkesi çıkışın yeni seçeneği olan demokratik modernite sisteminde yer tutmaya, zihniyet ve formunu kazanmaya çağırıyorum.”

“Ortadoğu ve Orta Asya kendi öz tarihine uygun, bir çağdaş modernite ve demokratik düzen aramaktadır. Herkesin özgürce ve kardeşçe bir arada yaşayacağı yeni bir model arayışı, ekmek ve su kadar nesnel bir ihtiyaç haline gelmiştir. Bu modele yine Anadolu ve Mezopotamya coğrafyasının, ondaki kültür ve zamanın öncülük etmesi, onu inşa etmesi kaçınılmazdır.”

“Demokratik modernite” nedir, nasıl bir toplum biçimidir? Bu kapitalizmden farklı mı, sosyalizm mi? Hiç biri değil. Her şeyin, tüm kötülüklerin anasının “kapitalist modernite” olduğunu söyleyen Öcalan, kapitalizm dışında bir şey önermiyor. Öcalan’ın “demokratik modernite” dediği, kapitalizmin demokratikleşmesidir. Kapitalizm içinden, aşılmış olan “ulus devlet” gibi urlar çıkacak, kapitalizm koşullarında, daha barışçıl, eşit ve özgür, yani “demokratik kapitalist” bir toplum inşa edilecek. Bu bir ütopyadır ve bir gram bilimsel değeri yoktur. Kapitalizmin kendisi sömürüye dayalı, eşitsizliği, baskıyı, egemenliği her gün üreten bir sistemdir. Kapitalizm, üretim araçları üzerinden kapitalist mülkiyete dayanır, işçi sınıfı ve tüm ezilenleri sömürür, onlar üzerinden egemenlik kurar, eşit ve özgür olmayan ilişkileri yayar. Kapitalist devletlerin tüm biçimi, ister burjuva demokrasisi olsun (ki burjuva demokrasisi, emperyalist çağda artık geride kalmıştır, günümüz 4. bunalım döneminde bir hayaldir) ister faşizm olsun, tümü sömürü ve eşitsizliği derinleştirir, egemenliği her alana yayar, işçi ve tüm ezilenler üzerinde baskı ve şiddeti kurar. Sömürgecilik, yarı sömürgecilik, 3. ve 4. bunalım döneminde ise yeni sömürgecilik kapitalizmin birer

ürünüdür. Kapitalizme karşı çıkmadan onun sömürü ve tüm egemenlik biçimlerini kırıp atmadan, sömürü, eşitsizlik, özgürlüğün inkarı ortadan kalkmaz, halklar arasında eşit ve özgür ilişkiler inşa etmek hayal olmaktan öteye geçmez.

Bu anlamda “demokratik modernite” çok kaba ve basit bir ütopyadır.

Peki, kimler bu “demokratik moderniteyi” inşa edecek? İşçi sınıfı, kadınlar, tarikatlar, ezilen mezhepler, ezilen halklar, tüm ezilenler.

Çağrı tüm ezilenlere, ama içinden öyleleri var ki, bırakalım “demokratik modernite”yi “kapitalist modernite”den daha geri konumdadırlar. Gerici, dinci tarikatlar nasıl “demokratik modernite”yi inşa edecekler?

Bu bir yana, bu çağrı bilimsel de değildir. İşçi sınıfı kendi toplum düzeni için savaşıyor; bu sosyalizmdir. Sadece işçi sınıfı değil, tüm ezilenler demokratik bir toplum için, bize göre sosyalizm için, bu ülkede rol oynayacaklardır. İşçi sınıfı önderliğinde (ki işçi sınıfının önderliğinin bilimsel gerekçeleri vardır, bilimsel gerekçelere dayanır) tüm ezilenler, Kürtler, Aleviler, farklı inanç ve kültür sahipleri, sadece işçi sınıfı değil, kent ve kır yoksulları, esnaf, zanaatkar, aydın, küçük işletme sahipleri, küçük ve orta boy tarım işletme sahipleri, halk devriminde rol oynarlar ve devrimin ertesi günü sosyalizmin inşası başlar. Ancak bunun için önce mevcut düzen, yeni sömürge düzen, alt yapıdan üst yapıya kadar parçalanır, yıkılır, dağıtılır, yeni toplum bunun üzerinden inşa olur. Ama Öcalan’da ne eski ve kapitalist düzeni yıkmaya vardır, ne de yeni ve bilimsel toplum olan sosyalizmi kurmaya vardır. O, içinde gerici güçlerinde olduğu kesimlerle, kapitalist sömürünün devam ettiği, ama daha “demokratik” bir sömürü ve egemenlik biçiminin olduğu “demokratik modernite”yi inşa etmek istiyor.

Bu “demokratik modernite” de devlet olacak mı? Öcalan’ın, Kürtler için devleti, sosyalist ya da kapitalist bir Kürt devletini reddettiği, “devletsiz” bir sistem, en azından Kürtler için “devletsiz bir sistem” savunduğu bilinmektedir. Ayrıca biliniyor, en son BDP heyetiyle yapmış olduğu görüşme notlarında “demokratik cumhuriyeti savunuyorum” diyor ve “demokratik özerkliği” bir kenara atıyor. Bu durumda, bu “demokratik modernite” de Kürtlerin statüsü ne olacak? Bu sorunun yanıtı yok; daha doğrusu, Kürt ulusu için “bağımsız devlet, federasyon, özerklik” dışında, statüsüz bir burjuva demokrasisi içinde, bireysel hakla sınırlı bir demokrasi öneriyor. “Demokratik modernite”de Kürtler, bireysel haklarla sınırlı, statüsüz bir yerde duruyor. Bu haliyle, bırakalım burjuva demokrasisini, Güney ve Rojava’daki kazanım-

ların da gerisinde “demokratik modernite” ile Kürtler yetinecek.

Öcalan, gelecek toplum tasarımını bugünden, bilimsel verilerden değil, düne takılarak, tarihin içinde sorunlu olan “hukuklara” takılarak inşa etmeye çalışıyor.

Bunun için tarihe, eskiye, “İslam hukuku” na, “Misak-ı Milliye” gidiyor...

İslam Hukuku Mu

Yeni ve Demokratik Bir Hukuk Mu?

Öcalan'ın İslamcı olmadığı, hatta din ve İslam'ın devrimci eleştirisini yaptığı (bu konuda, Öcalan'ın devrimci dönemine ait bir kitabı vardır) bilinmektedir. Ancak siyasal pragmatizm, başka konularda olduğu gibi, bu konuda da Öcalan'ı neo-Osmanlılıkla, bu temelde İslam'la yollarını buluşturuyor.

“Bugün kadim Anadolu'yu Türkiye olarak yaşayan Türk halkı bilmeli ki Kürtlerle bin yıla yakın İslam bayrağı altındaki ortak yaşamları kardeşlik ve dayanışma hukukuna dayanmaktadır.”

“Gerçek anlamda, bu kardeşlik hukukunda fetih, inkar, ret, zorla asimilasyon ve imha yoktur, olmamalıdır.”

Hiç şüphesiz bu alıntıda, Öcalan'ın İslamcı olduğu sonucu çıkmaz. Hatta alıntının birinci bölümünde tarihsel bir eğilim ve sonuçtan da bahsedilebilir. Kürtler ile Türklerin İslam'la tanışması, din üzerinden ortak değer ve ortak bir hukukun oluşmasına hizmet ettiği bir gerçektir. Ama bu hukuk, “İslam hukuku” sorunludur.

Her şeyden önce, bu hukuk, İslam'ın iktidarlaşmasıyla egemen ve feodal bir hukuktur. Ayrıca bu hukuk içinde, Kürtler ile Türklerin İslam dini ekseninde ortak değerler oluşsa da, Öcalan'ın ifade ettiği gibi, “bu kardeşlik hukukunda fetih, inkar, ret, zorla asimilasyon ve imha yoktur, olmamalıdır.” sözleri gerçeği yansıtmaz. Tam tersine bu İslam hukuku, egemen ve iktidarlaşmış İslam hukukunda fetih, inkar, ret, asimilasyon ve imha vardır. Bin yıllık bu hukukta, İslam adına Anadolu da başka halkları, daha özel ifade edersek, gayrimüslim halkları imha, asimilasyon, fetih, inkar vardır. Selçuklulardan Osmanlıya kurulan bu imparatorluklar, İslam adına sadece gayrimüslimlere değil, aynı zamanda yoksul Aleviler başta olmak üzere, diğer inanç sahiplerine zülüm makinesidir. Çünkü burada İslam, Sünni İslam'dır, oluşan hukukta, egemen olan hukukta budur.

Ayrıca, bu tarihsel süreç içinde, Kürtler ve Kürt coğrafyası ne özgürdür, ne de diğer halklarla eşittir. Tam tersine örneğin Osmanlılar feodal sömürgeciliği temsil eder, Kürt beylerine adı konmamış “özerklik” de 16. ile 19. yüzyılda,

tam da feodal sömürgeciliğin bir ürünü olarak ortaya çıkmıştır. Osmanlı Kürt coğrafyasını işgal eder, buradaki Kürt beylerini kendine bağlar, bunun için Sünni İslam'ın hukukunu kullanır. Nitekim Safevi devletine karşı, bir yandan Kürt ve Alevi beyler imha edilirken, arka cepheyi sağlama almak için bazı Suni Kürt beyleriyle anlaşır. İdris-i Bitlisi örneği budur; Yavuz'un Alevi katliamları budur. Burada oluşan hukuk, daha sonra Kanuni tarafından ünlü “Hükm-ü Şeref” adlı emirnamele anlamını bulmuştur. Bu emirname, Kürtler ile Türkler arasında oluşan hukukun ilk belgesidir; bu belgede, adı konmadan bir tür “özerklik” vardır, burada Kürt beyleri para basma, mülkiyetini başkalarına verme gibi haklara sahiptir. Ama bilinmelidir; bunun kendisi, Osmanlı'nın feodal sömürgeciliğidir. Kürtlerle Türkler arasında oluşan bu hukuk, belki bir yanıyla bir realiteyi ifade eder, ama realitenin kendisi sorunludur, halklar için eşitlik ve özgürlüğü ifade etmez.

Bir sömürgeciliği reddederek, daha eski, arkaik sömürgeciliği savunmak eğer kötü bir pragmatizm değilse, körlüktür.

Biz bu hukuku değil, tüm halkların eşitliği ve özgürlüğünü savunuruz. Bir devrim programı ile geleceği kurgularken, halklar arasında tüm ortak değerlere, demokratik adımlara değer veririz, ama tüm bunları yeni bir toplum için, yeni ve sosyalist toplumun değerleriyle inşa ederiz. Sadece Kürtler ve Türkler arasında değil, tüm halklar arasında her türlü baskı ve egemenlik biçimine karşı çıkarız; tüm halkların eşit ve özgür olduğu bir toplumu birlikte inşa etmek için çalışırız.

Hiç şüphesiz Öcalan “İslam hukuku” na dönerken, birçok insan ve kesimin yanıltıldığı gibi, “İslamcı” olduğu için değil, bunu politik pragmatizm açısından yapıyor, neo-Osmanlılık politikalarına kapı aralıyor.

Misak-ı Milli Nedir?

Bunun bir başka örneği de “Misak-ı Milli” sorunudur.

Önce Öcalan'dan aktaralım:

“Kararlaşmaya çağırıyorum

Tıpkı yakın tarihte Misak-i Milli çerçevesinde Türklerin ve Kürtlerin öncülüğünde gerçekleşen Milli Kurtuluş Savaşı'nın daha güncel, karmaşık ve derinleşmiş bir türevini yaşıyoruz.”

“Misak-i Milli'ye aykırı olarak parçalanmış ve bugün Suriye ve Irak Arap Cumhuriyeti'nde ağır sorunlar ve çatışmalar içinde yaşamaya mahkum edilen Kürtleri, Türkmenleri, Asurileri ve Arapları birleşik bir “Milli Dayanışma ve Barış Konferansı” temelinde kendi gerçeklerini tartışmaya, bilinçlenmeye ve kararlaşmaya ça-

ğırıyorum.”

Birinci olarak, “Misak-ı Milli” yani “milli yemin” ya da “ulusal ant” bir hayli tartışmalı bir konudur. Bazı zaman ya genellemenin ya da bilgi eksikliğinden, “Misak-ı Milli” denilince, Lozan sonrası oluşan, daha sonra Hatay’ın ilhak edilmesiyle ortaya çıkan bugünkü sınırlar sanılmaktadır. Bu yanlıdır ve eksik tarih bilgisine dayalıdır. “Misak-ı Milli”, son Osmanlı meclisinin (Osmanlı Mebusan Meclisi), Erzurum (23 Temmuz 1919) ve Sivas (4 Eylül 1919) Kongre kararlarına dayanarak 28 Ocak 1920 tarihinde oybirliği ile almış olduğu ve altı maddeden oluşan bir karardır. Osmanlı İmparatorluğu çözülür, Balkanlarda, ardından Arap coğrafyasında toprak kaybeder. Mondros Mütakeresi ile özellikle Ermenilerin yeni toprak talepleri vardır. Bu temelde, “Osmanlılık” ve “İslam” adına, “camia-i Osmaniye ve İslamiyet’ten ayrılmamak” adına, Ermenilerin taleplerini ötelemek, Kürtleri kendine bağlamak için, “vilayeti Şarkıye’de Türk Kürtsüz, Kürt Türksüz yaşayamaz” denilerek, Osmanlı sınırlarının belirlenmesini ifade eder. “Misak-ı Milli” sınırları Trakya ile Kars, Ardahan, Batum’un halk oylamasıyla “Osmanlı” ve “İslam”a bağlanmasını, Hatay’ı içine alan, Halep’e kadar uzanan, bununla birlikte Osmanlı’da “Musul Vilayeti” olarak bilinen ve Musul, Kerkük, Süleymaniye’yi içine alan bir bölgeyi içermektedir.

Öcalan burada 1920’de alınan bu karara, “Misak-ı Milli”ye işaret ediyor.

Her şeyden önce “Misak-ı Milli” sınırları feodal Osmanlı İmparatorluğunun saltanatını ve hilafeti korumak için çizilmiş ve o tarihte benimsenmiştir. Bu “Misak-ı Milli” bir anlamda feodal sömürgeciliğin, en azından Kürtler için feodal sömürgeciliğin bir sonucudur. Buradaki Kürt ve Türk’ün birbirine bağlanması, Yavuz döneminde, İdris-i Bitlisiyle oluşan hukukun, Suni-İslam üzerinden oluşan hukukun bir sonucudur. O tarihlerde, 1920’lerde sonradan da açığa çıktığı üzere, aynı zamanda Kemalizm’in manifestosu olan bu kararın, Türk ulus devletinin inşasında bir anlamı vardır. Ama 21. yüzyılda hem Türk, hem de Kürt uluslaşma süreciyle birlikte düşünürsek, bugün için bir anlamı yoktur, dahası bu proje Türk burjuvazisinin, tarihsel kökü olan emperyal hayalinin bir parçasıdır.

Ayrıca biliniyor bugünkü sınırlar önemli ölçüde 1. Paylaşım Savaşı sonrası çizildi. Bu sınırlar özellikle Kürtler için meşru değil; Kürtlerin iradesine rağmen İngiliz, Türk, Arap egemen sınıfları tarafından çizildi. Bu sınırların kendisi, sömürgeciliğin belgesidir; Kürtlerin parçalanması ve paylaşılmasıdır. Yani “Misak-ı Milli” Kürtler için parçalanma ve paylaşım. Halbu-

ki Kürt ulusunun birleşik bir ülkede yaşaması en doğal hakkıdır. Bu hakkın kendisi, “Misak-ı Milli” ile tümenden tezettir, onun tam karşısındadır. Kürtler için meşru olmayan, 1920 yılına atıf yaparak, bugün Güney Kürdistan sınırları içinde olan Musul, Kerkük, Süleymaniye’nin “Misak-ı Milli” adına Türkiye’ye bağlanmasını savunmak gericiliktir, Türk burjuvazisinin emperyal hayalinin yanında yer almaktır. Ortadoğu halkları ve Kürtler için meşru olan, Kürt ulusunun parçalanması değil, birleşik ve bağımsız biçimde kendi ülkesinde yaşamasıdır. Kürt ulusu özgürce yaşmalıdır; komşu halklarla eşit ve özgür bir ilişki kurmalıdır. Bunun dışında hiç bir şey, hatta “ara çözüm” meşru değildir ve bu tip arayışlar Kürt halkının stratejik ve taktik çıkarına aykırıdır.

Geriye, 1920’lere dönmek, “Misak-ı Milli”ye atıfta bulunmak, o tarihsel koşullarda da eşit ve özgür olmayan Kürt ulusunu, “İslam hukuku” ile, İdris-i Bitlisi ile oluşan hukuku ile bugüne bağlamak, sömürgeciliğin yumuşatılarak meşrulaştırılmasıdır.

Dün devleti, ulusal devleti Kürt Ulusu için reddeden, mevcut sınırları “konfederalizm”le savunan Öcalan, bugün “Misak-ı Milli” ile, Kürt coğrafyasının bir kısmının, Musul merkezli Güney Kürdistan’ın Türkiye’ye bağlanmasını savunuyor. Burada temelde bu coğrafyada yaşayan halkları bir “kararlaştırmaya” çağırıyor.

Bu neo-Osmanlıcılıktır. Öcalan tıpkı İmralı savunmalarında olduğu gibi, bir kez daha oligarşinin emperyal duygularına hitap ediyor.

İkinci olarak, “milli kurtuluş savaşı” Türkler ve Kürtlerin “öncülüğünde” gerçekleşmedi. Öcalan sadece tarihi çarpıtmıyor, sömürgeci oligarşi eksensiz yeni bir “çözüm” için egemen ve resmi ideolojinin cephaneliğinden eskimiş tezleri alıyor. Bu resmi tezlerin çürümesinde en ciddi katkıyı yurtsever hareket vermiştir; Öcalan, dün savunduklarını bir yana atıyor, çürüten resmi tezleri yeniden diriltmeye çalışıyor.

Her şeyden önce “milli kurtuluş savaşı” bir hayli tartışmalı. Kemalizm, Türk burjuva sınıfının öncülüğünde, işgale karşı, sınırlı bir anti-emperyalizmi içeren politik bir tutumdur. Bir yandan, açık işgale tavır vardır, ama öte yandan emperyalizmle uzlaşma arayışı vardır. Bu anlamda, Kemalizm’in anti-emperyalistliği sınırlıdır, o daha çok anti-Yunan eksensiz bir politik tutumdur. Ama Kemalizm’in bir başka yanı ve ağır basan yanı daha vardır ve Kemalizm’e de asıl karakterini veren budur; Kemalizm, başta Kürt ulusu olmak üzere, işçi sınıfı ve tüm ezilenlere karşı gericidir, ırkçıdır, şovenisttir.

Bununla birlikte, bu politik tavırda, açık işgale karşı tutumda sadece Türkler değil, Kürtler de vardır; ama Kürtlerin, Kürt burjuva (ki

1920'lerde böyle bir sınıf pek yoktur, Kürt ege- men sınıfı daha çok feodal beylerdir) ya da Kürt feodal beylerinin bu savaşa "öncülük" ettiği ya- landır. Kemalizm, Kürtlerin desteğini almıştır, Erzurum, Sivas Kongresi, Amasya Protokolü bu yöndedir ve bu temelde Kürtlere "özerklik" söz- leri de vermiştir. Ama "milli kurtuluş savaşına" Kürtler değil, Kemalizm, yani Türk burjuva sı- nıf önderlik yapmıştır. Bunun üzerinden inşa olan "ulus devlet" de "Kürt ve Türklerin ortak devleti" yada "çok uluslu" değil, Türk ulus dev- lettir. Kürtlerin 1925-40 isyanları da, feodal beylerin önderliğinde, ulusal çıkarlarını savun- masıdır, 1920'lerde verilen sözlerin yerine gel- memesiyle, Osmanlı döneminde oluşan huku- kun tümünden inkar edilmesiyle ortaya çıkmıştır. Yani, kurulan Türk ulus devlette Kürtlerin ulu- sal kimliği ve hakları yoktur ve "milli kurtuluş savaşının" "Türk ve Kürtlerin öncülüğünde" ya- pıldığı tezi yalandır, kandırmacadır.

Bu yalana bugüne kadar Kemalizm ve onun etkisindeki ulusal sol kesimler başvurdu; İmra- lı savunmalarından bu yana Öcalan bu yalanı tekrar ediyor.

Öcalan diyor ki:

"Ayrıştırmak isteyenlere karşı birleşeceğiz

Bu toprakların tarihselliğinde önemli bir yer tutan "BİZ" kavramının genişliği ve kapsayıcılı- ğı dar, seçkinci iktidar elitleri eliyle "TEK"e indirgenmiştir. "BİZ" kavramına eski ruhunu ve pratiğini vermenin zamanıdır."

Yumuşatma ve ezop dili bir yana, "İslam hu- kuku", "Misak-ı Milli", "Milli Kurtuluş Savaşı", hatta "Çanakkale" gibi göndermeler, "bu top- rakların tarihselliğinde önemli yer tutan" bağ- lardır, ama tüm bunlar sorunludur. Öcalan'a göre, bu tarihsellik içinde oluşan hukukta "biz" vardı, yani eskiden, "kapitalist modernite" ön- cesi Kürtler ve Türkler eşitti. Ama bu eşitlik bo- zuldu, birileri geldi, "kapitalist modernite" gel- di, birileri kıskırttı, örneğin emperyalistler kış- kırttı ve "seçkinci iktidar eliti" (Kemalizm kavra- mı burada yeniden unutuluyor, öteleniyor, kav- ram adıyla değil, post-modern bir dille tanımla- nıyor) "bizi" "tek"e indirdi.

Bu sonuç tümünden yanlıştır, ifade ettiğimiz gibi, sadece tarihi çarpıtmak değil, eski feodal sömürgeciliğe olmayan bir rol vermek, oradan "demokratik moderniteyi" inşa için güçlü zemin bulmak arayışıdır.

Öcalan resmi tarihe, resmi ideolojiye, neo- Osmanlılık üzerinden bağlanıyor. Bunu ya- parken de resmi ideolojinin "dış düşman" tezini kullanıyor, "ayrıştırmak isteyenlere karşı birleş- seceğiz" diyor.

Bununla sınırlı değil...

"Son doksan yılın tüm hata, eksiklik ve yanlışlıklarına rağmen..." diyor, "helalleşmeye"

ve "kucaklaşmaya" çağırıyor.

"Son doksan yıl" TC'nin tüm tarihidir; Ke- malizm'dir(1923-45 dönemi), faşizmdir(1945 sonrası) bu tarih. Bu tarihte Kürtler yoktur, in- kar edilmiştir, başında sömürge sopası hiç ama hiç eksik olmamıştır. Bu tarih, Kürtler ve diğer ulusal topluluklar için, Aleviler ve diğer ezilen kesimler için, işçi sınıfı ve emekçiler için "hata, eksik, yanlış" dan öte bir şeydir; koyu baskıdır, inkardır, imhadır. Bunların sorumlusu Türk halkı, Türkiye halkı da degildir; oligarşik dev- lettir. Türkiye halkı ile Kürt halkı kucaklaşma- lıdır, sömürgeciler bu kucaklaşmayı dinamitle- mişlerdir.. Tüm tarihin acılarının hesabı da, Kürt ulusu için, ancak Kürt ulusunun demok- ratik haklarının tanınmasıyla sorulur. "Helal- leşme" tüm demokratik ve ulusal hakların ta- nınmasıyla anlam bulur.

Sonuç Yerine

A. Öcalan'ın Newroz mesajı ve onun arkasın- daki ana tezler "yeni" bir şey ifade etmiyor; Ö- calan son 15 yılda savunduklarını bir kez daha özetle ifade ediyor. Bunu yaparken, post-mo- dern dil ve kavrama başvuruyor, kavramların i- çini boşaltıyor. Öcalan, bu strateji ile en geri yerden siyaseti kuruyor; bu Kürt halkı ve yurt- sever hareket için olumsuzluğu ifade ediyor.

Ancak, bu mesajla Kürt ulusunun özgürlük sorununun yeni bir mecraya girdiği açıktır. Kürt sorunu yeni oyun, yeni açmaz, yeni ham- lelere açıktır. Türkiye ve Mezopotamya devrim- cileri son derece uyanık ve dikkatli olmak zo- rundadır.

Bu yeni süreç, "çözüm" olarak sunuluyor; ancak ortada bir çözüm yoktur. Asıl ve tek he- defin silahsızlanma olduğu biliniyor. AKP ve o- ligarşi için çözüm; "tek ülke-tek devlet-tek bay- rak-tek ulus" ve "terörün son bulması"dır. Bu mevcut durumun sömürgeciliğin, sömürge tipi faşizmin devamıdır. Kürt ulusu için ise çözüm, tüm ulusal ve demokratik haklarının tanınma- sıdır. Bu iki duruş ve konum büyük gerilimle- rin kaynağıdır. Dün olduğu gibi, bugünde bu süreci asıl olarak mücadele belirleyecektir.

Devrimci sosyalizm ve devrimci hareket, bu süreci "dıştan izleyen" olmamalı, sürecin politik öznesi olmalıdır. Bu açıdan, devrimci sosya- lizm, kendi cephesinden kendi doğrularını her adımda ifade edecek, AKP ve oligarşiye karşı kavgasını yükseltecek, Kürt halkıyla kardeşleş- me eylemini sürdürecektir.

Halkların kardeşliği ve mücadelesi için, ken- di doğru yolumuzda ilerleyeceğiz; daha çok e- leştiri, daha çok mücadele!

NİSAN 2013

dünden yarına mektuplar...

NASIL GİDİYOR GENÇLER? EĞLENİYOR MUYUZ?

Şimdilerde biraz hafifliyor değil mi? Hüzünlü oluyor tabii, parka öylece yayılmış geyik yapan lacivert adamlar hafiften can sıkıyor; oysa kaldırımlarda daha iyilerdi ama olsun, bu işler böyledir biraz. Hızlanır, yavaşlar, yeniden canlanır. Toplumsal hareket, bizim isteğimize uygun hareket etmeyebilir, genelde de etmez zaten. Ama olsun, olsun, olsun!

Kendine dön bir bak dostum... İyice bak! Hiç bu kadar eğlendin mi hayatında? Bira şişelerini boşver, şunun askeri bunun askeriyiz diyenleri de geç bir kalem, kaç yaşındaysan işte dön o kadar yıla bir geri bak, hiç böyle keyifli bir yıl yaşadın mı şimdiye dek? "9 yaşındayım, hiç böyle bir eylem görmedim" diyordu veledin biri televizyonda; sen kaç yaşındasın dostum? Kaç yıldır böyle bir şey görmedin?

Efendim n'oldu yani? Hükümet mi düştü? Devrim mi oldu? Elinin körü oldu!

Ateşler yandı ateşler! İstanbul'da, İstanbul'un orta yerinde ateşler yandı ve kalbimiz ısındı; tanımadığımız insanların ellerinden tuttuk, tanımadığımız insanlar gelip bize "yardıma ihtiyacınız var mı" dediler.

Bekle bizi İstanbul dedik, bekledi ve sabrı tükenince kalkıp kendisi geldi işte! Beyazıt'ta şehit düşen, silkinip kalktı kabrinden ve bizimle birlikte barikatlara taş taşıdı. Armudun sapı da, üzümün çöpü de, Kadı kızının bütün kusurları da bizimle birlikteydi ve onlarla birlikte yüzbinlerce insandık. Direk bağcıyı dövmeyi kafaya takmıştı ki kez, üzümün tadı da zaten oradaydı.

Kurtarılmış bölge miydi neydi, elinin körüydü! Kentin tam da göbeğindeydik düşünsene dostum, kentin göbeğindeydik ve kuyruklarını bacaklarının arasına kıştırıp sahneyi terk edenleri kendi gözlerimizle gördük; ahir ömrümüzün ödülüydü.

Ağaçtan bu kadar maraza çıkar mı? Boşversene sen, Potemkin Zırhlısı'nda kurtlu yemekten maraza çıktıydı da işler ta nerelere varmıştı unuttun mu?

Diyalektik denildiğinde modası geçmiş bir şeyden söz edilmiş gibi dudak bükenleri bir hatırlasana şimdi. Tarih olayların uç uca eklenmesi değildir ve doğrusal ilerlemez, nicel birikim nitel sıçramaya dönüşür ve ortaya yeni bir durum çıkar diyen şu kulaklara küpe ilke, nasıl da muhteşem bir geri dönüşle kanıtladı kendisini? Hadi şimdi birbirimize numara yapmayalım; daha olaylardan birkaç gün önce, ne kadar devrimci olursak olalım, kendimizi ne kadar sıkı komünist sayarsak sayalım, hepimiz gizli gizli, iç dünyamızın fısıltılı evreninde "yahu bu millet nasıl adam olacak? Biz bu insanlarla mı devrim yapacağız" diye karabasanlar görmüyor muyduk?

Şimdi stüdyoya beş kurusuz girip "ulan iki soru daha bilseydim, bi milyonum olurdu" diyerek cebindeki yüzbinleri yok sayan yarışmacı arsızlığının alemi var mı?

Oldu da ne oldu?

İyi oldu!

Hatırlıyorum da şimdi; Gümüşsuyu'ndan Beşiktaş'a doğru yürürken, pencereden biri bağıriyordu: "Bir an önce Beşiktaş'a gidin çocuklar, orası çok kötüymüş!"

Cevap: Yakası açılmadık bir küfür ve şu cümle: Kendin niye gitmiyon lan?

Belki de bir özettir bu. Gidilecek yeri bileceksin; ama yetmez, öne düşüp bizzat kendin de gideceksin!

Büyük olaylar vesiledir; herkesi kendi durumunu, görüşlerini tartışmaya ve gözden geçirmeye zorlar.

Öğrenirsen öğrenirsin dostum; öğrenmemeye azimli olana ise zaten yapılacak bir şey yok!

Fazla öğrenenler vardır bir de; dün ne biliyorsa unuttur gider, "meğer her şey yalanmış"lara sarar... Oysa öğrenmek de önceden var olan bir öğrenilmişler zincirini gerektirir; ezberin bozulacaksa eğer yine de bu bir "ezber" gerektirir.

Oldu da ne oldu?

İyi oldu!

İstikrardan söz ediyorlar şimdi değil mi? Kuzuların sessizliği! Hareket etme, zinciri fark etme!

Çoğulculuştılar birden; "turizmimiz zarar görüyor" diyorlar; sanırsın ki bizim Taksim'de otelimiz var!

Çenelerine vurdu iyice; "acımadı kiii acımadı kiiii" diye çığırıp duruyorlar camların ardından. Oldu da ne oldu?

İyi oldu!

Her şey doğru mu oldu? Yoo, nerde o günler!

Allah benzetmeyi nasip etsin, Engels'in Komün zamanları için söyledikleri var, aktarması uzundur ama mahalle ağzıyla söylersek Komünü göklere çıkararlara "Yahu etmeyin, kim diyebilir her şeyi doğru yaptığımızı" diye seslenir.

Hayat böyledir; böbürlenirsen öğrenemezsin zaten.

Asıl önemli olan şu dostum; geç başkalarını, senin için önemli olan şu: İnsan ne zaman güzeldir?

Asıl önemli olan şu: İnsan yaşamaktan ne zaman zevk alır?

Asıl önemli olan şu: İnsan bir kenti ne zaman sever?

İsyan, ahlaktır. Evinden barkından vazgeçmenin ahlakıdır. Zarar göreceğini bile bile aynı meydana defalarca çıkmanın ahlakıdır.

Bu kadarını bile öğrendiysek, ne mutlu bize! Gözlerinden öperim dostum. Kaskını indir, kafayı kolla!

Kendine iyi bak. Umudunu diri tut.

Gelecek, sen nasıl istiyorsan öyle gelecek!

İzmir'de Gezi Direnişçilerinden 13'ü Tutuklandı

İzmir'de Gezi Eylemlerine destek verdikleri için 20 Hazirandan itibaren başlayan ev ve kurum baskınları sürüyor. 5 Temmuz saat 06:00 civarında İzmir merkezli olarak İzmir, İstanbul, Ankara, Manisa ve Batman'da 17 adrese düzenlenen ev baskınlarıyla Emek ve Özgürlük Cephesi, Halk Cephesi ve BDSP'li 15 kişi Gezi Direnişine katıldıkları gerekçesiyle gözaltına alındılar. Yapılan operasyonda İzmir ve Batman'da dört Barikat okuru da gözaltına alındı. Kaldıkları evler polis tarafından basılan Yasin Sünger, Savaş Karakuş, Görüş Atıcı ve Orhan Yıldız adlı Emek ve Özgürlük Cephesiyle birlikte BDSP ve Halk Cephesinden de çok sayıda kişi gözaltına alındılar. Gözaltına alınanlardan 13'ü 8 Temmuz günü çıkarıldıkları mahkeme tarafından tutuklandı. Biri BDSP'den, diğeri Emek ve Özgürlük Cephesinden iki kişi ise serbest bırakıldı. Tutuklanan devrimciler İzmir Kırıklar F Tipi Hapishanesine götürüldü.

Operasyonun yapıldığı 5 Temmuz günü saat 18:00'de, yaşanan operasyon ve gözaltına alınmaları protestoları etmek için bir basın açıklaması düzenlendi. İzmir'de gözaltıları protesto etmek için bir araya gelen devrimci kurumlar aynı gün saat 18.00'de İzmir'de Konak YKM önünde toplandılar,

"Gözaltılar, Tutuklamalar, Baskılar Bizi Yıldıramaz!" yazılı BDSP, Halk Cephesi, EÖC imzalı pankartının arkasında Konak Eski Sümerbank önüne doğru yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş boyunca "Devrimci irade teslim alınmaz", "Gözaltılar serbest bırakılsın", "Zindanlar yıkılsın tutsaklara özgürlük", "Faşizme karşı omuz omuza", "Katil devlet hesap verecek", "Bedel ödedik bedel ödeyeceğiz", "Yaşasın devrimci dayanışma" sloganları atıldı. Ayrıca yürüyüş boyunca yapılan konuşmalarda gözaltıların teşhiri yapılarak direnişçilerle 24 saatlik görüş ve gizlilik kararı olduğu ifade edildi ve gözaltıların, gözaltı süresi boyunca başlarına gelebilecek her türlü saldırıdan İzmir Emniyeti'nin sorumlu olacağı yürüyüş boyunca vurgulandı. Konak Eski Sümerbank önüne geldiğinde ise basın açıklamasına geçildi. Basın açıklamasında;

"31 Mayıs'ta başlayan halk hareketinde 4 insanımız katledilirken sorumluları mükafatlandırılıp, geleceğine sahip çıkanlar tutuklanıyor. Türkiye

bir halklar hapishanesine çevrilmeye çalışılıyor. Bu amaçla da ilk hedefi devrimci ve demokratlar konularak toplumun geri kalanına gözdağı verilmeye çalışılıyor. Gündoğdu Meydanındaki çadırların 20 Haziran sabahı polis operasyonu ile dağıtılmasının ardında 24 devrimci, demokrat tutuklanarak cezaevine gönderildi" denildi.

Ayrıca ;

"Bu sabah BDSP, Emek ve Özgürlük Cephesi ile Halk Cephesi çalışanları evleri ve kurumları basılarak gözaltı terörü uygulamasına devam edildi." ifadesi kullanılarak direnişçilerin Pazartesi sabahı Bayraklı Adliyesine çıkarılacağına duyurusu yapılarak tüm devrimci, dost kurumlar Bayraklı Adliyesi önüne çağırılarak açıklamaya son verildi.

Basın açıklamasının çağırıcı kurumları ; Halk Cephesi, BDSP, EÖC

Destekleyen Kurumlar; Alinteri, ESP, Halkevleri, EHP, ABF, DİP, KÖZ, Devrimci Hareket, Kaldıraç, Mücadele Birliği, TKP 1920, Partizan, DHF, İzmir Hareket Tiyatrosu, ÇHD

Konu ile ilgili gelişmeleri elimize ulaştıkça aktarmaya devam edeceğiz.

Hiçbir güç, devrimci sosyalizmin yürüyüşünü engelleyemedi, engelleyemez.

Barikat Bürosuna Polis Baskını

Gezi Parkı protestoları sürecinde 11 Haziran 2013 salı günü Polisin Gezi Parkı'ndaki direnişçilere yönelik saldırısı sonrasında gelişen olayları bahane ederek SDP İstanbul İl Binasını basan polis, aynı binada bulunan Barikat Dergisi Bürosuna da hiç bir hukuksal zemine dayanmaksızın kapısını kırarak girmiş ve ortallığı tam anlamıyla talan etmiştir. Büromuzdaki herşeyin tahrip edilmesi temelinde yapılan "arama" sonrasında tüm bilgisayarlarımızın harddisklerine, fotoğraf makinelerimizin hafıza kartlarına ve video kasetlere el konulmuştur. Megafonlarımız ve bir fotoğraf makinemiz gaspedilmiştir.

Baskının ardından tüm bilgisayarlarımız (artık hard diskleri olmadığı için) kullanılamaz hale gelmiştir. Barikat'ın web sitesinin güncellenmesinin gecikmesinin temel nedenlerinden biri de budur. Yine gerek harddisklerimizin parçalanırcasına sökülerek götürülmesi, gerekse de fotoğraf makinelerimizin hafıza kartlarının da götürülmesi sonucu Gezi Parkı sürecine dair elimizde görsel malzememiz sadece internette bulabildiklerimizle sınırlıdır. Bundan dolayı elinde bu tür görsel malzeme bulunan okurlarımızın bunları hızla bize aktarmalarını istiyoruz. Ayrıca elbette özel olarak belirtmeye gerek olmasa da, tüm okurlarımızın Barikat'la her anlamda dayanışmanın zamanı olduğunu da geçerken söyleyelim.

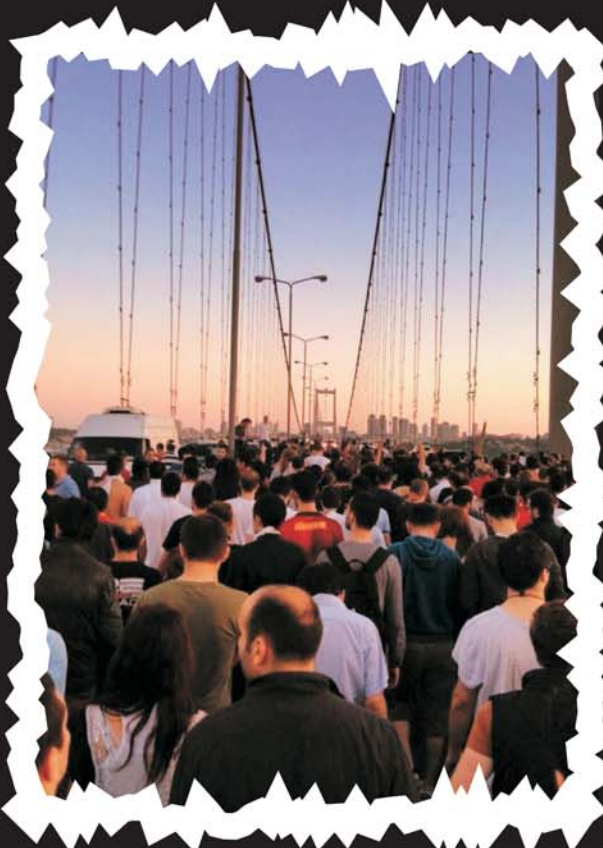
Barikat Dergisi ve SDP İstanbul İl Binasının basıldığı gün SDP'den ve sokaktan gözaltına alınan 72 kişiden 59'u savcılığa sevk edilmiş, bunlardan 4'ü tutuklanmıştır. Daha sonrasında ise son saldırının ardından yapılan operasyonlarda çeşitli gruplardan 95 kişi gözaltına alınmıştır. Son operasyon sırasında sokaktan gözaltına alınanların tam sayısı belirlenememekle birlikte yüzlerce kişiden bahsedilmektedir.

Devletin tüm saldırılarına rağmen Gezi Direnişi yeni biçimler alarak sürmekte ve yaygınlaşmaktadır. Bu direnişte büromuzun basılması, bizler için onur duyulacak bir olaydır. Ne baskınlar, ne gözaltılar, ne de katliamlar halkın direnişini durduramamıştır, durduramayacak ta. Direniş sürecinde yaşamını yitiren Ali İsmail Korkmaz, Ethem Sarısülük, Mehmet Ayalıtaş ve Abdullah Cömert'in aramızdan ayrılması nasıl ki direniş durdurmak yerine daha da körüklediyse, yapılan tüm baskılar, operasyonlar direnişe yeni boyutlar eklemekten başka bir işe yaramamaktadır.

Ne kanunsuz, hukuksuz baskınlar, baskılar, gözaltılar, tutuklamalar; Ne de gaz bombaları, plastik mermiler, asitli sular, Tomalar ve tüm bunların kullanıcısı olmaktan öte bir faşistlikle saldıran binlerce polis gücü, halkın faşizme karşı öfkesinin, direnişinin, isyanının önüne geçememiştir ve geçemeyecektir.

Tarih Sokakta Yapılır

Tarih bilimi, belki de en politik bilimdir. Her politik bakış açısına göre yeniden ve yeniden yazılabilir. Ama bir de -yazılır ya da yazılmaz, o ayrı mesele-yapılan tarih vardır. Bizlere okullarda okutulan tarih kitapları hep bir takım kahramanlardan bahseder. Ama gerçekte tarihi yapanlar çok, ama çok daha fazladır.

Yandaki fotoğraftakiler de belki tarih yaptıklarının çok farkında olmayabilirler. Ama kim ne derse desin, nasıl ki 71 devrimci atılımının izleri bu toplumun belleğinden silinemediyse, yandaki fotoğrafta sadece bir ayrıntısını gördüğümüz tarihsel olgu da asla toplumun belleğinden çıkmayacak.

İşte tarih İşte tarih böyle birşeydir. Mutlaka kitapların yazması gerekmez. Gün gün, saat saat yapılabilir bir şeydir. Zamanın göreceliğini en iyi böyle anlar yansıtır. Onlarca, hatta yüzlerce yıl değişmeden kalacakmış gibi sapasağlam duran her şey, birkaç gün içinde yıkılabilir. Masa başında yapılan teorilere göre her iki yakasından askeri birliklerce koruma altına alınmış bir köprü, ele geçirilemez. Ama hayatlarının çok az bir bölümünü masa başında geçiren, geçirdiği zaman da o masanın başında teori üretmekten başka işlerle uğraşan insanlar sokağa çıktığında tüm hesapları bozabilecek birşeyi de açığa çıkarırlar: Birleşmiş bir halkın gücünü. Ve sloganda olduğu gibi, bu gücü hiçbir kuvvet yenemez.

Antakya'nın Armutlu Mahallesi'ne günlerce Toma sokmayan budur. Bu gücün, siyasi bir irade haline geldiğinde Nato'nun ikinci kalabalık ordusunu başarısızlığa mahkum edebileceği, yanibaşımızdaki Kürt halkının mücadelesiyle ispatlandı.

Tarih devam ediyor. Günler, saatler, saniyeler hızla akıp gidiyor. Ama hesapları bozarak ilerliyor. Bu toprakların kaderini çizdiklerini zannedenlerin ellerindeki kalemi zorla alıyor birileri. Onların önüne hesapladıklarından çok daha başka bir şeyi koyuyor. Üstelik önlerine konulan şey, kağıt üzerinde falan değil. Sokakta. Kağıda yazılan çizilen şeyler gibi hareketsiz değil. Capcanlı ve yüreği gümbür gümbür atıyor.

Ölünceye kadar firavunların mezarına taş taşınması "planlanan" köleler, aynı fikirde olmadıklarını kendi dillerince söylediler. Tarihin akışı değişti. Daha da değişecek. Daha söylenecek çok söz, yapılacak çok iş var.